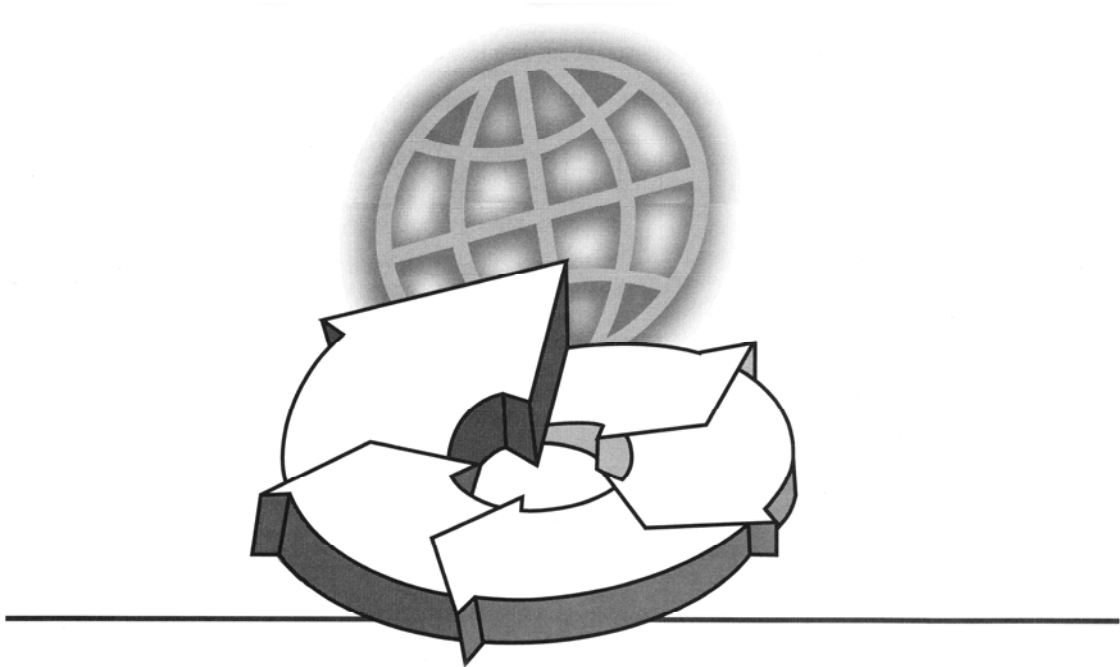

PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

Modulul 4

ISBN 973-9212-41-7

© 2001 Misiunea Mondială Unită

Toate drepturile rezervate.

ALIANȚA PENTRU PLANTAREA DE BISERICI PÂNĂ LA SATURAȚIE

str. Iuliu Maniu nr. 12 Cluj Napoca 3400

tel. & fax: 064-198229

e-mail: ro_alliance@mail.dntcj.ro

Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate,
sunt din versiunea Cornilescu 1923-24.

Coperta executată la S.C International Technoprint SRL Cluj

Interiorul tipărit la Imprimeria Ardealul Cluj

CUPRINS

Secțiunea BISERICA

LECȚIA 12 — CARACTERISTICILE BISERICILOR CARE CRESC	11
I. CE ESTE O BISERICĂ ÎN CREȘTERE?	11
II. LUCRURILE SĂNĂTOASE CREȘC	11
III. CUM ARE LOC CREȘTEREA BISERICII	12
IV. CONDIȚII-CHEIE PENTRU CREȘTERE	17
V. EVALUAREA ȘI MONITORIZAREA CREȘTERII BISERICII	17
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	18
PLAN DE ACȚIUNE	18
ANEXA 12A — EVALUAREA ȘI MONITORIZAREA CREȘTERII BISERICII	19
LECȚIA 13 — CONDUCEREA BISERICII ȘI SLUJBELE DIN BISERICĂ	27
I. CE ESTE BISERICA?	27
II. FORME DE CONDUCERE A BISERICII	27
III. RESPONSABILITĂȚILE ȘI PRIVILEGIILE CONDUCĂTORILOR BISERICII	28
IV. REZUMAT	29
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	29
PLAN DE ACȚIUNE	29
LECȚIA 14 — FUNCȚIILE ȘI FORMELE CORPORATIVE ALE BISERICILOR NOU-ÎNFIINȚATE	31
INTRODUCERE	31
I. FUNCȚIILE CORPORATIVE ALE BISERICII	31
II. FORME PE CARE LE POATE ÎMBRĂCA STRÂNGEREA LAOLALTĂ A CREDINCIOȘILOR	34
III. CONCLUZII	35
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	35
PLAN DE ACȚIUNE	35
ANEXA 14A — BOTEZUL ÎN NOUL TESTAMENT	37
I. OBSERVAȚII	37
II. INTERPRETARE	37
III. APLICAȚIE	38

Secțiunea GRUPURI-CELULĂ

LECȚIA 10 — DISCUTAREA PROBLEMELOR PE CARE LE RIDICĂ GRUPURILE-CELULĂ	41
I. REALITĂȚI CU CARE SE CONFRUNTĂ UN GRUP-CELULĂ	41
II. ÎNTREBĂRI ȘI PROBLEME	41
III. SOLUȚII	41
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	42
PLAN DE ACȚIUNE	42
LECȚIA 11 — MULTIPLICAREA GRUPULUI-CELULĂ	45
I. OBIECTIVUL MULTIPLICĂRII	45
II. PROCESUL MULTIPLICĂRII „NATURALE”	45
III. PIEDICI ÎN CALEA MULTIPLICĂRII	49
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	50
PLAN DE ACȚIUNE	50
BIBLIOGRAFIE	50

Secțiunea UCENICIE

LECȚIA 5 — ROLUL LIDERULUI ÎN FACEREA DE UCENICI	53
I. CREȘTEREA ÎN DRAGOSTE, CREDINȚĂ ȘI NĂDEJDE	53
II. DEMONSTREAZĂ O DRAGOSTE CA A LUI HRISTOS PENTRU UCENICII TĂI	53
III. CONCENTREAZĂ-TE ASUPRA NEVOILOR SPIRITUALE REALE ALE OAMENILOR, NU ASUPRA PROGRAMELOR.....	54
IV. SĂ AI CA OBIECTIV CREȘTEREA NUMĂRULUI DE LUCRĂTORI.....	54
V. EVALUEAZĂ-ȚI FRECVENT PROPRIA LUCRARE ȘI FII GATA SĂ ÎNTREPRINZI SCHIMBĂRILE NECESARE	55
VI. ÎNVAȚĂ, ÎNVAȚĂ, ÎNVAȚĂ!	55
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	55
PLAN DE ACȚIUNE.....	55
ANEXA 5A — CARACTERISTICILE DRAGOSTEI CREȘTINE.....	57
LECȚIA 6 — UCENICIE: SEMINAR.....	61
I. DISCUȚII ÎN GRUPURI MICI (1/2 ORĂ).....	61
II. SEMINAR DE FACERE DE UCENICI (20 DE MINUTE).....	61
III. CONCLUZII (3 MINUTE).....	61
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	62
PLAN DE ACȚIUNE.....	62

Secțiunea CONDUCEREA

LECȚIA 6 — LIDERUL ECHIPEI.....	65
INTRODUCERE	65
I. CALITĂȚILE LIDERULUI UNEI ECHIPE	65
II. RESPONSABILITĂȚILE UNUI LIDER DE ECHIPĂ.....	66
III. FAZELE VIETII UNEI ECHIPE	67
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	69
PLAN DE ACȚIUNE	69
BIBLIOGRAFIE	69
LECȚIILE 7,8 — MUNCA ÎN ECHIPĂ.....	71
INTRODUCERE	71
INSTRUCȚIUNI PENTRU SEMINAR	71
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	77
BIBLIOGRAFIE	77
LECȚIA 9 — IDENTIFICAREA NEVOILOR EXISTENTE ÎN DOMENIUL CONDUCERII.....	79
INTRODUCERE	79
I. PIRAMIDA CONDUCERII BISERICII LOCALE	79
II. LIDERII EXISTENȚI ÎNTR-O BISERICĂ LOCALĂ.....	80
III. LIDERI A CĂROR LUCRARE SUSȚINE BISERICILE LOCALE	81
IV. APLICAȚIE	83
CONCLUZII	84
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	84
PLAN DE ACȚIUNE	85
BIBLIOGRAFIE	85
ANEXA 9A — OBIECTIVELE PROGRAMULUI DE INSTRUIRE	87
LECȚIA 10 — PREGĂTIREA NOILOR LIDERI	91
INTRODUCERE	91
I. EXEMPLE BIBLICE DE FORMARE A NOILOR LIDERI.....	91
II. PREGĂTIRE ÎN CONFORMITATE CU OBIECTIVELE URMĂRITE	92
III. UN PROCES DE PREGĂTIRE A NOILOR LIDERI ÎN CINCI PAȘI	93
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	94
PLAN DE ACȚIUNE	95
BIBLIOGRAFIE	95

Secțiunea RUGĂCIUNEA

LECȚIILE 8,9 — RUGĂCIUNEA PENTRU TREZIRE SPIRITUALĂ	99
I. CE ESTE TREZIREA SPIRITUALĂ?	99
II. CARE SUNT CONDIȚIILE APARIȚIEI TREZIRII SPIRITUALE?	99
III. CARE ESTE ROLUL CONDUCERII SPIRITUALE ÎN MIȘCĂRILE DE TREZIRE SPIRITUALĂ?	99
IV. CE POȚI FACE TU PENTRU A VEDEA O TREZIRE SPIRITUALĂ ÎN ȚARA TA?	100
PLAN DE ACȚIUNE	100

Secțiunea CARACTERUL DUHOVNICESC

LECȚIA 12 — DRAGOSTEA CA MOTIVAȚIE PENTRU LUCRARE	103
INTRODUCERE	103
I. DRAGOSTEA ÎN VECHEA PORUNCĂ	103
II. DRAGOSTEA ÎN NOUA PORUNCĂ	103
III. DRAGOSTEA DESCRISĂ DE PAVEL	104
CONCLUZII	105
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	105
PLAN DE ACȚIUNE	105
LECȚIA 13 — INIMA TATĂLUI	107
I. TREI PILDE DESPRE LUCRURI PIERDUTE — LUCA 15	107
II. INTERPRETAREA PILDELOR	108
III. APLICAȚIE	109
PLAN DE ACȚIUNE	109
LECȚIA 14 — HARUL ESTE PENTRU CEI SMERIȚI	111
INTRODUCERE	111
I. SMERENIA — CE ESTE EA?	111
II. EXEMPLE DE SMERENIE	112
III. RUGĂCIUNEA DEMONSTREAZĂ SMERENIE ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU	113
VI. VIAȚA CREȘTINĂ ESTE CARACTERIZATĂ DE SMERENIE	113
CONCLUZII	114
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	114
PLAN DE ACȚIUNE	114
LECȚIA 15 — PURTAREA POVERILOR	117
INTRODUCERE	117
I. ELIBERAREA OAMENILOR DIN PĂCAT	117
II. COMPARAȚIE ÎNTRE METODELE DE CONDUCERE	118
III. EXEMPLE DE PURTARE A POVERILOR	119
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE	119
PLAN DE ACȚIUNE	119
BIBLIOGRAFIE	120

Secțiunea VIZIUNEA PBS

LECȚIA 10 — ELEMENTELE STRATEGIEI PENTRU NAȘTEREA UNEI MIȘCĂRI.....	123
INTRODUCERE	123
I. STRATEGII PENTRU O LUCRARE EFICACE.....	123
II. STRATEGII PENTRU LUCRAREA CU OAMENII	125
III. STRATEGII PENTRU CONTURAREA UNEI VIZIUNI ȘI PENTRU DEZVOLTARE	127
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	128
PLAN DE ACȚIUNE	128
LECȚIILE 11,12 — NAȘTEREA UNEI MIȘCĂRI.....	131
I. DEFINIREA UNEI MIȘCĂRI DE PLANTARE DE BISERICI.....	131
II. SEMNELE CARE CARACTERIZEAZĂ O MIȘCARE	131
III. PAȘI ÎNSPRE NAȘTEREA UNEI MIȘCĂRI DE PLANTARE DE BISERICI	138
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	140
PLAN DE ACȚIUNE	140

Secțiunea ISPRĂVNICIA

LECȚIA 1 — ISPRĂVNICIA: INTRODUCERE	143
I. CE ESTE ISPRĂVNICIA?	143
II. DE CE DISCUTĂM DESPRE ISPRĂVNICIE? — DOUĂ PROBLEME	143
III. PRINCIPIILE BIBLICE REFERITOARE LA ISPRĂVNICIE	144
IV. ISPRĂVNICIA NOASTRĂ	146
V. ISPRĂVNICIA ȘI PLANTATORUL DE BISERICI	148
CONCLUZII	148
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	148
LECȚIA 2 — ISPRĂVNICIA FINANCIARĂ	151
I. CE SPUNE BIBLIA?	151
II. DĂRNICIA PERSONALĂ	152
III. FINANȚELE BISERICII LOCALE	153
IV. FINANȚELE ȘI MIȘCĂRILE DE PLANTARE DE BISERICI	156
CONCLUZII	157
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	157
PLAN DE ACȚIUNE	157
BIBLIOGRAFIE	157
LECȚIA 3 — ADMINISTRAREA TIMPULUI.....	159
INTRODUCERE.....	159
I. STABILIREA PRIORITĂȚILOR — ÎNVAȚĂ CUM SĂ-ȚI ADMINISTREZI TIMPUL.....	159
II. IMPLEMENTARE PRACTICĂ.....	160
CONCLUZII	164
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	164
PLAN DE ACȚIUNE	165
LECȚIILE 4,5 — PLANIFICAREA STRATEGICĂ.....	167
I. CE ESTE PLANIFICAREA STRATEGICĂ?.....	167
II. EXEMPLE BIBLICE DE PLANIFICARE STRATEGICĂ.....	167
III. PREGĂTIREA PENTRU PLANIFICAREA STRATEGICĂ	167
IV. PROCESUL PLANIFICĂRII STRATEGICE	168
V. CONCLUZII	172
ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE.....	172
PLAN DE ACȚIUNE	172

BISERICA

LECȚIA 12: CARACTERISTICILE BISERICILOR CARE CRESC

- I. Ce este o biserică în creștere?
- II. Lucrurile sănătoase cresc
- III. Cum are loc creșterea bisericii
- IV. Condiții-cheie pentru creștere
- V. Evaluarea și monitorizarea creșterii bisericii

LECȚIA 13: CONDUCEREA BISERICII ȘI SLUJBELE DIN BISERICĂ

- I. Ce este biserica?
- II. Forme de conducere a bisericii
- III. Responsabilitățile și privilegiile conducătorilor bisericii
- IV. Rezumat

LECȚIA 14: FUNCȚIILE ȘI FORMELE CORPORATIVE ALE BISERICILOR NOU ÎNFIINȚATE

- I. Funcțiile corporative ale bisericii
- II. Forme pe care le poate îmbrăca strângerea laolaltă a credincioșilor
- III. Concluzii

ANEXE

- 12A Evaluarea și monitorizarea creșterii bisericii
- 14A Botezul în Noul Testament

Caracteristicile bisericilor care cresc

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de consolidare

Scopul Lecției

Scopul acestei lecții este de a explica lucrurile care trebuie să caracterizeze o biserică recent înființată pentru a crește. Lecția va demonstra necesitatea atragerii unor noi membri, a păstrării acestora, a echipării lor în vederea înființării de noi biserici și a trimiterii lor în lucrare

Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui:

- ◆ Să înțeleagă modul în care caracteristicile unei biserici afectează, pozitiv sau negativ, creșterea acesteia;
- ◆ Să participe la întâlnirile unor grupuri-celulă al căror obiectiv îl constituie evanghelizarea celor pierduți și pregătirea credincioșilor pentru lucrare.

Schița lecției

- I. Ce este o biserică în creștere?
- II. Lucrurile sănătoase cresc
- III. Cum are loc creșterea bisericii
- IV. Condiții-cheie pentru creștere
- V. Evaluarea și monitorizarea creșterii bisericii

Anexă

12A Evaluarea și monitorizarea creșterii bisericii

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Subliniază faptul că este importantă urmărirea creșterii bisericii, indiferent că este nou înființată sau veche. Unele caracteristici discutate în această lecție vor fi mai importante decât altele pentru zona în care te afli, dar o mentalitate orientată spre creșterea bisericii îl va ajuta pe fiecare participant la curs să găsească metoda potrivită pentru creșterea bisericii sale.

Caracteristicile bisericilor care cresc

CÂȘTIGĂ NOI MEMBRI, PĂSTREAZĂ-I ȘI IMPLICĂ-I ÎN LUCRARE

I. CE ESTE O BISERICĂ ÎN CREȘTERE?

Isus Hristos a promis că Își va zidi Biserica Sa și că porțile iadului nu îi vor putea sta împotriva. Privind înapoi, în istoria creștinismului, vedem că Și-a împlinit această promisiune. Biserica a crescut, ajungând de la câțiva ucenici în Ierusalim, în ziua Cincizecimii, la sute de milioane de credincioși din toate națiunile, pe întregul glob. În Asia, Africa și America de Sud, Biserica crește și astăzi într-un ritm uluitor. În alte locuri, creșterea Bisericii este mai puțin evidentă. În unele țări, practic nu există o Biserică, iar în altele creșterea a încetat. Deoarece creșterea Bisericii lui Hristos depinde de creșterea adunărilor, plantatorul de biserici trebuie să înțeleagă câteva din motivele pentru care o biserică încetează să mai crească.

Este important să definim la ce ne gândim atunci când vorbim despre o biserică aflată în creștere înainte de a discuta caracteristicile acesteia. O biserică poate crește în următoarele moduri:

- ◆ Numeric — mai mulți credincioși sau înființarea unor noi biserici;
- ◆ Spiritual — creștere în cunoștințele biblice și o trăire spirituală mai profundă;
- ◆ Social — atunci când își îndeplinește cu o eficiență mai mare funcția de „sare” în această lume pierdută.

Multe biserici se mulțumesc să vadă măcar una din aceste forme de creștere. Altele sunt mulțumite și numai cu supraviețuirea lor. Membrii unor asemenea biserici spun: „Nu am văzut oameni noi mântuiți, însă îi slujim cu credințioșie Domnului”. Alții pot fi obsedați într-o asemenea măsură de creșterea numerică încât, pentru a avea un auditoriu mai mare, minimalizează cerințele vieții de credință. Nici una din aceste abordări nu este biblică. O biserică bună este o biserică în care creșterea are loc în toate cele trei moduri descrise mai sus.

O metodă care conduce la creșterea Bisericii într-o anumită țară și într-o anumită cultură poate da rezultate foarte slabe în alt loc. Biserica trebuie să decidă ea însăși ce anume este eficient și potrivit pentru cultura în care trăiește. Există însă câteva caracteristici fundamentale ce par a fi universale. Nu se produce întotdeauna o creștere explozivă. Unele culturi se împotrivesc Evangheliei zeci de ani, sau chiar mai mult. Însă, de obicei, lipsa creșterii arată existența unei probleme în viața bisericii respective sau în metodele de lucrare folosite.

II. LUCRURILE SĂNĂTOASE CREȘC

Este un lucru evident, dar și important. Atât în regnul vegetal, cât și în cel animal, ceea ce este sănătos crește. Creșterea în dimensiuni și reproducerea sunt fenomene normale în natură, în afara cazurilor în care bolile sau alte condiții neprielnice le împiedică. Descriș simplu, ciclul normal al vieții presupune următoarele etape:

1. nașterea
2. creșterea în dimensiuni
3. reproducerea
4. moartea

Isus a descris Împărăția lui Dumnezeu ca pe o sămânță minusculă de muștar, care a crescut și a ajuns mai mare decât toate celelalte plante (Mt. 13:32). În mod frecvent Biserica lui Isus Hristos este descrisă ca un organism viu. Biserica locală trebuie să crească spre maturitate, în timp ce

toate mădulele ei lucrează împreună în dragoste (Ef. 4:2). În mod cert aceste ilustrații sugerează că biserica trebuie să crească spre maturitate, prin lucrarea în dragoste a tuturor mădulelor (Ef. 4:2). Fără îndoială, aceste ilustrații sugerează că bisericile trebuie să crească atât în ceea ce privește numărul de membri, cât și în ceea ce privește numărul de biserici. Din păcate, multe biserici demonstrează următorul ciclu de viață:

1. naștere
2. existență
3. moarte

Fiecare plantator de biserici ar trebui să mediteze la ciclul de viață pe care îl dorește pentru biserica înființată de el. Va trebui, încă de la început, din faza de plantare a bisericii, să urmărească dezvoltarea acelor condiții care încurajează creșterea numerică și reproducerea bisericii.

III. CUM ARE LOC CREȘTEREA BISERICII

Cerințele fundamentale pentru creșterea unei biserici sunt relativ simple, deși implementarea și menținerea lor constituie o provocare. Biserica trebuie să atragă noi membri, să îi păstreze, să-i echipeze pentru lucrare și să urmărească multiplicarea lor.

A. Câștigarea de noi membri

Fără membri noi, o biserică nu poate să crească numeric. Este un adevăr simplu, dar vital. De regulă, această creștere nu se produce accidental. Ea trebuie planificată și trebuie făcute eforturi în vederea ei. Plantatorul de biserici trebuie să analizeze locurile în care biserica sa poate găsi noi membri și modul în care aceștia pot fi atrași. Iată câteva lucruri pe care bisericile aflate în creștere le practică:

1. *Bisericile aflate în creștere merg la cei pierduți*

Acest pas vital este uitat de multe ori. Unele biserici consideră că cei pierduți au responsabilitatea de a veni la biserică. Lucrul acesta contravine Marii Însărcinări, în care Bisericii i se poruncește să meargă (Mt. 28:18-20). Trebuie să le lășăm pe cele nouăzeci și nouă de oi neprihănite și să o căutăm pe cea pierdută (Lc. 15).

Orice vânător sau pescar știe cât de ridicol ar fi să aștepte ca vânatul sau peștii să vină la el. El recurge la îndemânarea și priceperea pe care le-a dobândit în timp pentru a stabili unde se află vânatul sau peștii, după care merge acolo. „Pescarii de oameni” trebuie să procedeze în același mod.

Biserica Primară i-a căutat pe cei pierduți în Templu, în sinagogi, în piețe, și din casă în casă. Isus a participat la petreceri la care erau invitați vameși, prostituate și alți oameni cunoscuți ca fiind păcătoși. Din nefericire, cei „neprihăniți” n-au înțeles principiul acesta. Conducătorii religioși ai acelor zile L-au atacat pe Isus pentru că mânca și bea „împreună cu vameșii și cu păcătoșii” (Lc. 5:30-32). Isus n-a negat că făcea așa ceva. Le-a răspuns că țelul Său este de a-i căuta pe cei pierduți. Atunci când un miel se pierde într-o mlaștină, un păstor iubitor va coborî în noroi după el pentru a-l găsi și a-l salva.

Avem nevoie de înțelepciune și de discernământ pentru a ști unde putem merge și unde nu putem merge. Însă lucrarea lui Isus demonstrează că este important să-i căutăm pe cei pierduți oriunde s-ar afla, chiar dacă lucrul acesta ne va atrage critici din partea celor „neprihăniți”. Trebuie să ne străduim să găsim un echilibru acceptabil, nu să renunțăm la oportunitățile de lucrare care ni se oferă pentru a le duce Evanghelia celor pierduți, acolo unde se află ei.

Bisericile care cresc folosesc metode creative de căutare a celor pierduți pentru a sta de vorbă cu ei. Printre acestea se numără:

a. grupurile-celulă

Mulți necredincioși nu vor veni la o întrunire a bisericii, dar pot fi convinși să vină în casa unui prieten, unde să poată pune întrebări despre credința creștină într-un context mai puțin amenințător pentru ei. În aceste grupuri nu trebuie urmat niciodată

același ceremonial ca în biserică. Întrunirea trebuie să fie informală, prietenoasă, să nu constituie o amenințare pentru invitați. Obiectivul unui asemenea grup ar trebui să-l reprezinte discutarea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, și nu ținerea de predici pentru cei pierduți.

b. **Activități sociale la care participă necredincioși**

Aceștia participă la evenimente sportive, frecventează cluburile de șah, merg la piață, la ștrand, la saune, la zile de naștere, la nunți, la înmormântări, ies la iarbă verde, participă la întruniri publice etc. Orice asemenea activitate poate reprezenta o ocazie de a întâlni oameni nemântuiți și de a iniția relații cu aceștia.

2. ***Bisericile care cresc păstrează o rețea naturală de relații***

Majoritatea oamenilor vin la Hristos prin influența cuiva pe care-l cunosc. Fiecare creștin ar trebui să dezvolte cu necredincioșii relații datorită cărora, cu timpul, să le poată vesti acestora Evanghelia. Dacă fiecare membru al bisericii ar reuși să dezvolte fie și numai o singură asemenea relație într-un an și dacă l-ar conduce pe omul respectiv la Hristos, atunci biserica s-ar dubla din punct de vedere numeric în fiecare an. Majoritatea credincioșilor au puține relații cu cei pierduți. Pe măsură ce un creștin se implică mai mult în viața bisericii, cercul său de prieteni se schimbă și conține mai mulți creștini, iar necredincioși din ce în ce mai puțini. În consecință, are tot mai puțini prieteni printre cei pierduți și, deci, mai puține ocazii de a-i conduce la Hristos.

Cea mai bună sursă de contacte cu cei pierduți o reprezintă persoana recent convertită. Din păcate, nou-converții sunt încurajați să se despartă de prietenii lor nemântuiți și să-și petreacă tot timpul cu credincioșii. O asemenea abordare dăunează evanghelizării și împiedică creșterea bisericii. Noul convertit trebuie încurajat să trăiască o viață creștină autentică și să își evanghelizeze prietenii pierduți și cunoștințele sale, câtă vreme mai păstrează relații cu aceștia.

3. ***Bisericile care cresc fac schimbări pentru a-i putea câștiga pe cei pierduți.***

Evanghelia reclamă o schimbare dramatică în modul de gândire al unui om. Acesta trebuie să-și recunoască păcatul și nevrednicia în fața unui Dumnezeu sfânt și trebuie să-și pună încrederea în lucrarea desăvârșită a lui Hristos pe cruce, în vederea mântuirii sale. Starea păcătoasă a inimii omului face imposibil lucrul acesta fără minunea nașterii din nou realizată de Duhul Sfânt. Pentru unii, crucea este o piatră de poticnire, pentru alții este o nebunie (1 Cor. 1:23). Noi nu putem schimba Evanghelia, însă putem face mai facilă auzirea ei de către cei pierduți, purtându-ne cu dragoste față de ei și procedând cu înțelepciune în încercarea noastră de a-i câștiga.

Apostolul Pavel s-a făcut robul tuturor pentru a-i câștiga pe toți (1 Cor. 9:19-23). Ce vroia să spună prin aceste cuvinte? Evident, nu a devenit păcătos pentru a-i câștiga pe cei păcătoși. Deci, la ce anume se referea? A fost gata să schimbe modul în care trăia, dacă lucrul acesta facilita vestirea Evangheliei. Gândiți-vă ce înseamnă lucrul acesta pentru noi, astăzi.

În loc să își schimbe credincioșii „cultura”, pentru a-i câștiga pe cei pierduți, multe biserici așteaptă ca cei pierduți să își schimbe „cultura” lor, pentru a veni la biserică. Însă principiul biblic este clar. Credinciosul trebuie să renunțe la drepturile și preferințele sale de dragul celor pierduți. Iar credinciosul tare trebuie să renunțe la acestea de dragul credinciosului mai slab. Asta nu înseamnă că un credincios poate păcătu. Dar el va face tot ceea ce are voie să facă pentru a-i câștiga pe cei pierduți într-un mod care să fie cât mai acceptabil pentru aceștia.

Trăsăturile de caracter ale credinciosului îi atrag pe cei pierduți la Hristos. Dacă credinciosul este morocănos, înnegurat, demodat sau răutăcios, mărturia lui nu va fi eficientă. Creștinul autentic trebuie să demonstreze bucurie în ciuda necazurilor de care are parte, dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni, pace și certitudinea că Dumnezeu îl iubește. Meditați la cele două liste de mai jos. Care dintre aceste caracteristici credeți că îl vor atrage pe un necredincios?

<u>A</u>	<u>B</u>
Dragoste pentru alții	Merge la biserică în fiecare duminică
Bucurie în încercări	Se îmbracă altfel decât restul oamenilor
Certitudinea dragostei lui Dumnezeu	Nu bea
Pace în vremuri grele	Nu fumează
Generozitate; gata să ajute	Zgârcit
O căsătorie fericită	Cântă în cor
Copii bine crescuți	Cunoaște imnurile creștine
Vrednic de încredere	Știe rugăciunea „Tatăl nostru”
Plin de bunăvoință	Trăiește o viață sfântă

Majoritatea creștinilor sunt de acord că ambele coloane conțin caracteristici creștine laudabile. Însă nu aceasta este problema în discuție. Care dintre aceste caracteristici sunt atractive pentru un necredincios? Caracteristicile din coloana stângă măresc șansele ca un necredincios să asculte mesajul nostru. Credincioșii care demonstrează asemenea caracteristici vor fi mai eficienți în evanghelizare.

Aceste caracteristici trebuie să fie autentice. Un credincios care se preface că are dragoste față de o cunoștință a sa, pierdută, doar pentru a-i vesti Evanghelia, nu va putea păcăli pe nimeni. Un creștin autentic este o prezență agreabilă chiar și pentru cel necredincios. Trăsăturile de caracter se văd cel mai bine în vremuri de criză. Atunci când avem probleme, necredincioșii pot vedea dacă ne încredem în Dumnezeu. Atunci când un necredincios trece prin vremuri de criză, poate vedea dragostea noastră și îl putem ajuta. În ambele situații el are ocazia de a auzi Evanghelia.

4. *Bisericile care cresc se implică în ajutarea celor nevoiași.*

Mulți oameni vin la Hristos într-o perioadă de criză în viața lor. De multe ori necredincioșii nu îi acordă atenție lui Dumnezeu atunci când totul le merge bine. Domnul folosește frecvent o criză pentru a-i obliga să își vadă nevoia. Bisericile care cresc știu că oamenii sunt mai deschiși în asemenea vremuri și caută modalități de a veni în ajutorul oamenilor aflați în suferință.

Modul specific în care se face lucrul acesta nu e la fel de important ca faptul că dovedim dragoste și preocupare pentru cei pierduți. Uneori este nevoie de un ajutor concret, material, datorită problemelor pe care le ridică șomajul, un incendiu al bunurilor personale sau alte probleme. Dacă este vorba de o boală sau de pierderea cuiva drag, o ureche gata să asculte, plină de înțelegere, poate fi cea mai apreciată formă de demonstrare a dragostei noastre. Ideea de bază este să avem ochii deschiși pentru a vedea nevoile din jurul nostru și a ajuta așa cum a făcut Bunul Samaritean.

B. Oamenii rămân în biserică

Căștigarea de noi membri este doar primul pas. Următorul este de a-i păstra pe acești membri noi, împreună cu cei vechi. În caz contrar, este ca și cum am umple o găleată care are fundul găurit — efortul este inutil până nu vom astupa gaura. Orice membru al bisericii poate rămâne sau poate pleca. De ce aleg oamenii să rămână?

1. *Pentru că nou-veniții sunt integrați repede*

Modul în care reacționează membrii unei biserici față de un nou venit, la prima sa vizită, s-ar prea putea să determine decizia lui de a mai veni în locul respectiv. Dacă se va simți primit bine și acceptat, probabil că va reveni. Acest lucru este adevărat atât în ceea ce privește un nou convertit, cât și un vizitator nemântuit. Multe biserici din Europa de Est au rezerve în ceea ce privește acceptarea unor noi membri. Această precauție a

ajutat biserica să supraviețuiască în perioadele de persecuție. Dar păstrarea aceleași atitudini astăzi poate avea efecte devastatoare pentru creșterea bisericii.

Un vizitator nemântuit participă, de regulă, la serviciile bisericii deoarece este deschis față de Evanghelie. E important să folosim această oportunitate pentru a-l face să se simtă binevenit și a încerca să răspundem la întrebările pe care le are. Noul convertit este comparat cu un copil născut de curând (1 Pt. 2:2). Pentru a se convinge că are nevoie de o relație strânsă cu biserica trebuie acceptat, primit cu dragoste și încurajat.

2. *Biserica respectivă are o viață comunitară energetică*

Biserica Primară din Ierusalim constituie un model excelent de adunare locală plină de viață, gata să îndeplinească nevoile membrilor ei. În Fapte 2:42-47 vedem demonstrate principalele funcții ale bisericii:

- a. Învățarea și predicarea cu putere și claritate a Scripturilor;
- b. Părtășia plină de dragoste, caracterizată de acceptarea reciprocă;
- c. Participarea cu toată inima la Cina Domnului;
- d. Rugăciuni care schimbă viața;
- e. Ajutarea fraților și surorilor cu nevoi.

Oricui îi face plăcere să facă parte dintr-un grup în care este iubit și i se poartă de grijă. Acesta este unul din beneficiile majore ale vieții de familie, iar biserica trebuie să fie o familie. Atunci când creștinii își poartă de grijă unii altora, ca frați și surori în Hristos, oamenii rămân în grupul respectiv.

C. **Oamenii sunt pregătiți pentru a participa la lucrarea bisericii**

Efeseni 4:11-16 este un pasaj-cheie pentru creșterea bisericii. El ne arată că o biserică crește spre maturitate prin pregătirea pentru lucrare a fiecărui mădular din trup. Conducătorii unei biserici sănătoase au ca principal obiectiv pregătirea pentru lucrare a celorlalți membri. Pasajul menționat discută două domenii importante în care biserica trebuie să-l echipeze pe fiecare credincios.

1. *Echiparea pentru viață*

Fiecare membru trebuie să crească spre maturitate. Pentru ca lucrul acesta să se întâmple, conducătorii bisericii trebuie să fie exemple de viață creștină. Adevărata ucenicie se produce atunci când membrii evlavioși ai unei biserici petrec timp cu credincioșii întorși de curând, arătându-le cum pot crește spiritual și cum pot sluji Domnului. Este surprinzător ce proporție însemnată din programul unei biserici obișnuite urmărește evanghelizarea celor pierduți, deși majoritatea participanților la întrunirile acestei biserici sunt credincioși. Predicile de evanghelizare ajută prea puțin credincioșii să se maturizeze. Trebuie propovăduită Evanghelia în biserică, însă accentul mai mare trebuie pus pe mesaje adresate în mod specific credincioșilor. Dacă învățătura dată în biserică corespunde nevoilor credincioșilor, aceștia vor continua să participe la serviciile ei.

2. *Echiparea pentru lucrare*

Lucrarea bisericii trebuie făcută de membrii acesteia — nu de conducătorii ei. Așa cum am discutat în Lecțiile 9 și 10, în *Secțiunea Biserica*, Dumnezeu ne-a dat tuturor credincioșilor daruri duhovnicești pentru a le folosi în lucrare. Scopul conducătorilor, deci, este de a-i pregăti și echipa pe membrii bisericii în vederea folosirii eficiente în lucrare a darurilor primite. Atunci când acest principiu este respectat și toți membrii trupului slujesc în mod activ și caută să-i câștige pe cei pierduți, biserica respectivă crește. Întregul trup al bisericii poate realiza mult mai mult decât conducătorii acesteia.

Dacă așa stau lucrurile, atunci plantatorul de biserici trebuie să înceapă cât mai curând echiparea și pregătirea noilor convertiți pentru lucrare și trebuie să îi implice în aceasta. Așa cum am văzut mai devreme, un aspect important al lucrării în care trebuie implicați este câștigarea celor pierduți, câtă vreme mai păstrează contacte semnificative cu necredincioșii.

D. Este facilitată creșterea

Credincioșii trebuie să ajute biserica să crească. În Ioan 15 Isus a afirmat că fiecare credincios trebuie să aducă roadă și că El va curăța mlădițele ca să aducă și mai multă roadă. Voia Tatălui este să aducem multă roadă. Lucrul acesta este adevărat pentru toți credincioșii — nu doar pentru conducătorii bisericii. Isus nu a precizat care anume este roada despre care vorbește în Ioan 15, însă ne-a poruncit să mergem și să facem ucenici. În mod cert, roada despre care a vorbit El include câștigarea celor pierduți.

1. *Credincioșii câștigă alți oameni*

Prea puțini credincioși câștigă pe cineva pentru Hristos. Lucrul acesta se întâmplă din mai multe motive, dintre care cele mai frecvente sunt:

- ◆ Învață prea târziu cum să facă evanghelizare, după ce au pierdut legăturile cu necredincioșii;
- ◆ Știu așa puține lucruri despre viața creștină încât se tem să discute cu necredincioșii;
- ◆ Nu li s-a prezentat niciodată o metodă eficace de comunicare a Evangheliei;
- ◆ Cred că evanghelizarea este sarcina conducătorilor bisericii;
- ◆ Unii credincioși nu vestesc Evanghelia deoarece în viața lor există un păcat nemărturisit.

Toate lucrurile enumerate mai sus au ca rădăcină comună slaba pregătire pentru lucrare. Un plantator de biserici eficient va avea grijă să-i pregătească pe membrii bisericii sale pentru lucrare, să-i motiveze, să fie el însuși un model de câștigare a sufletelor și să-i încurajeze atunci când se apucă de treabă. Astfel, lucrarea sa va fi multiplicată.

2. *Credincioșii înființează adunări noi*

Creșterea unei biserici locale este un lucru bun, dar multiplicarea bisericilor locale este un lucru și mai bun. O biserică sănătoasă trebuie să crească nu doar numeric, ci și să înființeze nenumărate alte biserici. Există mai multe motive datorită cărora înființarea de noi biserici reprezintă un obiectiv mai de dorit decât simpla creștere numerică a bisericii-mamă.

a. Bisericile noi cresc mai repede

Este o realitate că bisericile noi cresc, aproape întotdeauna, mult mai repede decât cele vechi. Există mai multe explicații ale acestui fapt:

- ◆ De regulă, noile biserici sunt înființate în zone în care nu există o biserică și de aceea sunt situate mai aproape de oamenii care nu au venit în contact cu Evanghelia. Este ca și cum ai culege coacăze dintr-o zonă în care n-a mai cules altcineva;
- ◆ Noile biserici nu se confruntă cu vechile probleme. Din păcate, multe biserici mai vechi sunt marcate de frământări, probleme și certuri. Necredincioșii pot folosi aceste lucruri drept o scuză pentru a nu veni la biserică. Ei vor accepta mai ușor să participe la întrunirile unei biserici cu o reputație nepătată;
- ◆ Bisericile noi trebuie să crească pentru a supraviețui și de aceea membrii lor au în mod natural o mentalitate evanghelistică. Sunt mai preocupate de soarta celor pierduți și mai dispuse să facă ceva pentru câștigarea acestora. Încă nu au ajuns într-o stare de auto-mulțumire;
- ◆ Oamenilor le face plăcere să fie membrii unei biserici în care toți provin dintr-o cultură similară. Majoritatea bisericilor mai vechi au adoptat un program și un stil de închinare adecvate și atractive pentru majoritatea membrilor lor. Se poate întâmpla ca oamenii cu vârste, educație sau gusturi diferite să nu fie atrași de întrunirile unei asemenea biserici. Bisericile nou înființate pot adopta forme de slujire adecvate preferințelor acestor oameni neconvertiți, pe care bisericile mai vechi nu i-ar putea câștiga. Tocmai de aceea, de regulă, e bine

ca formele adoptate de bisericile nou înființate să nu fie identice cu formele bisericii-mamă.

- ◆ Bisericile noi, de multe ori, nu au un loc propriu de întâlnire și sunt obligate să își desfășoare mare parte din lucrarea lor prin case și în grupuri-celulă. Dar lucrarea în grupuri-celulă este mult mai eficientă pentru câștigarea celor pierduți și pentru facerea de noi ucenici. Astfel, lipsa facilităților devine un avantaj, nu o piedică.
- ◆ Bisericile mai vechi au cheltuieli mai mari cu întreținerea clădirilor lor. Dărniciile și eforturile necesare construirii și menținerii unor clădiri mari consumă energia și resursele care ar putea fi direcționate spre evanghelizare.

b. Bisericile care se reproduc cresc mai repede

În timp ce bisericile mai vechi arareori cresc la fel de repede ca cele noi, ele cresc mai repede atunci când sunt implicate în plantarea de noi adunări. Unora le vine greu să creadă așa ceva, dar acesta este adevărul. Mulți cred în mod greșit că a ajuta la înființarea unei biserici noi duce la slăbirea vechii biserici. În realitate, accentul mai mare pus pe evanghelizare, pe câștigarea celor pierduți și pe pregătirea lucrătorilor necesari are aproape întotdeauna ca rezultat creșterea vechii biserici! Entuziasmul generat de creștere este atât de contagios încât adesea o biserică a cărei viață internă stagnează de multă vreme poate fi vitalizată prin promovarea plantării de biserici.

Același lucru este valabil și în cazul bisericilor nou-înființate. Plantatorul de biserici trebuie să învețe încă din primele stadii adunarea nou-formată despre necesitatea de a înființa la rândul ei alte biserici și trebuie să o încurajeze să formeze grupuri noi cât mai curând posibil. O asemenea mentalitate va face ca lucrarea să continue cu multă vigoare.

IV. CONDIȚII-CHEIE PENTRU CREȘTERE

Am discutat mai multe caracteristici importante ale creșterii bisericii. Fiecare plantator de biserici și fiecare pastor preocupat de împlinirea Marii Însărcinări ar trebui să facă lucrurile enumerate mai jos și, totodată, să-și învețe și biserica să le practice:

- ◆ Să caute noi oportunități de a merge la cei pierduți, într-un mod acceptabil pentru aceștia;
- ◆ Să construiască relații noi cu cei pierduți;
- ◆ Să găsească modalități de participare a bisericii la rezolvarea nevoilor sociale ale comunității;
- ◆ Să-i încurajeze pe noii credincioși să vestească și altora Evanghelia, imediat după convertire;
- ◆ Să-i integreze repede în biserică pe nou-converțiți și să-i învețe;
- ◆ Să se asigure că biserica lui are o atitudine prietenoasă față de nou-veniți și că îi acceptă;
- ◆ Să se asigure că formele adoptate de biserică să încurajează creșterea credincioșilor spre maturitate;
- ◆ Să îi echipeze pe toți membrii bisericii în vederea folosirii darurilor duhovnicești primite pentru lucrare și să nu accepte doar implicarea conducătorilor bisericii în lucrare;
- ◆ Să îi învețe pe toți credincioșii o modalitate eficientă de prezentare a Evangheliei;
- ◆ Să constituie un model de viață dedicată evanghelizării;
- ◆ Să înceapă o biserică nouă;
- ◆ Să înceapă grupuri-celulă în care să poată fi invitați necredincioșii, iar credincioșii să fie pregătiți mai bine în vederea lucrării.

V. EVALUAREA ȘI MONITORIZAREA CREȘTERII BISERICII

Adunarea și analizarea anumitor tipuri de informații despre creșterea numerică a bisericii va oferi plantatorilor de biserici date valoroase despre sănătatea și capacitatea de reproducere a

respectivei biserici. De exemplu, numărul de botezuri dintr-un an arată „rata de convertire” — măsura în care biserica vestește Evanghelia oamenilor nemântuiți, cât și receptivitatea acestora față de Evanghelie. De asemenea, creșterea sau scăderea numărului de membri sau a numărului celor care frecventează serviciile bisericii ne poate ajuta să vedem dacă oamenii consideră respectiva biserică un loc în care sunt slujiți și ajutați să slujească. Totodată, înțelegerea creșterii numerice a unei biserici permite evaluarea sănătății și vitalității spirituale a bisericii respective. De obicei, dacă oamenii cresc în credința și maturitatea lor în Hristos și caută să-i câștige pe cei pierduți, ca urmare a lucrării Duhului Sfânt de atragere a noi oameni la Hristos biserica respectivă va cunoaște o creștere numerică.

Anexa 12A vă arată modul concret în care puteți trasa și analiza graficul creșterii bisericii. Ea prezintă modul în care poate fi trasat un asemenea grafic atât pentru o biserică locală, cât și pentru un grup-celulă.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Este biserica ta o biserică aflată în creștere? Din ce punct de vedere? Numeric? Spiritual? Social? În unul sau mai multe dintre aceste moduri? În toate aceste moduri?
- ◆ Îmi îndeplinesc eu responsabilitatea de a echipa credincioșii pentru lucrare, sau încerc să o fac eu singur? În ce mod îi echipez? Dau rezultate eforturile mele?
- ◆ De ce ar dori un necredincios să vină la biserica mea? De ce ar dori un credincios convertit de curând să rămână în biserica mea? Pot să fac biserica mea să devină mai primitoare?
- ◆ Am început să plantez o biserică nouă? Grupuri-celulă? Dacă nu, ce anume aștept?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Participă la serviciile altei biserici și imaginează-ți că ești un necredincios. Te-ai mai întoarce în biserica respectivă? De ce da sau de ce nu? Compară biserica respectivă cu biserica ta. Ce ai învățat din această experiență cu privire la ceea ce ai de făcut în biserica ta?
- ◆ Gândește-te la bisericile din zona ta. Care dintre ele cresc și care nu? Compară caracteristicile fiecăreia cu cele discutate în lecția de față. Care dintre caracteristicile discutate par a fi motivele creșterii bisericii respective? Sau lipsa căror caracteristici explică lipsa creșterii? Ai putea preciza și alte caracteristici, în afara celor discutate în această lecție, care ar ajuta respectivele biserici să crească?
- ◆ Citește *Anexa 12A* și începe să monitorizezi și să evaluezi creșterea grupului-celulă și a bisericii nou plantate. Arată-i mentorului tău rezultatele analizei pe care ai făcut-o sau discută-le cu echipa de plantare de biserici. Care sunt punctele tari ale bisericii tale? Care sunt punctele ei slabe? Ce anume poți face pentru a încuraja în continuare creșterea bisericii?

Evaluarea și monitorizarea creșterii bisericii

TRASAREA DIAGRAMEI CREȘTERII

URMĂRIREA CREȘTERII BISERICII LOCALE

Majoritatea confesiunilor cer în mod regulat anumite date statistice de la fiecare biserică membră. Tabelul din Figura 12.7, de la sfârșitul acestei anexe, conține o listă a principalelor date statistice cerute anual de confesiuni de la liderii bisericilor locale membre. Aceste statistici reprezintă un set minim de date necesare analizării creșterii bisericii. Confesiunea din care faci parte îți va cere probabil și alte date statistice care te vor ajuta și ele să înțelegi creșterea și sănătatea bisericii tale. Observă că datele cerute se referă la ultimele șase luni, și nu la întregul an. Lucrul acesta este util mai ales în cazul bisericilor înființate de curând, unde nu există informații mai vechi.

Figurile 12.1, 12.2 și 12.3 reprezintă un studiu de caz al analizării creșterii unei biserici locale. Tabelul din Figura 12.1 este un exemplu de date statistice al bisericii „Vestea Bună”. Domnul Căldăraru și doi colegi ai săi au început să lucreze în orașul „Oarecare” în noiembrie 1993, împreună cu un grup-celulă. Acest grup a crescut și s-a divizat în două grupuri. Apoi, în martie 1994 a luat naștere biserica „Vestea Bună”, având cincisprezece membri botezați. Mulți dintre aceștia deveniseră creștini prin lucrarea grupurilor-celulă. În iunie 1994 biserica „Vestea Bună” ajunsese la douăzeci și cinci de membri.

Analiza datelor statistice ale unei biserici locale poate oferi informații utile. Figura 12.2 arată graficul creșterii bisericii „Vestea Bună” în ceea ce privește membrii activi ai bisericii și numărul mediu de participanți la întrunirile săptămânale ale acesteia.

Figura 12.1 MODEL de raport sintetic al unei biserici locale

RAPORT SINTETIC AL UNEI BISERICI LOCALE

Numele bisericii: Biserica „Vestea Bună”

Localitate: Oarecare

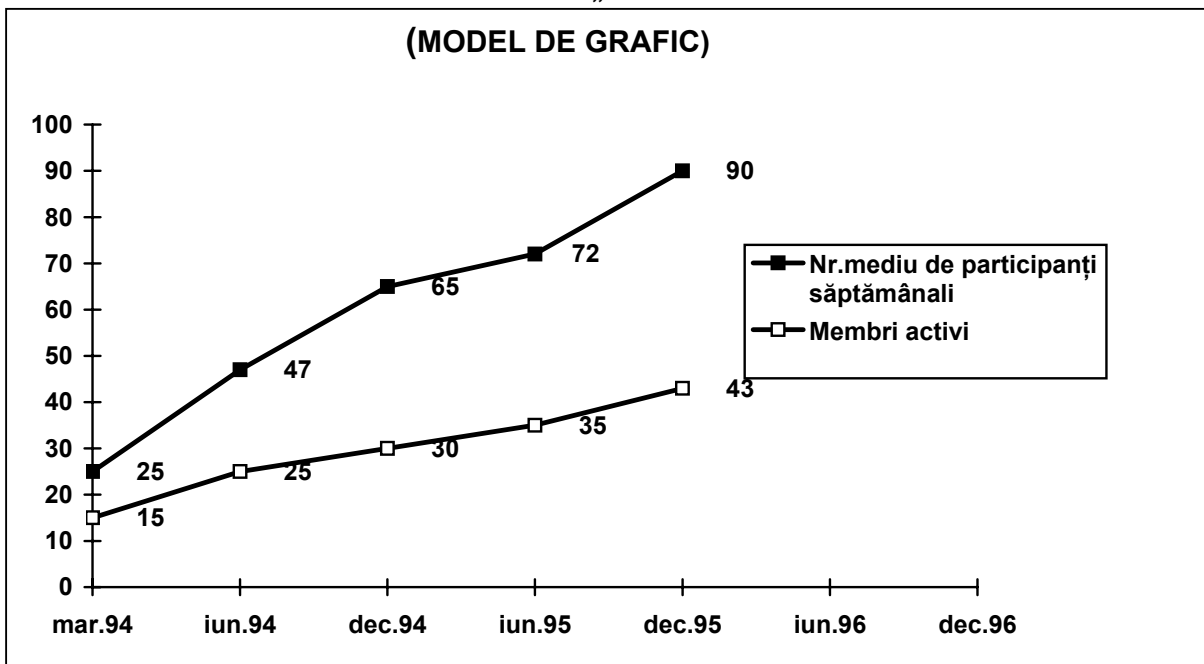
Conducător: Ioan Căldăraru

Data înființării bisericii: 1 martie 1994

Date statistice privind creșterea bisericii

LUNA ANUL	Martie 1994	Iunie 1994	Dec. 1994	Iunie 1995	Dec. 1995	Iunie 1996	Dec. 1996
a. Grupuri regulate de evanghelizare	1	2	2	3	6		
b. Participarea la grupurile de evanghelizare	6	20	35	45	90		
c. Grupuri regulate de creștere spirituală	0	0	1	1	3		
d. Participarea la grupurile de creștere spirituală	0	0	10	12	30		
e. Botezuri	0	10	5	3	6		
f. Cursanți pregătiți pentru a deveni lideri	1	2	3	4	9		
g. Numărul mediu al participanților la întrunirile săptămânale de închinare	25	47	65	72	90		
h. Membri activi	15	25	30	35	43		

**Figura 12.2 Creșterea numărului de membri și a numărului participanților
la serviciile bisericii „Vestea Bună“**

Analiza datelor statistice privind numărul de membri și participarea la serviciile bisericii poate oferi informații utile. De pildă, comparând numărul membrilor unei biserici de la un an la altul, liderul acesteia își poate da seama dacă biserica sa crește numeric sau scade. În cazul bisericii Vestea Bună, domnul Căldăraru poate vedea că, din martie 1994, biserica sa a câștigat un total de 28 membri noi. Din iunie 1994 până în iunie 1995, numărul membrilor bisericii a crescut cu zece, adică cu 40% $[(35-25)/25 \times 100]$. Dacă biserica va crește în același ritm și în anul următor, domnul Căldăraru se poate aștepta ca, până în iunie 1996, să aibă un total de 49 de noi membri activi ai bisericii sale. Lucrul acesta poate constitui un obiectiv specific de rugăciune pentru echipa de conducere a bisericii.

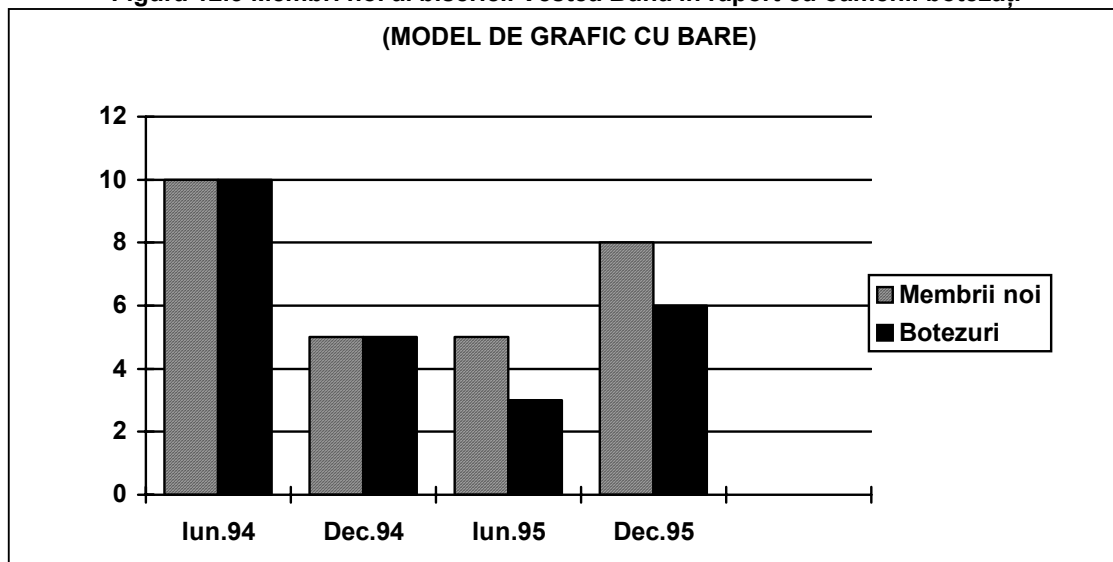
Comparând numărul membrilor unei biserici cu numărul celor care participă la serviciile ei, conducătorul acesteia / plantatorul de biserici își poate da seama cine participă la întrunirile adunării, fără să fie un membru activ. De multe ori acești participanți sunt credincioși întorși de curând care caută o biserică de care să se alipească sau „căutători” (oameni interesați de Evanghelie) sau oameni pur și simplu curioși sau oameni care au venit deoarece cred că această biserică le poate oferi ceva. Respectivii indivizi constituie o potențială recoltă și de aceea membrii bisericii care au fost pregătiți pentru a se ocupa de cei nou-veniți îi pot ajuta să devină ucenici ai lui Hristos. După cum se poate vedea în Figura 12.2 de mai sus, la întrunirile bisericii „Vestea Bună” participă cel puțin 47 de oameni care nu sunt membri activi ai acesteia.

Pe de altă parte, pierderea de membri poate fi un indicator pozitiv sau negativ al creșterii. Sub aspect pozitiv, pierderea unor membri se poate datora plecării lor pentru a înființa o nouă biserică. Sub aspect negativ, pierderea membrilor poate indica schimbări demografice ale comunității. De asemenea, poate fi un semn că metodele de lucrare folosite nu împlinesc nevoile oamenilor din respectiva comunitate. De exemplu, un plantator de biserici a început să lucreze într-un sat mic. A înființat o biserică și a început să țină servicii de închinare duminică dimineața. Foarte puțini oameni participau la întrunirile bisericii, deși mulți susțineau că îi interesează Evanghelia. Încercând să descopere motivul slabei participări la adunările bisericii, plantatorul de biserici a aflat că majoritatea locuitorilor din satul respectiv erau angajații unei fabrici locale în care se lucra și duminica dimineața. A schimbat timpul de închinare de duminica dimineața pe duminica seara și la puțină vreme locul respectiv s-a umplut până la refuz.

Figura 12.3 este o diagramă comparativă a numărului de membri noi din biserică în raport cu numărul de oameni botezați. Asemenea date statistice îi pot spune conducătorului dacă biserica sa crește ca urmare a convertirilor în primul rând (prin mântuirea de noi oameni), sau prin transfer de la alte biserici

(creștini care se mută de la o biserică la alta). Rata de creștere prin convertire îi arată în ce măsură biserica respectivă a reușit să pătrundă în comunitatea în care a fost înființată.

Figura 12.3 Membri noi ai bisericii Vestea Bună în raport cu oamenii botezați

După cum se poate vedea din diagrama de mai sus, majoritatea membrilor noi din biserica „Vestea Bună” provin din convertiri. Lucrul acesta arată că biserica „Vestea Bună” a reușit să fie relevantă și să vestească Evanghelia în comunitatea în care se află.

URMĂRIREA CREȘTERII GRUPULUI-CELULĂ

Tabelul din Figura 12.8 de la sfârșitul acestei anexe arată ce fel de date statistice ar trebui să culegă liderul grupului-celulă la fiecare întâlnire a grupului. Deoarece scopul unui grup-celulă este acela de a dezvolta o comunitate de oameni cărora să le pese unul de celălalt și care să ducă Evanghelia la necredincioși, conducătorului grupului-celulă ar trebui să țină evidența numărului de participanți care vin regulat la întrunirile grupului, a numărului de vizitatori și a numărului de oameni mântuiți în timpul întâlnirii sau în timpul scurs de la ultima întâlnire. Aceste date statistice îl ajută totodată pe conducătorul grupului-celulă să se asigure că noii convertiți sunt incluși în grupuri-celulă și că grupul său celulă vestește Evanghelia comunității de oameni în care se află.

Dacă numărul de participanți care vin regulat la întrunirile grupului-celulă este în creștere, lucrul acesta arată că respectivul grup reprezintă un loc unde se poate crește în credință și unde oamenii sunt slujiți și pot să slujească. Conducătorul grupului-celulă ar trebui să urmărească creșterea numărului de participanți care vin regulat la întâlnirile grupului până în punctul în care celula să se poată diviza. De regulă grupurile-celulă se divid atunci când există 15 participanți care vin regulat la întâlnirile grupului și există totodată o persoană pregătită pentru a prelua conducerea grupului care se va forma. Va trebui să decizi în funcție de contextul în care te afli care este cel mai bun moment al divizării grupului tău. Un grup-celulă nu trebuie să se dividă însă înainte de a exista un om pregătit pentru a prelua conducerea grupului nou format. Identificarea și pregătirea liderilor pentru viitoarele grupuri-celulă trebuie să reprezinte un obiectiv important al conducătorului grupului-celulă încă din momentul înființării acestuia.

Dacă grupul-celulă nu crește, conducătorul grupului-celulă trebuie să încerce să înțeleagă de ce se întâmplă lucrul acesta. Se poate ca membrii respectivului grup-celulă să nu înțeleagă necesitatea vestirii Evangheliei prietenilor și vecinilor lor. Sau, poate, grupul-celulă se întâlnește într-un loc sau la o oră nepotrivită, ceea ce împiedică participarea mai multor oameni. Pot exista multe alte motive. Conducătorul grupului-celulă trebuie să stea de vorbă cu oamenii, să se roage, să-l ceară lui Dumnezeu înțelepciune cum să transforme grupul-celulă într-un loc în care creștinii să poată crește în credință, iar necredincioșii să poată auzi și înțelege Evanghelia. *Nu uita, obiectivul grupurilor-celulă este de a constitui o comunitate, nu de a crește, DAR creșterea este roada firească a unei comunități sănătoase!*

Figurile 12.4, 12.5 și 12.6 conțin un studiu de caz al unui grup-celulă (numit Grupul-celulă A). Figura 12.4 de mai jos este un exemplu de completare a unui raport sintetic al grupului-celulă.

Figura 12.4 Model de raport sintetic al grupului-celulă

RAPORT SINTETIC AL GRUPULUI-CELULĂ

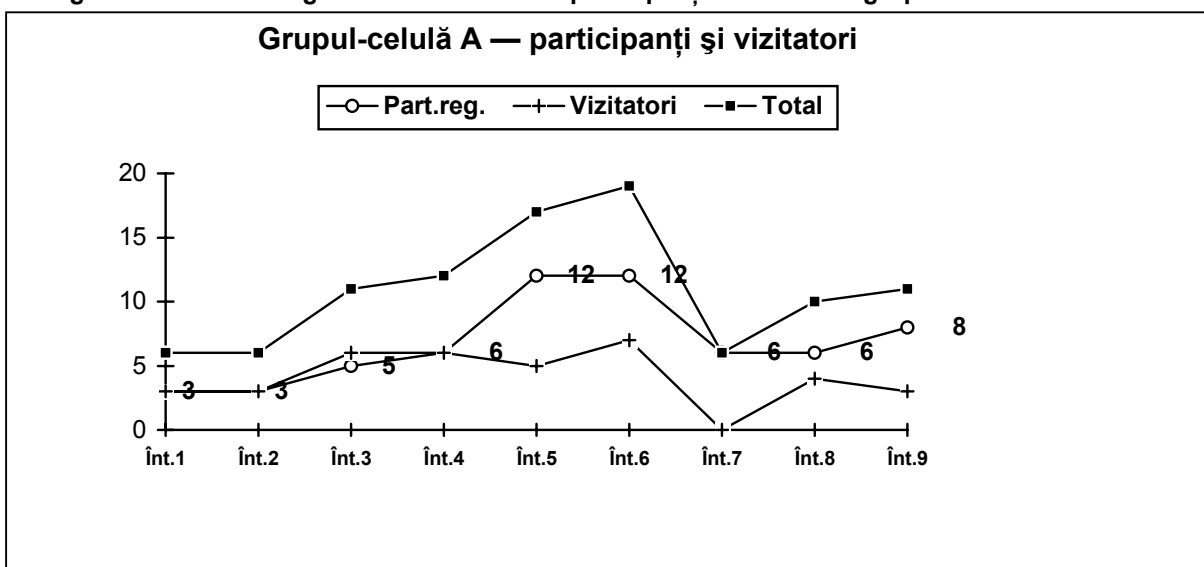
Numele grupului-celulă: A
Conducătorului grupului-celulă: Ioan Căldăraru
Locul de întâlnire: str. Trandafirilor, Cartierul Micro
Data înființării grupului-celulă: 5 iunie 1994

Date statistice privind creșterea Grupului-celulă A

Numărul întâlnirii Data (zz/ll/aa)	1 5/6/94	2 12/6/94	3 19/6/94	4 26/6/94	5 3/7/94	6 10/7/94	7 17/7/94	8 24/7/94	9 31/7/94
a) Numărul de participanți care vin regulat	3	3	5	6	12	12	6	6	8
b) Numărul de vizitatori	3	3	6	6	5	7	0	4	3
c) Numărul total de participanți la întâlnirile grupului-celulă (a+b)	6	6	11	12	17	19	6	10	11
d) Numărul de oameni mântuiți	0	2	4	3	0	4	0	2	3

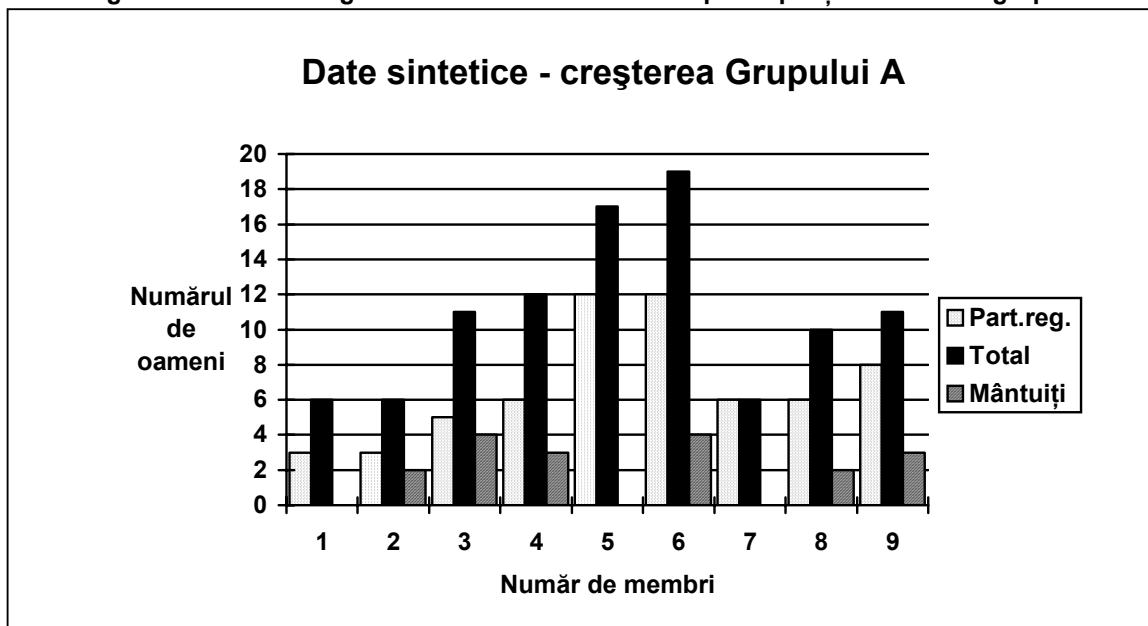
Este utilă folosirea diagramelor și a graficelor pentru analizarea și urmărirea creșterii unui grup-celulă. În Figura 12.5 puteți vedea o linie grafică ce arată creșterea numărului de oameni care participă regulat la întâlnirile grupului-celulă A. După cum se poate vedea din acest grafic, grupul-celulă A crescut constant până când s-a ajuns la 12 oameni care participă regulat la întrunirile lui. Apoi, când numărul acestor participanți a rămas constant la 12 și a existat un lider pregătit, celula s-a divizat. Jumătate din participanții regulați la întâlnirile grupului-celulă A au format un grup-celulă nou, iar cealaltă jumătate a rămas în Grupul-celulă A.

Figura 12.5 Model de grafic al numărului de participanți la întrunirile grupului-celulă A

În Figura 12.6 puteți vedea reprezentate sub formă de grafic cu bare informațiile din tabelul 12.4. Trebuie notat că liderul sau pastorul unei biserici-mamă din care s-au desprins grupuri-celulă va dori să adune date statistice atât despre grupurile celule respective, cât și despre biserica sa. Grupurile-celulă care nu cresc și nu se multiplică trebuie avute în vedere și ajutate.

Figura 12.6 Model de grafic cu bare al numărului de participanți la întâlnirile grupului A

CONCLUZIE

Analiza și urmărirea creșterii unei biserici sau a unui grup-celulă reprezintă o parte esențială a procesului plantării de biserici. Făcând lucrul acesta, vom înțelege mai bine rezultatele reale ale muncii noastre. Atunci când vin oameni noi la Hristos, când aceștia sunt incluși în grupuri-celulă, când grupurile-celulă se divid dând naștere unor noi grupuri, când în felul acesta comunității și națiunii respective i se vestește Evanghelia, asemenea date statistice vor fi utile pentru a-i ajuta pe credincioși nu să se mândrească cu eforturile lor, ci să îi aducă laude lui Dumnezeu pentru lucrarea puternică pe care a desfășurat-o în mijlocul lor.

Figura 12.7 Exercițiu

RAPORT SINTETIC AL BISERICII LOCALE

Numele bisericii: _____

Sediul: _____

Conducătorul: _____

Date statistice privind creșterea bisericii

LUNA ANUL	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____	_____
	20__	20__	20__	20__	20__	20__	20__	20__	20__
a) Grupuri regulate de evanghelizare									
b) Participarea la grupurile de evanghelizare									
c) Grupuri regulate de creștere spirituală									
d) Participarea la grupurile de creștere spirituală									
e) Botezuri									
f) Lideri în curs de pregătire									
g) Numărul mediu de participanți la întrunirile săptămânale ale bisericii									
h) Numărul de membri activi									

NOTE:

- a) Numărul de grupuri-celulă din biserică al căror obiectiv principal îl reprezintă vestirea Evangheliei;
- b) Numărul de adulți care participă în mod regulat la grupurile de evanghelizare menționate mai sus;
- c) Grupurile de creștere spirituală au drept obiectiv prioritar facerea de ucenici și învățarea lor. Sunt grupuri de studiu biblic, de rugăciune etc. care se întâlnesc în mod regulat (adică cel puțin de două ori pe lună);
- d) Numărul de adulți care participă la grupurile de creștere spirituală menționate mai sus;
- e) Numărul oamenilor botezați în ultimele șase luni;
- f) Numărul de oameni pregătiți pentru a deveni lideri în biserică. Ei pot fi lideri ai grupurilor de evanghelizare, ai grupurilor de creștere spirituală, diaconi, bătrâni etc.;
- g) Numărul total de adulți care participă în mod regulat la serviciile de închinare ale bisericii. Acest număr poate fi calculat făcând media participanților la întâlnirile bisericii din 4 duminici consecutive, dintr-o perioadă în care nu sunt vacanțe sau în care oamenii nu pleacă în mod normal din localitate. Acest număr reprezintă media participanților la întâlnirile săptămânale ale bisericii pentru perioada respectivă de șase luni;
- h) Oamenii care au întrunit condițiile necesare pentru a deveni membri ai bisericii și care participă în mod curent la viața bisericii.

Figura 12.8 Exercițiu

RAPORT SINTETIC AL GRUPULUI-CELULĂ

Conducătorului grupului-celulă: _____

Sediul: _____

Data înființării grupului-celulă: _____

Date statistice privind creșterea grupului-celulă

Numărul întâlnirii Data (zz/ll/aa)	1	2	3	4	5	6	7	8
a) Numărul de oameni care participă regulat								
b) Numărul de musafiri								
c) Numărul total de participanți la întâlnirile grupului-celulă (a + b)								
d) Numărul de oameni mântuiți								

NOTE:

- Numărul de oameni care se consideră a fi participanți activi la întâlnirile grupului-celulă și care se află prezenți la întâlnirea respectivă;
- Numărul de musafiri existenți la întâlnirea respectivă;
- Numărul total de participanți la respectiva întâlnire a grupului-celulă (numărul de participanți care vin regulat + numărul de musafiri);
- Numărul de oameni din grupul-celulă care s-au întors la Hristos în timpul respectivei întâlniri sau în timpul scurs de la ultima întâlnire.

Conducerea bisericii și slujbele din biserică

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Etapa de consolidare

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a explica principalele forme de conducere a bisericii, cât și condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cei ce ocupă posturi de conducere în biserică.

☞ **Rezultatele dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă cât mai bine diversele forme de conducere a bisericii;
- ◆ Să cunoască modul în care poate identifica potențialii lideri;
- ◆ Să înțeleagă responsabilitățile și privilegiile conducătorilor bisericii.

☞ **Schița lecției**

- I. Ce este biserica?
- II. Forme de conducere a bisericii
- III. Responsabilitățile și privilegiile conducătorilor bisericii
- IV. Rezumat

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Este esențial ca, în calitate de plantator de biserici, atunci când vezi conturându-se grupul din care se va forma o nouă biserică, să poți defini clar modul în care respectivul grup va fi condus. Scopul acestei lecții nu este de a te convinge să adopți o anumită formă de conducere a bisericii, ci de a te face să te gândești la implicațiile pe care le va avea alegerea unei anumite forme de conducere a bisericii și numirea unor lideri asupra creșterii și multiplicării acesteia.

Conducerea bisericii și slujbele din biserică

CINE ESTE RESPONSABIL?

I. CE ESTE BISERICA?

Biserica lui Isus Hristos este trupul invizibil format din oameni născuți din nou care cred în Isus Hristos, fie ei morți, în viață sau încă nenăscuți, din orice trib, de orice limbă și din orice națiune de pe pământ. Adeseori este denumită Biserica Universală. Bisericile locale constituie manifestarea vizibilă în timp și spațiu a Bisericii Universale. Dacă am încerca să definim ce este biserica locală, am putea spune că ea este un grup organizat de credincioși botezați, conduși din punct de vedere spiritual de unul sau mai mulți păstori, care afirmă relația pe care o au cu Dumnezeu și unul cu celălalt prin: participarea regulată la Cina Domnului; recunoașterea autorității Cuvântului lui Dumnezeu; strângerea regulată laolaltă pentru închinare și studierea Cuvântului lui Dumnezeu; și prin vestirea Evangheliei în lume. Cât privește numărul de participanți și modul specific de organizare și conducere, bisericile diferă mult de la caz la caz.

Diferențele doctrinare și practice îi determină de multe ori pe credincioșii dintr-o anumită zonă să înființeze adunări fără legătură unele cu altele. Modurile diferite de înțelegere a Scripturii au condus la o varietate de structuri și forme de conducere a bisericii. Această lecție va încerca rezumarea diferitelor forme de conducere pentru a-i permite plantatorului de biserici să decidă care formă s-ar potrivi cel mai bine bisericii pe care dorește să o înființeze și care formă ar putea conduce mai repede la înmulțirea bisericilor.

II. FORME DE CONDUCERE A BISERICII

Formele de conducere a bisericii pot fi împărțite în două mari categorii, în cadrul fiecăreia existând mai multe variante. Se poate ca o biserică nici să nu fie conștientă ce model de conducere a ales, dar, de regulă, orice biserică se încadrează într-una din aceste forme sau într-o variantă a uneia din formele de mai jos. Diversele modele de conducere a bisericii se disting unele de altele, în principal, prin gradul de autonomie acordat bisericii locale.

A. Conducerea ierarhică

1. *Episcopală*

Forma episcopală de conducere presupune existența unei ierarhii care controlează biserica locală. Acest control este practicat prin intermediul episcopilor bisericii. Diversele niveluri de autoritate încep de la episcopi, urmând apoi prezbiterii, diaconii, iar în cele din urmă membrii bisericii. Episcopii au nu doar puterea de a numi prezbiteri și diaconi care să le fie subordonați, ci și de a numi oameni care să-i succedă în funcția de episcop. În felul acesta, autoritatea lor este păstrată. Bisericile Metodistă, Ortodoxă, Anglicană și Romano-Catolică folosesc structura episcopală.

Autoritatea acordată episcopilor are la bază, în mod frecvent, doctrina succesiunii apostolice sau o altă credință similară. Conform acesteia, autoritatea episcopilor a fost transmisă în decursul generațiilor de la Apostolul Petru, care a fost numit cap al Bisericii de către Isus. Texte relevante din Scriptură pentru această doctrină sunt: Fp. 14:23 și Tit 1:5.

2. *Prezbiteriană*

Forma prezbiteriană de conducere a bisericii are și ea o structură ierarhică, însă această ierarhie nu este numită de un for superior. Autoritatea este deținută de reprezentanții aleși de membrii bisericilor, fie ei clerici sau laici, care acționează în interesul acestora. Biserica alege bătrânii care să o conducă. Acești bătrâni, împreună cu bătrânul însărcinat cu învățătura (pastorul) formează consiliul de conducere. Bătrânul însărcinat cu învățătura și un reprezentant al comitetului de conducere al bătrânilor din bisericile

dintr-o anumită zonă formează împreună un prezbiteriu care are autoritatea asupra comitetelor locale de conducere. Reprezentanții mai multor prezbiterii formează un sinod, iar reprezentanții tuturor sinoadelor formează adunarea generală, care deține autoritatea supremă.

B. Condițiile pe care trebuie să le întrunească un bătrân / priveghetor (Tit 1:5-9).

În Epistola sa către Tit, Pavel reiterează condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cineva pentru a deține funcția de bătrân sau priveghetor. Observați că lista acestor condiții este similară celei extinse din 1 Tim. 3:1-7:

- ◆ fără vină
- ◆ soțul unei singure neveste
- ◆ copii credincioși, care să nu trăiască în destrăbălare sau să fie neascultători
- ◆ nu arogant, nu cu aere de stăpân
- ◆ nu iute la mânie
- ◆ nu dedat la beție
- ◆ nu bătauș
- ◆ nu lacom sau doritor de câștiguri necinstite

C. Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească diaconii (1 Tim. 3:8-13)

Condițiile pe care trebuie să le îndeplinească diaconii sunt similare celor pe care trebuie să le îndeplinească bătrânii, cu excepția faptului că diaconilor nu li se cere să fie în stare să învețe pe alții. Principalele condiții pentru funcția de diacon sunt enumerate în 1 Tim. 3:8-13:

- ◆ vorbit de bine
- ◆ sincer
- ◆ nu băutor de mult vin
- ◆ nu lacom
- ◆ o conștiință curată
- ◆ încercat
- ◆ soțul unei singure neveste
- ◆ să își conducă bine copiii și casa

Condițiile spirituale sunt la fel de stricte ca și în cazul bătrânilor. Trebuie să fie vorbiți de bine, să aibă o reputație bună. Singura diferență, aceea de a nu li se cere să fie în stare să învețe pe alții, poate fi ușor înțeleasă în lumina rolului pe care îl au. Cuvântul grecesc *diakonos* tradus în limba noastră prin „diacon” face referire la o persoană care slujește. Vedem menționați pentru prima dată diaconii în Fapte 6. La acea dată exista o problemă în biserică: unele văduve erau neglijate la împărțirea alimentelor de care aveau nevoie. Apostolii care conduceau biserica nu au considerat potrivit să abandoneze responsabilitatea pe care o aveau de a-i învăța pe alții și a se ruga, așa că au cerut adunării să aleagă șapte bărbați cărora să li se poată încredința sarcina distribuirii alimentelor.

De aici deducem că diaconii răspundeau de împlinirea nevoilor materiale și sociale din biserică. Întrucât era datoria lor să se ocupe de problemele financiare ale bisericii, înțelegem condițiile spirituale stricte pe care trebuiau să le îndeplinească, cât și nevoia de a fi oameni încercați. Diaconii există în biserică pentru a le permite bătrânilor să se concentreze asupra nevoilor spirituale ale bisericii.

În unele biserici există și diaconițe (vezi Rom. 16:1), rolul lor fiind similar cu cel al diaconilor.

III. RESPONSABILITĂȚILE ȘI PRIVILEGIILE CONDUCĂTORILOR BISERICII

A. Responsabilitățile

1 Petru 5 rezumă responsabilitățile pe care le au bătrânii /pastorii /priveghetorii: de a purta de grijă turmei lui Dumnezeu. Iată câteva din lucrurile specifice pe care le au de făcut:

- ◆ să facă munca unui evanghelist (2 Tim. 4:5);
- ◆ să conducă — cuvântul grecesc pentru „a conduce” sau „a stăpâni” este *proistemi*, însemnând „a fi deasupra, a supraveghea, a prezida, a fi protector sau apărător”.

Observați că Petru precizează clar faptul că îndeplinirea acestui rol nu înseamnă „a stăpâni peste” oameni, ci a constitui un exemplu pentru ei;

- ◆ să citească Cuvântul lui Dumnezeu în public (2 Tim. 4:13);
- ◆ să propovăduiască Cuvântul (2 Tim. 4:1-2);
- ◆ să învețe pe alții din Cuvânt (Tit 2:1).

B. Privilegiile

Bătrânii credincioși sunt vrednici să fie respectați. Acest respect este consecința vieții evlavioase pe care o trăiesc, datorită căreia au putut fi aleși în funcția de bătrâni. Sfatul lor trebuie luat în considerare cu multă seriozitate de către adunare. În plus, trebuie avut grijă să nu fie acuzați că ar fi făcut ceva rău decât dacă există o mărturie temeinică a cel puțin doi martori (1 Tim. 5:19-20). Dacă însă se dovedește că sunt vinovați de comiterea unui păcat, trebuie pedepsiți mai aspru decât membrii obișnuiți. Lucrul acesta corespunde poziției publice pe care o ocupă. Au o putere mare de a influența oamenii în bine sau în rău, de aceea vor avea parte de o pedeapsă mai severă dacă fac greșeli.

Bătrânii credincioși în slujba lor, care-i învață pe alții din Cuvânt, sunt vrednici, de asemenea, și de o răsplată financiară. Pavel folosește termenul „îndoită cinste”, referindu-se din câte se pare la respect și răsplată (1 Cor. 9). Nu este precizată o sumă anume, dar pare rezonabil să spunem că sunt vrednici cel puțin de primirea sumei pe care un membru obișnuit al adunării lor o câștigă. Ei nu trebuie să primească această sumă pentru că au nevoie de bani, ci au dreptul la această răsplată datorită slujirii lor credincioase în calitate de bătrâni ai bisericii. Adunarea are responsabilitatea de a le sluji în acest mod, demonstrând astfel respect față de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu.

De multe ori bisericile ignoră această învățătură, dacă persoana în cauză are și o altă sursă de venit. Ca urmare, bătrânii bisericii respective sunt suprasolicitați sau nu au suficient timp pentru lucrarea de supraveghere și învățare a altora. Conducerea unei biserici și învățarea altora din Cuvânt sunt chestiuni serioase. Va trebui să stabilești, în funcție de contextul propriei tale biserici, modul în care se va aplica această învățătură despre responsabilitatea pe care o au membrii unei biserici față de bătrânii ei.

IV. REZUMAT

Deși Noul Testament vorbește despre toate aceste forme de conducere și despre aceste slujbe, nu conține vreo poruncă specifică cu privire la modul în care ar trebui să fie organizată o biserică locală. Ca plantator de biserici va trebui să meditezi la opțiunile care-ți stau înaintea și să te rogi. Contextul din care provii și confesiunea din care faci parte vor influența mult, probabil, alegerea unei anumite forme de conducere. Ca parte a responsabilității tale de pregătire a grupului-celulă pentru a deveni o biserică, va trebui să îi înveți pe membrii acestuia ce spune Scriptura despre formele de conducere a Bisericii, cât și despre forma specifică de conducere pe care ai ales-o pentru biserica pe care o veți înființa.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Meditează la formele de conducere a bisericii descrise în această lecție și întreabă-te care ar fi câteva lucruri pozitive ce ar putea contribui la înmulțirea bisericilor? Care ar fi lucrurile negative, legate de aceste forme de conducere, care ar putea împiedica multiplicarea bisericilor?
- ◆ Ești de acord cu îndemnul lui Pavel de a plăti pe bătrânii bisericii care-i învață pe alții din Cuvânt? Care va fi în această chestiune poziția bisericii pe care o vei înființa?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Identifică în biserica pe care o plantezi doi bărbați care ar putea deveni bătrâni ai bisericii. Gândește-te la un plan de formare a lor și testează-i pentru a vedea dacă posedă trăsăturile de caracter necesare unui bătrân al bisericii.

Funcțiile și formele corporative ale bisericilor nou-înființate

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ **Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici**

Etapa de consolidare

☞ **Scopul lecției**

Scopul acestei lecții este de a discuta funcțiile biblice ale întâlnirilor credincioșilor, cât și formele pe care acestea le îmbracă.

☞ **Rezultatele dorite**

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să cunoască funcțiile biblice ale întrunirilor bisericii;
- ◆ Să înțeleagă posibilele forme ale întâlnirilor publice;
- ◆ Să întocmească un plan al întrunirilor publice ale bisericii care urmează să fie înființată.

☞ **Schița lecției**

- I. Funcțiile corporative ale bisericii
- II. Forme pe care le poate îmbrăca strângerea laolaltă a credincioșilor
- III. Concluzii

☞ **Anexa**

14A Botezul în Noul Testament

☞ **Sugestii pentru coordonatori**

- ◆ Această lecție se concentrează asupra dinamicii corporative a unei biserici organizate. Pe parcursul acestei lecții cursanții pot discuta despre diferențele dintre un grup-celulă și o biserică organizată. Care este punctul în care unul sau mai multe grupuri-celulă devin o biserică organizată? Prin ce sunt similare sau diferite funcțiile discutate în această lecție și cele practicate de cursanți în propriile lor biserici?

Funcțiile și formele corporative ale bisericilor nou-înființate

CE SE ÎNTÂMPLĂ CÂND NE ADUNĂM LAOLALTĂ?

INTRODUCERE

Lecția anterioară s-a concentrat asupra structurii bisericii — formele de conducere ale acesteia și funcțiile din cadrul ei. Lecția de față se va concentra asupra a ceea ce se întâmplă în cadrul întâlnirilor membrilor bisericii: închinare, ritualuri, predicarea / expunerea Cuvântului lui Dumnezeu, păstrarea disciplinei și dărnicie în vederea rezolvării nevoilor sociale. Lecția va discuta totodată formele pe care le poate îmbrăca întrunirea credincioșilor.

I. FUNCȚIILE CORPORATIVE ALE BISERICII

A. Închinarea publică

Unul dintre cele mai importante motive pentru care biserica se strânge laolaltă este acela de a l se închina Domnului. Închinarea colectivă a bisericii este discutată mai detaliat în *Lecția 15 „Închinarea în biserica locală”* și *Lecția 16 „Cum trebuie condusă închinarea bisericii”* din *Secțiunea Biserica*.

Închinarea colectivă le permite creștinilor să se identifice cu un grup mai mare și mai divers de credincioși decât grupul-celulă din care fac parte. Ea reprezintă totodată o mărturie publică, în fața comunității, a vieții și puterii lui Dumnezeu, fiind simultan o sursă de încurajare pentru credincioși, arătându-le că nu sunt singuri și că Duhul lui Dumnezeu se află la lucru în viețile multor alți oameni. În plus, închinarea colectivă permite practicarea darurilor duhovnicești în vederea zidirii celor ce sunt ai lui Dumnezeu, ca trup al Său.

B. Ritualurile

Cele două ritualuri universal acceptate ale Bisericii sunt Botezul și Cina Domnului. Deși toate bisericile acceptă aceste două ritualuri, există o mare diversitate de opinii în ceea ce privește modul de practicare a lor. Deoarece ești pe punctul de a înființa o biserică nouă, este important ca atât tu, cât și membrii respectivei biserici să înțeleagă modul în care veți practica aceste ritualuri.

1. Botezul

Creștinii evanghelici au păreri diferite în ceea ce privește semnificația botezului. În funcție de definiția dată botezului se poate ajunge la concluzii diferite atât în ceea ce privește persoanele care pot fi botezate, cât și modul de desfășurare a botezului. În continuare sunt discutate două puncte de vedere majore.

a. Botezul ca semn al legământului dintre Dumnezeu și om

Botezul este un act de credință prin care intrăm în Noul Legământ încheiat cu Dumnezeu, prin Hristos (Mt. 26:28; Lc. 22:20), urmând să ne bucurăm de avantajele acestuia. Sunt botezați atât credincioșii maturi, cât și familiile acestora, inclusiv bebelușii și copiii mici. După cum tăierea împrejur era un semn al Vechiului Legământ (Gen. 15, 17), la fel botezul este semnul Noului Legământ. Este importantă semnificația botezului, și nu modul în care este făcut.

b. Botezul ca semn al credinței personale în Hristos

Botezul este un simbol exterior al schimbării interioare care s-a produs în credincios. El slujește drept mărturie publică a credinței personale a cuiva în Isus

Hristos. Există diverse moduri de efectuare a botezului, dar de cele mai multe ori acesta se face prin scufundare, pentru a simboliza identificarea credinciosului cu Hristos în moartea, îngroparea și învierea Lui.

2. *Cina Domnului*

Domnul Însuși ne-a poruncit să luăm din pâine și să bem din pahar pentru a ne aminti de El. A poruncit acest ritual mai întâi ucenicilor Săi, în Camera de Sus, în seara dinaintea morții Sale (Mt. 26:26-28; Mc. 14:22-26; Lc. 22:19-20). Pavel le-a amintit și el corintenilor despre importanța Cinei Domnului (1 Cor. 11:23-34).

Isus Însuși a explicat semnificația fiecăruia dintre elementele Cinei Domnului. Acestea reprezintă trupul Său frânt și sângele Său vărsat. Expresia-cheie este „faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea” (1 Cor. 11:25-26). Cina Domnului ne ajută să ne amintim prețul mântuirii noastre. Datorită ei ne concentrăm asupra morții lui Hristos pe crucea de la Calvar. Ori de câte ori ne împărtășim din pâine și din vin, proclamăm adevărul jertfei Sale.

În instrucțiunile pe care le-a dat referitor la modul în care trebuie practicăta Cina Domnului, Apostolul Pavel a spus că în felul acesta ne amintim moartea Domnului, până va veni El. Cina Domnului le reamintește deci credincioșilor și de revenirea lui Hristos.

C. **Slujba Cuvântului**

Citirea în public a Cuvântului lui Dumnezeu, predicarea și învățarea altora trebuie să fie elemente prezente în întrunirile credincioșilor. Isus le-a spus ucenicilor să-i învețe pe noii convertiți să asculte „tot ce v-am poruncit” (Mt. 28:20). Pavel i-a spus lui Timotei „ia seama bine la [dedică-te la] citire, la îndemnare, și la învățătura pe care o dai altora” (1 Tim. 4:13).

D. **Disciplina în biserică**

În 1 Corinteni 5 Pavel discută păcatul unui frate care a făcut rușine bisericii. Îi spune bisericii respective că trebuie să îl disciplineze pe respectivul — „un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus [pentru ca natura păcătoasă să fie nimicită și duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului]” (v. 5). Pedepsa aplicată pare a fi fost interdicția participării la Cina Domnului (v. 11).

În 1 Corinteni 6 Pavel poruncește bisericii să judece conflictele apărute între frați, pe care la acea dată creștinii din biserică încercau să le soluționeze „înaintea necredincioșilor”. Modul în care trebuie ele soluționate nu este precizat.

În Matei 18:5-7 Isus ne-a spus ce avem de făcut atunci când un credincios păcătuiește împotriva fratelui său. Dacă lucrurile sunt rezolvate corect, întreaga problemă rămâne între cei doi. Dar, dacă cel vinovat nu se pocăiește, atunci trebuie să intervină biserica. Remarcați pașii precizați în aceste versete:

1. **Stai de vorbă cu fratele tău între patru ochi.** E nevoie de curaj pentru a confrunta pe cineva, însă porunca este clară. Ni se spune: „Du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău”.
2. **Discută cu fratele respectiv în prezența câtorva martori.** Trebuie să le spunem altor frați sau surori din biserică despre păcatul respectivului abia după ce am discutat cu el între patru ochi. Dacă nu vrea să ne asculte, atunci trebuie să luăm și pe alții cu noi, pentru a-l convinge că ceea ce a făcut este într-adevăr păcătos și pentru a avea martori, în cazul în care refuză să se pocăiască. Este de dorit ca această mărturie mai puternică să îl facă pe respectivul să se pocăiască, iar atunci întreaga problemă este rezolvată și trebuie uitată.
3. **Spune-l bisericii.** În cazul în care, în confruntările anterioare, fratele respectiv a refuzat să se pocăiască, trebuie să se implice întreaga biserică. Dacă refuză să asculte de biserică, atunci acesteia nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să îl excludă. Excomunicarea trebuie folosită doar ca ultimă măsură.

Obiectivul disciplinării este întotdeauna recuperarea fratelui care a păcătuit. Niciodată nu se urmărește pedepsirea respectivului sau respectivei. Chiar și în cazul păcatului grav din 1 Corinteni 5 Pavel le-a spus corintenilor să îl iubească și să-l accepte înapoi în rândul lor pe

fratele în cauză, după ce acesta s-a pocăit (2 Cor. 2:1-11). Pocăința trebuie să aducă restabilirea imediată a relațiilor, cu dragoste.

Deoarece obiectivul disciplinării îl reprezintă reabilitarea celui care a greșit, trebuie să ne analizăm întotdeauna atitudinea cu care îl abordăm pe cel care a păcătuit. 2 Timotei 2:24-26 afirmă că robul Domnului trebuie să îi mustre cu blândețe pe cei care i se împotrivesc. De asemenea, Pavel i-a spus lui Timotei să nu mustre niciodată cu asprime pe cineva mai în vârstă decât el (1 Tim. 5:1). Iar Galateni 6:1 ne amintește că disciplinarea trebuie practică întotdeauna cu blândețe.

E. Zidirea reciprocă

În scrierile Noului Testament găsim mai multe porunci despre modul în care trebuie să ne purtăm unii cu alții. Aceste porunci care vizează relația „unuia cu celălalt” descriu modul în care trebuie să se comporte creștinii. Deci, una din funcțiile bisericii este de a încuraja practicarea acestor porunci referitoare la relațiile dintre noi. Accentul pus pe unitate și pe purtarea de grijă reciprocă deosebește biserica de grupurile necreștine. Credincioșii pot împlini aceste porunci doar prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu în inimile lor. Câteva din aceste porunci sunt:

- ◆ Spălați-vă picioarele unul altuia (In. 13:14);
- ◆ lubiți-vă unul pe altul (In. 13:34; 15:12, 17);
- ◆ Dovediți devotament unul față de celălalt (Rom. 12:10);
- ◆ Acceptați-vă unul pe celălalt (Rom. 15:7);
- ◆ Învățați-vă unii pe alții (Rom. 15:14);
- ◆ Salutați-vă unii pe alții (1 Cor. 16:20);
- ◆ Slujiți-vă unul pe celălalt (Gal. 5:13);
- ◆ Iertați-vă unii pe alții (Ef. 4:32);
- ◆ Muștrați-vă unii pe alții (Col. 3:16);
- ◆ Mângâiați-vă unii pe alții (1 Tes. 4:18);
- ◆ Îndemnați-vă unii pe alții (Evrei 3:13).

F. Dărnicii pentru ajutorarea celor în nevoie și în scopuri sociale

Biserica Primară s-a implicat puternic în împlinirea nevoilor concrete ale altora. Puneau accent pe dărnicia pentru alți credincioși și erau preocupați atât de frații și surorile lor în Hristos din propria biserică, cât și de cei din alte zone.

1. Săracii

Credincioșii își vindeau averile pentru a dăruia banii obținuți astfel fraților și surorilor lor nevoiași. Lucrul acesta l-au făcut încă de la începutul existenței Bisericii (Fp. 2:45; 4:34). Se pare că această dărnicie era practică în cadrul unui program organizat al bisericii. Banii obținuți din vânzarea bunurilor și a pământurilor lor îi dădeau apostolilor, pentru a fi distribuiți săracilor (Fp. 4:35). Ucenicii au făcut același lucru în Antiohia. Când au trimis ajutoare bisericilor din Iudeea, au făcut lucrul acesta trimițând contribuția lor prin doi bărbați (Barnaba și Saul), bătrânilor bisericilor din Iudeea (Fp. 11:28-30). Bătrânii acestor biserici au fost cei care au distribuit darul primit. Biserica trebuia să strângă bani în fiecare săptămână, în mod organizat (1 Cor. 16:2).

2. Văduvele

Un sistem similar funcționa pentru ajutorarea văduvelor. Disputa din Fapte 6 a apărut datorită faptului că numărul văduvelor care aveau nevoie să fie ajutate a crescut atât de mult, încât apostolii nu mai puteau supraveghea suficient de bine distribuția banilor. De aceea au cerut bisericii să aleagă șapte bărbați plini de Duhul Sfânt care să se ocupe de această problemă. De asemenea, exista o listă de văduve în biserica din Efes, în vremea în care se afla Timotei acolo (1 Tim. 5:3-16). Pavel i-a dat lui Timotei câteva

indicații cu caracter general, în baza cărora să fie incluse pe această listă doar văduvele care erau cu adevărat nevoiașe. Dacă acestea aveau familii cu membri credincioși, biserica nu era răspunzătoare să le poarte de grijă. De asemenea, dacă erau suficient de tinere pentru a se recăsători, era de dorit să facă lucrul acesta și să nu fie o povară pentru biserică.

Se pare deci că există un precedent clar pentru un program organizat al bisericii de distribuire a ajutoarelor celor în nevoie. Atunci când se pune la punct un asemenea program, este esențial ca, pentru coordonarea lui, să fie numiți oameni evlavioși, ca în Fapte 6. Este înțelept, de asemenea, să fie implicați mai mulți oameni, pentru a evita disputele și acuzațiile.

II. FORME PE CARE LE POATE ÎMBRĂCA STRĂNGEREA LAOLALTĂ A CREDINCIOȘILOR

În decursul istoriei Bisericii, strângerea laolaltă ale credincioșilor a îmbrăcat, în esență, trei forme. Acestea sunt discutate în continuare.

A. Templul vechi-testamental

Multe biserici consideră templul evreiesc din Vechiul Testament drept modelul pe care trebuie să-l urmeze întrunirile laolaltă ale credincioșilor. Bisericile ortodoxă și catolică duc această idee la extrem. Conform acestui model, cei care conduc slujba sunt numiți „preoți”, iar clădirea în care ea se ține este numită „templu”. De asemenea, susținătorii acestui model cred că ori de câte ori este celebrată Cina Domnului I se aduce o jertfă lui Dumnezeu. Deși este respinsă Legea Mozaică, liturghia și slujba din biserică îmbracă o formă strictă. Acest model încearcă să creeze o versiune „creștină” a templului evreiesc. Credincioșii au acces la Dumnezeu prin intermediul slujirii preoților din templu. Datorită slujbei jertfitoare de la templu, altarul ocupă locul central și doar preoților li se permite să stea în spatele acestuia. În bisericile care urmează acest model, credincioșii se așează întotdeauna în fața altarului (sau mesei pentru împărtășanie), și doar preoților sau altor persoane „speciale” li se permite să stea în spatele altarului.

Acest model este controversat, deoarece există mai multe pasaje biblice care nu susțin conceptul bisericii ca întrupare modernă a templului evreiesc din Vechiul Testament. De pildă, Pavel le-a spus credincioșilor că ei sunt templul lui Dumnezeu — clădirea lui Dumnezeu —, și nu o construcție oarecare (1 Cor. 6:19). Dumnezeu nu locuiește în clădiri. El Își are sălașul în cei ce sunt ai Lui (Fp. 17:24). Hristos a adus o singură jertfă, o dată pentru totdeauna (Ev. 9:26; 10:12). Credincioșii se pot aduce pe ei înșiși și închinarea lor ca jertfă, însă lucrarea lui Hristos este încheiată (Rom. 12:1; Filip. 4:18). Toți credincioșii sunt preoți și slujitori ai lui Dumnezeu. Nu mai există o clasă distinctă de preoți (1 Petru 2:9). Isus s-a opus practicii repetării pe de rost a unor fraze, susținând comunicarea conștientă, din inimă, cu Dumnezeu (Matei 6:7).

B. Sinagoga nou-testamentală

Unii oameni consideră sinagoga nou-testamentală drept modelul potrivit pentru biserică, și nu templul. Există un singur templu — aflat în Ierusalim. Dar existau multe sinagogi în toate cetățile în care erau mai multe familii de evrei. Sinagoga era locul în care aceștia se întâlneau pentru a se ruga și a citi din Scripturile Vechiului Testament. Nu se aduceau jertfe, nu existau preoți. În schimb, se alegea un grup de bărbați pentru a fi „conducătorii” sinagogii. Închinarea avea un caracter mult mai puțin formal decât cea de la Templu. De regulă, adunarea stătea în cerc, iar vorbitorul stătea în picioare sau ședea în mijlocul oamenilor.

Probabil că sinagoga este un model mai bun pentru biserică decât templul. Când creștinii au fost împrăștiați prin Asia Mică, nu au încercat să re Creeze templul. De fapt, primele clădiri ale bisericii au apărut abia în secolul al IV-lea! Credincioșii au întemeiat mai degrabă biserici prin case, în care, într-un cadru informal, învățau din Biblie și se rugau, cum se întâmpla și în sinagoga evreiască. Bisericile din zilele noastre ar trebui să se gândească bine dacă formele lor de închinare și clădirile pe care le au corespund acestui tipar informal de închinare, mult mai convenabil. Totodată, primii creștini trăiau într-o cultură în care, în mod normal, fiecare grup religios construia un „templu” pentru Dumnezeu lui, însă Biserica a înțeles că singurul

templu este cel al trupurilor lor și au refuzat să propage o concepție greșită despre Evanghelie prin conformarea cu modelul cultural respectiv.

C. Un trup viu

Este adevărat că întâlnirile bisericii primare par să fi fost modelate mai degrabă după cele din sinagogă, decât după cele din Templu, însă este adevărat, totodată, că Biserica era un „lucru” cu totul nou, creat de Hristos. Ea nu a existat decât după învierea lui Isus Hristos și după pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime (Fp. 1,2). Multe din funcțiile bisericii descrise în această lecție, precum practicarea botezului sau a Cinei Domnului, erau lucruri noi pentru credincioșii evrei. La fel erau și slujbele de bătrâni sau diaconi, cât și apariția darurilor duhovnicești. De fapt, metaforele pe care Hristos și apostolii Săi le-au folosit pentru a descrie Biserica au de-a face cu un organism viu — un trup, o mireasă, pietre vii (Col. 1:24; Apoc. 19:7; 1 Petru 2:5). Biserica, fiind un trup viu, întrece tot ceea ce reprezenta sinagoga. Forma pe care o îmbracă întâlnirile noastre trebuie să reflecte aceste realități.

III. CONCLUZII

Această lecție s-a concentrat asupra funcțiilor întâlnirilor laolaltă ale credincioșilor, discutând câteva posibile forme pe care le-ar putea îmbrăca aceste întruniri publice. Este important ca biserica pe care încerci să o înființezi să aibă întâlniri regulate pentru închinare colectivă, pentru predicarea Cuvântului lui Dumnezeu și învățarea din acesta. Este important, de asemenea, ca adunarea să îi ajute pe membrii ei cu nevoi speciale. Cât de des vă întâlniți, la ce oră vă întâlniți, ce anume veți face în cadrul întâlnirilor respective — toate acestea sunt lucruri pe care va trebui să le hotărâți voi. Dacă biserica nou-înființată face parte dintr-o anumită confesiune, fără îndoială că aceste forme au fost deja stabilite de către confesiunea respectivă. Pentru a putea face parte din confesiunea respectivă tu și membrii acestei biserici noi trebuie să înțelegeți respectivele forme și să fiți de acord cu ele. Dacă biserica nou înființată nu aparține unei anumite confesiuni, va trebui să discuți împreună cu conducerea bisericii tale și să decideți împreună ce forme vor îmbrăca strângerile voastre laolaltă.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care crezi că este principala semnificație a botezului cu apă? În ce mod afectează concepția ta despre botez alegerea persoanelor care pot fi botezate și locul unde acesta trebuie să aibă loc?
- ◆ Gândește-te la păcatul lui Anania și Safira din Fapte 5. De ce S-a purtat Dumnezeu atât de aspru cu ei?
- ◆ În ce măsură crezi că ar trebui planificate întâlnirile regulate ale bisericii? De ce? Ce rol crezi că ar trebui să joace conducerea bisericii în planificarea și coordonarea întâlnirilor publice ale bisericii? Care este rolul ce le revine membrilor bisericii?
- ◆ În ce constă funcția de predicare în întâlnirile publice ale bisericii? Ce este funcția de citire în public din Scripturi? Care este funcția muzicii?
- ◆ Crezi că o biserică trebuie să aibă un plan cu ajutorul căruia să se asigure că adunarea are ocazia de a învăța tot ce spune Biblia? De ce da sau de ce nu?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Completează studiul despre botezul nou-testamental din *Anexa 14A*. Care sunt convingerile tale cu privire la funcția și formele acestui ritual?
- ◆ Decide împreună cu membrii echipei tale de plantare de biserici când anume veți începe să țineți întâlniri publice ale bisericii. Ce formă vor îmbrăca aceste întruniri?

Botezul în Noul Testament

STUDIU BIBLIC INDUCTIV

I. OBSERVAȚII

Caută versetele de mai jos. Observă dacă versetele respective sunt repetate într-un alt pasaj, chiar dacă nu găsești pasajul respectiv în lista de mai jos. Dacă dorești să faci un studiu complet pe acest subiect, caută o listă completă a tuturor referințelor.

◆ Matei 3:6	◆ Fapte 8:12,13	◆ Fapte 19:5
◆ Matei 3:13-16	◆ Fapte 8:16	◆ Fapte 22:16
◆ Marcu 10:38, 39	◆ Fapte 8:36-38	◆ Rom. 6:3
◆ Luca 3:12	◆ Fapte 9:18	◆ 1 Cor. 1:13-16
◆ Luca 7:29, 30	◆ Fapte 10:47,48	◆ 1 Cor. 10:2
◆ Ioan 4:2	◆ Fapte 11:16	◆ 1 Cor. 12:13
◆ Fapte 1:5	◆ Fapte 16:15	◆ 1 Cor. 15:29
◆ Fapte 2:38	◆ Fapte 16:33	◆ Gal 3:27
◆ Fapte 2:41	◆ Fapte 18:8	

Rezumă pe o foaie separată de hârtie conținutul versetelor de mai sus, împărțindu-le în următoarele categorii:

- ◆ Botezul lui Ioan Botezătorul;
- ◆ Botezul apostolilor și al altor lideri din Biserica Primară;
- ◆ Botezul cu care Isus spunea că urmează să fie botezat;
- ◆ Botezul cu Duhul Sfânt.

II. INTERPRETARE

A. Informații generale

1. Cuvântul grecesc pentru botez, *baptizo*, are de regulă sensul „a scufunda”. În practica evreiască, dacă un evreu devenea necurat din punct de vedere ceremonial, înainte de a aduce o jertfă se spăla prin scufundare în apă. Actul respectiv semnifică o curățire cu caracter ceremonial.
2. O altă ocazie în care era folosită scufundarea în apă era cea a convertirii la iudaism a cuiva dintre neamuri. I se cerea mai întâi să fie tăiat împrejur și să se boteze, după care trebuia să aducă o jertfă.

Folosește aceste informații pentru a înțelege mai bine semnificația botezului.

B. Răspunde la întrebările de mai jos pentru fiecare din versetele de la punctul I:

1. Cine a fost botezat?
2. Cine a efectuat botezul?

3. Care a fost scopul botezului?
4. Când și unde a avut loc botezul?

C. Ce a vrut să spună Isus prin cuvintele:

1. „Botezul cu care voi fi botezat”?
2. „Botezul cu Duhul”?

D. Sunt botezul în apă și botezul cu Duhul Sfânt unul și același lucru? Precizează mai multe versete, ca argument al răspunsului tău.

E. Scrie un paragraf în care să rezumi concepția ta despre botez, pe baza studierii versetelor de mai sus.

III. APLICAȚIE

În ce mod vei aplica principiile învățate pe parcursul acestui studiu în biserica pe care o vei înființa?

GRUPURI-CELULĂ

LECȚIA 10: DISCUTAREA PROBLEMELOR PE CARE LE RIDICĂ GRUPURILE-CELULĂ

- I. Realități cu care se confruntă un grup-celulă
- II. Întrebări și probleme
- III. Soluții

LECȚIA 11: MULTIPLICAREA GRUPULUI-CELULĂ

- I. Obiectivul multiplicării
- II. Procesul multiplicării „naturale”
- III. Piedici în calea multiplicării

Discutarea problemelor pe care le ridică grupurile-celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de pregătire

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a le oferi cursanților posibilitatea discutării întrebărilor pe care le au în legătură cu grupurile-celulă.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă câteva dintre problemele obișnuite care apar în grupurile-celulă.
- ◆ Să poată oferi, pe baza experienței personale, soluții la unele dintre problemele discutate;
- ◆ Să folosească răspunsurile sau sugestiile date de ceilalți cursanți pentru a rezolva problemele apărute în propriul său grup-celulă.

☞ Schița lecției

- I. Realități cu care se confruntă un grup-celulă
- II. Întrebări și probleme
- III. Soluții

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Scopul acestei lecții este de a le oferi cursanților posibilitatea să discute între ei. Rolul tău este unul de mediator între cursanți. Va trebui să-i întrebi pe participanți cu ce probleme s-au confruntat sau ce întrebări au. Dar nu încerca să răspunzi tu însuși la întrebările lor sau să le dai sugestii — lasă ca răspunsurile să vină din partea grupului, dacă se poate. În situația puțin probabilă că nici unul dintre cursanți nu are întrebări sau probleme pe care ar dori să le discute, vei găsi în lecție câteva dintre problemele mai des întâlnite. Încearcă să recurgi la experiența cursanților pentru a găsi soluții la problemele discutate pe parcursul lecției.
- ◆ Subliniază faptul că participanții la lecție trebuie să se gândească la modul în care soluțiile sau sugestiile discutate pot fi aplicate în propriul lor grup. Încurajează-i să pună în scris moduri specifice, concrete, în care vor încerca să rezolve unele dintre problemele apărute în grupurile lor.

Discutarea problemelor pe care le ridică grupurile-celulă

I. REALITĂȚI CU CARE SE CONFRUNTĂ UN GRUP-CELULĂ

Marcel conduce un grup-celulă de peste patru luni. Deși la întâlnirile grupului participă în mod regulat șase oameni, din câte se pare aceștia nu au crescut prea mult în credința lor, iar grupul nu manifestă vreun interes pentru evanghelizarea comunității în care se află. Oamenii par a fi mulțumiți să se întâlnească săptămânal, să discute despre problemele pe care le au și să studieze puțin Biblia împreună. Marcel este din ce în ce mai frustrat și nu știe ce ar trebui să facă pentru a-i ajuta pe membrii grupului său să crească din punct de vedere spiritual. Uneori este tentat să renunțe la grup.

Așa cum a descoperit „Marcel”, lucrarea prin grupuri-celulă poate produce satisfacții sau frustrări. Atunci când într-un grup-celulă lucrurile merg bine, lucrul acesta îi va produce o deosebită satisfacție liderului grupului-celulă. Când apar însă probleme, acestea nu sunt întotdeauna ușor de rezolvat.

În orice grup-celulă vor apărea, la un moment dat, probleme. Scopul acestei lecții este de a le oferi cursanților posibilitatea să discute diversele probleme pe care le au în propriul lor grup-celulă sau întrebările pe care le au legate de funcționarea acestora. Ideea este ca participanții să se ajute unii pe alții, pe baza experienței pe care au dobândit-o. Dacă se ridică probleme la care nu se poate găsi repede o soluție, grupul poate decide să petreacă oricât timp dorește pentru a găsi posibile soluții sau a răspunde la întrebările respective.

II. ÎNTREBĂRI ȘI PROBLEME

Începe să discuți problemele sau întrebările ridicate în grupul tău. Coordonatorul are responsabilitatea coordonării discuțiilor. În cazul în care cursanții s-au bucurat de un succes deosebit în lucrarea grupurilor lor și nu au întâmpinat probleme, puteți discuta lista de mai jos, care descrie problemele tipice ce pot apărea într-un grup-celulă. Reține: folosește această listă numai în cazul în care cursanții nu vin cu propriile lor întrebări sau probleme, spre a fi discutate:

- ◆ Grupul-celulă nu crește din punct de vedere spiritual;
- ◆ Liderul nu poate găsi un lider-ucenic;
- ◆ Grupul-celulă nu dorește să se multiplice;
- ◆ Grupul-celulă nu poate găsi un loc adecvat, pentru a se întâlni;
- ◆ Grupul-celulă nu crește din punct de vedere numeric;
- ◆ Există un conflict oarecare între mai mulți membri ai grupului, iar liderul, din câte se pare, nu reușește să îl rezolve.

III. SOLUȚII

Fiecare grup-celulă este diferit și fiecare problemă care poate apărea își are propriile sale caracteristici, unice. Dar, cu toate acestea, există câteva principii de bază comune cu ajutorul cărora se poate rezolva problema apărută. Fiecare conducător al unui grup-celulă ar trebui să asculte cu atenție sugestiile sau soluțiile oferite de ceilalți cursanți pe parcursul discuțiilor din această lecție. Este de dorit să se gândească cum poate aplica în propriul său grup principiile sau soluțiile oferite, dacă se confruntă cu probleme similare.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care este cea mai mare problemă cu care se confruntă grupul condus de tine sau cea mai mare sursă de îngrijorare? Ce soluții sau sugestii ți-au fost oferite în timpul discuțiilor, pentru a rezolva această problemă?
- ◆ Cunoști alți lideri de grupuri-celulă care nu au participat la această lecție, dar cărora le-ar fi putut fi de folos lucrurile discutate? În ce mod i-ai putea încuraja și cum le-ai putea împărtăși și lor câteva din lucrurile pe care le-ai învățat?
- ◆ Cu cine ai putea discuta, pe viitor, despre problemele care vor apărea în grupul tău celulă?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Notează-ți principalele trei probleme cu care te confrunți în grupul tău;
- ◆ Pe baza celor discutate astăzi, notează-ți cel puțin două soluții pentru fiecare dintre problemele de mai sus;
- ◆ Roagă-te și cere-I lui Dumnezeu înțelepciune pentru a implementa soluțiile pe care le-ai notat. Fă-ți un plan de implementare a lor cât mai curând posibil.

Multiplicarea grupului-celulă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de multiplicare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a le oferi cursanților posibilitatea de a dobândi deprinderile și cunoștințele necesare pentru facilitarea multiplicării unui grup-celulă.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă de ce trebuie să se reproducă un grup-celulă;
- ◆ Să înțeleagă cum poate folosi „grupulețele” pentru a facilita procesul de multiplicare;
- ◆ Să învețe modul în care poate pregăti un grup în vederea multiplicării și cum trebuie acesta condus pe parcursul procesului de multiplicare;
- ◆ Să învețe cum să înlăture diversele tipuri de bariere care pot împiedica multiplicarea unui grup-celulă.

☛ Schița lecției

- I. Obiectivul multiplicării
- II. Procesul multiplicării „naturale”
- III. Piedici în calea multiplicării

Multiplicarea grupului-celulă

I. OBIECTIVUL MULTIPLICĂRII

Grupul se întâlnea pentru ultima oară. Lucrurile stăteau cum nu se poate mai prost. Conducătorul grupului urma să plece, iar ucenicul care ar fi trebuit să-i ia locul era un om instabil, în timp ce restul grupului era măcinat de animozități și invidii în încercarea fiecăruia de a ocupa o poziție cât mai proeminentă; un membru al grupului fusese demascat drept un delapidator, un hoț și un trădător. Atmosfera din cameră era dominată de sentimentul înfrângerii și al fricii, în momentul în care conducătorul S-a ridicat în picioare să vorbească. El a zis:

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu...”

Conducătorul de mai sus era Isus Însuși, iar grupul-celulă cu probleme era format din cei doisprezece ucenici, întâlnirea având loc doar cu câteva ore înaintea arestării, judecării și execuției Sale. În ciuda moralului extrem de scăzut al grupului în acest stadiu al multiplicării, prin puterea Duhului Sfânt, el a supraviețuit reușind să se multiplice de nenumărate ori, ulterior. Într-o singură generație, numărul ucenicilor a crescut exponențial, ajungând să fie răspândiți pretutindeni în Imperiul Roman.

În mod similar, fiecare grup-celulă care se apropie de etapa multiplicării trebuie să ia aminte la cuvintele lui Isus: *„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu...”* (Ioan 14:1).

Oricât ar părea de dificilă această perioadă de tranziție, multiplicarea unui grup-celulă este în interesul Împărăției lui Dumnezeu. Scopul ultim al lucrării prin grupuri-celulă îl reprezintă împlinirea Marii Însărcinări. Metoda prin care încercăm să împlinim această însărcinare este cea a grupurilor-celulă în care are loc evanghelizarea, formarea de ucenici, echiparea unor lideri și apariția unor noi grupuri. Dacă nu apar grupuri noi, acest obiectiv nu va fi atins vreodată.

După cum s-a mai spus, grupurile-celulă pot fi folosite drept „cărămizi” pentru o strategie de lucrare mai mare. Grupurile-celulă care se multiplică pot fi folosite pentru a întări bisericile existente și pentru a înființa noi biserici. Astfel, ele pot fi folosite drept temelie pentru o strategie de plantare de biserici. În mod similar, multiplicarea grupurilor-celulă face posibilă nu doar apariția unor noi biserici, ci și apariția și creșterea unei mișcări de plantare de biserici până la saturație într-o anumită regiune sau țară. Grupurile-celulă contribuie în mod natural la activitățile esențiale de evanghelizare, de facere de ucenici și de formare a liderilor necesari pentru nașterea unei asemenea mișcări.

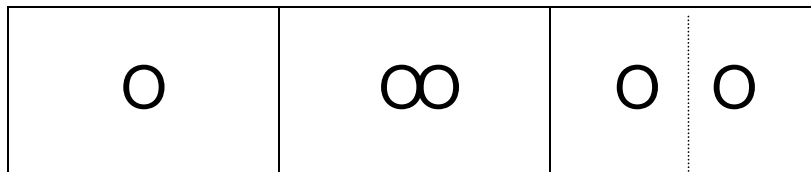
Din multe puncte de vedere, multiplicarea este punctul culminant al multor luni de eforturi depuse de un grup-celulă. Este un moment important pentru grup, de aceea membrii acestuia trebuie încurajați să-i facă față și chiar să-l sărbătorească. Deși există mai multe lucruri pe care conducătorul unui grup-celulă poate și trebuie să le facă pentru a pregăti grupul pentru multiplicare, probabil cel mai important lucru pe care-l are de făcut este pur și simplu să își pună încrederea în Dumnezeu, să fie convins că El va călăuzi grupul și-l va ajuta să devină dintr-unul, două. Prin puterea și călăuzirea Duhului Sfânt, multiplicarea este un proces care se va repeta mereu în grupurile-celulă.

II. PROCESUL MULTIPLICĂRII „NATURALE”

A. Multiplicarea biologică

Celulele din organismele vii se multiplică printr-un proces de creștere și divizare. Fiecare celulă are un nucleu care controlează activitatea respectivei celule. Pe măsură ce este hrănită și crește, nucleul celulei se dezvoltă, divizându-se în cele din urmă în două. Când se atinge un punct propice de creștere, celula se divide în două, fiecare cu nucleul ei. Câtă

vreme celulele sunt hrănite și pot să crească, acest proces al creșterii și divizării continuă permanent.

Multiplicarea grupurilor-celulă se aseamănă cu reproducerea celulelor biologice. Fiecare grup-celulă are un lider care asigură „condițiile” adecvate creșterii și hrănirii grupului. Dacă un grup-celulă nu este hrănit și nu sunt create condițiile pentru a se dezvolta (adică pentru a crește din punct de vedere spiritual și a face evanghelizare), grupul respectiv nu va crește. Conducătorul grupului trebuie să le ofere membrilor acestuia un model de comportament, să le asigure învățătura necesară din Scriptură și să fie un stimulent pentru ca toți să ducă Evanghelia la oamenii din zona lor. Prin lucrarea Duhului Sfânt, prietenii și cunoștințele membrilor grupului participă la întâlnirile acestuia și au ocazia să afle despre Isus și să-L primească drept Mântuitor al lor.

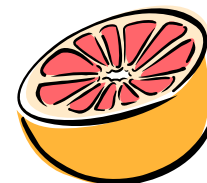
În timp ce grupul-celulă crește și se maturizează, conducătorul grupului-celulă încearcă să formeze un viitor lider. Acest lider nou învață urmărind comportamentul mentorului său și din multe puncte de vedere îl va imita (1 Cor. 11:1). Când liderul-ucenic este pregătit din punct de vedere mintal și spiritual pentru a prelua conducerea propriului său grup, grupul-celulă inițial se va diviza în două grupuri. Fiecare va avea propriul său lider și va putea reîncepe procesul de creștere și multiplicare.

Dumnezeu a creat celulele biologice cu scopul de a se înmulți prin divizare și cu capacitatea de a face lucrul acesta. Dacă nu există însă condițiile adecvate creșterii și dezvoltării, lucrul acesta nu se va întâmpla, iar în cele din urmă celulele vor muri. Și grupurile-celulă au potențialul de a crește, de a se dezvolta și de a se multiplica. Dar ca și în cazul celulelor biologice, dacă nu există condițiile adecvate pentru creștere, lucrul acesta nu se va întâmpla.

B. „Grupulețe” naturale

Imaginați-vă o întâlnire a grupului-celulă în care liderul are în mâini două portocale mari, zemoase. Cere ca doi voluntari din grup să vină să curețe portocalele de coajă, după care să le împartă în două. Dar împărțirea se va face cu metode diferite. Primul va trebui să împartă portocala în jumătate tăind-o pe la mijloc. Cea de-a doua persoană va trebui să împartă portocala fără să o taie, în direcția feliiilor din care este formată aceasta.

Imaginați-vă ce se întâmplă cu fiecare portocală. În mod similar stau lucrurile atunci când un grup-celulă trebuie să se împartă în două. Un grup sfâșiat, fără a se ține cont de legăturile de prietenie formate în cadrul grupului, poate avea probleme serioase. Dacă un grup este împărțit în mod arbitrar, pe baza zonelor geografice sau după alt criteriu decât cel al relațiilor înfiripate în cadrul lui, membrii acestuia se vor simți răniți.

Dacă vei identifica însă „grupulețele” formate în mod firesc, pe baza relațiilor stabilite între membrii grupului și vei împărți grupul plecând de la aceste „grupulețe”, rezultatul va fi benefic. Pentru a încuraja formarea acestor „grupulețe”, experimentează diferite asocieri încă din stadiile timpurii ale existenței grupului. Observă modul în care se împart membrii grupului tău în mod firesc în subgrupe de trei, patru sau cinci membri. Urmărește cine preia conducerea în aceste grupulețe. Acordă o atenție specială acestui lucru timp de trei sau patru săptămâni pentru a vedea dacă apar în mod firesc grupulețe clar identificate în cadrul grupului mai mare.

Poți încerca să planifici formarea acestor subgrupe desenând o diagramă a relațiilor existente între membrii grupului. Ce subgrupe de trei patru sau cinci membri poți identifica pe baza asemănărilor existente între oameni? Cine are copii de vârste similare? Aceeași ocupație? Preocupări similare? Între care membri ai grupului au existat relații de prietenie anterior formării acestuia? Poți lăsa ca aceste subgrupe să se formeze de la sine sau poți încuraja

anumiți membri ai grupului-celulă să formeze asemenea subgrupe pe baza a ceea ce știți despre personalitățile sau preocupările lor. Într-un sens, aceste grupulețe vor fi „mini-celule”. Vei dori, probabil, să vă întâlniți ca și grup mare în cea mai mare parte a timpului de întâlnire, însă studiul biblic, rugăciunea sau discuțiile pot avea loc în grupulețe.

Liderul-ucenic va trebui fie în mod firesc, fie ca urmare a sugestiei tale, să înceapă să lucreze cu unul din aceste grupulețe. Dacă există mai multe asemenea grupulețe în grupul-celulă, cere-i liderului-ucenic să lucreze cu grupulețul care pare să aibă cel mai mare potențial pentru a se desprinde și a deveni „copilul” grupului tău. Implicându-se mai intens în lucrul cu acest grupuleț, liderul-ucenic va dezvolta relații mai strânse cu membrii acestuia și va fi deci pregătit pentru a-l conduce când va sosi momentul înființării unui grup nou. Totodată, lucrul acesta va contribui la o slujire pastorală mai bună în cadrul grupului. Mulți oameni se simt mai în largul lor să discute într-un grup mic de trei până la cinci membri, decât într-un grup de zece sau mai mulți oameni. De asemenea, formarea legăturilor între oameni în grupulețe mai mici va face ca absența lor să fie remarcată mai repede. Vor realiza că prezența lor este necesară și, datorită relațiilor pe care le vor dezvolta cu ceilalți membri, se vor atașa mai tare de grup.

Grupulețele pot fi folosite și pentru a identifica mai ușor potențialii lideri-ucenici. Experiența a arătat că, într-un grup mic de oameni, dacă nu a fost numit cineva în această funcție, întotdeauna cineva va prelua în mod natural rolul de lider. De aceea, liderul unui grup-celulă va trebui să se roage ca Dumnezeu să-l călăuzească în găsirea unui lider-ucenic și va trebui totodată să examineze grupulețele formate pentru a-i remarca pe „liderii” apăruiți în mod firesc în aceste grupulețe. Unul dintre ei va putea fi liderul viitorului grup.

C. Pași spre multiplicare

Multiplicarea într-un grup-celulă trebuie să fie un act intenționat — liderul și membrii grupului trebuie să-și propună acest obiectiv și să contribuie la realizarea lui. Numai în felul acesta ea va putea fi considerată de restul membrilor grupului o componentă normală a ciclului de viață a acestuia. Dacă liderul grupului-celulă nu face din multiplicare o prioritate, nici restul membrilor grupului nu o vor considera o prioritate.

Pentru a asigura „condițiile” adecvate creșterii și multiplicării unui grup-celulă, liderul acestuia are câteva responsabilități:

Trebuie să le amintească neîncetat membrilor grupului că acesta se va diviza într-o zi. Această viziune trebuie sădită în mințile oamenilor încă din momentul înființării grupului, și nu abia cu câteva săptămâni înainte de divizarea lui. Va trebui să le explice membrilor grupului de ce multiplicarea este un lucru bun și necesar pentru a contribui la împlinirea mandatului pe care Hristos ni l-a dat în Marea Însărcinare;

- Liderul trebuie să-i încurajeze permanent pe membrii grupului său să vestească Evanghelia prietenilor și cunoscuților lor. Dacă nu există o creștere numerică, grupul nu are de ce să se dividă;
- Liderul trebuie să creeze condițiile propice maturizării spirituale a credincioșilor care fac parte din grup. Fără creștere spirituală, necesitatea divizării grupului nu va putea fi înțeleasă;
- Liderul trebuie să se ocupe de formarea unui lider-ucenic care să preia responsabilitatea conducerii unuia din cele două grupuri. Pe măsură ce momentul divizării se apropie, liderul-ucenic trebuie să lucreze la cristalizarea obiectivelor grupului nou care se va forma, cât și să întocmească planul primelor întâlniri ale acestuia. Va trebui să discute aceste lucruri cu mentorul său, cerându-i sfaturi sau sugestii;
- Data divizării grupului va trebui stabilită. Liderul acestuia va trebui să îi ceară grupului său să se dividă la data pe care au stabilit-o.

Presupunând că liderul unui grup-celulă a făcut toate aceste lucruri, ce anume mai rămâne de făcut înaintea divizării unui grup-celulă?

Discută schimbările care vor surveni cu membrii grupului tău.

Oamenii care nu au participat niciodată la un grup care s-a divizat vor fi neliniștiți de perspectiva divizării acestuia. În mod greșit vor crede că tăria unui grup constă în membrii acestuia și nu în Cel căruia îi aparțin cu toții. La temerile lor în serios și ajută-i. Pe parcursul procesului de divizare, ASCULTĂ-I CE SPUN, ROAGĂ-TE ÎMPREUNĂ CU EI ȘI ÎMBĂRBĂTEAZĂ-I. Fă tot ce poți pentru a evita ca descurajarea sau atitudinea negativă să devină forța dominantă în grup. Citește și meditează asupra pasajului din Ioan 14-17 pentru a înțelege modul în care a pregătit Isus momentul multiplicării grupului Său de ucenici.

Stabilește cine va conduce noul grup

În unele cazuri, când un grup-celulă se divide, liderul-ucenic va deveni liderul noului grup-celulă format. Însă lucrul acesta depinde în întregime de grupul în cauză, fiind la fel de potrivit ca vechiul lider al grupului-celulă să înceapă să lucreze cu noul grup format, liderul-ucenic rămânând conducătorul grupului inițial. Această variantă este potrivită mai ales atunci când membrii noului grup nu sunt la fel de maturi din punct de vedere spiritual ca membrii care rămân în grupul inițial.

Stabilește cine va face parte din noul grup și cine va rămâne în grupul inițial

Liderul grupului-celulă trebuie să le ceară membrilor grupului să ceară călăuzirea lui Dumnezeu din ce grup să facă parte și să ia această decizie. Nu este corect să îi întrebe de care lider le place mai mult. Un asemenea mod de a pune problema va crea un spirit de competiție, va duce la dezbinare, va accentua situația neplăcută în care se află toți cei implicați. Liderul nu va trebui NICIODATĂ să aleagă el cine cărui grup îi va aparține. Sugestiile pe care le va face nu trebuie să sune a ordin sau să pară manipulare. Bizuiește-te pe Duhul Sfânt ca El să împartă grupurile așa cum dorește.

Alege un loc de întâlnire pentru noul grup

Noul grup trebuie să decidă unde se va întruni. Locul respectiv poate fi acasă la noul lider sau în casa unuia dintre membrii noului grup. Este important să se stabilească un loc și să fie pregătit pentru a putea fi folosit. Membrii noului grup trebuie să aibă un sentiment de stabilitate, siguranță și identitate în locul în care se vor întâlni.

Planifică întâlniri viitoare cu liderul-ucenic, pentru a-l ajuta să facă față sarcinilor din noul grup

Liderul vechiului grup-celulă trebuie să se întâlnească în continuare cu liderul său ucenic, după ce a avut loc divizarea grupului. Pentru noul lider, primele câteva săptămâni sau luni ale vieții noului grup-celulă vor fi cele mai dificile. Va fi extrem de util pentru el să aibă un mentor gata să îl ajute, cu care să se poată ruga și cu care să poată discuta problemele cu care se confruntă.

Stabilește o dată pentru ultima întâlnire a grupului inițial și transform-o într-o sărbătoare

Stabilește împreună cu întregul grup data ultimei întâlniri a acestuia și planifică transformarea ei într-o sărbătoare! Recapitulați împreună toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut în grupul respectiv și prin el și aduceți-I mulțumiri. Rugați-vă unii pentru alții și pentru viitorul ambelor grupuri. Bucurați-vă de faptul că prin două grupuri vor putea auzi mai mulți oameni despre dragostea lui Hristos. Arată-i grupului importanța acestui pas pentru împlinirea Marii Însărcinări. Ca parte a ceremoniei ar trebui să existe o „însărcinare” specială a noului lider și a membrilor grupului său — chemați-i în mijloc și rugați-vă pentru ei ca Dumnezeu să-i folosească cu multă putere.

Ori de câte ori se formează un nou grup-celulă, există în mod firesc îndoieli, temeri, și incertitudini. Dacă noul grup nu va fi la fel de „bun” ca primul? Ce anume se va schimba? În ce sens vor fi relațiile diferite? Este important să rețineți că noul grup va diferi semnificativ de cel vechi. Nu vă așteptați ca totul să fie la fel ca în primul grup, pentru că nu va fi așa. Duhul Sfânt dorește să lucreze prin viețile credincioșilor din noul grup într-un mod unic și special.

Poate cel mai important lucru va fi ca pur și simplu să vă puneți încrederea în Dumnezeu, care controlează toate lucrurile, așteptând ca El să călăuzească atât vechiul, cât și noul grup. Isus a spus în Ioan 14:27: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”. Noi trebuie să trăim permanent pe baza

acestor cuvinte, și cu atât mai mult în momentele în care un grup-celulă se apropie de momentul divizării sale.

III. PIEDICI ÎN CALEA MULTIPLICĂRII

Subiectul multiplicării grupurilor-celulă stărnește mult interes în rândul membrilor acestora, cât și pentru liderii lor. Există două elemente ale vieții grupului-celulă care se opun unul celuilalt. Primul este faptul că divizarea unui grup este un lucru bun atât pentru grupul respectiv, cât și pentru Împărăția lui Dumnezeu. Cel de-al doilea este faptul că, lăsate în voia lor, foarte puține grupuri s-ar diviza. Divizarea este percepută ca un eveniment dureros, ca o despărțire care afectează relațiile. Oamenii doresc să se adune laolaltă și să rămână împreună. Arareori realizează că un grup care se concentrează doar asupra membrilor săi și asupra nevoilor interne va înceta să mai crească sau chiar va muri într-un an sau doi.

În orice grup-celulă există câteva piedici întâlnite mai des, care pot împiedica divizarea acestuia. Tabelul care urmează descrie câteva dintre aceste piedici și oferă sugestii în vederea depășirii lor. Desigur, pot exista și alte piedici specifice culturii sau contextului în care vă aflați. În acest caz, încercați să găsiți modalitățile de depășire a respectivelor bariere, astfel încât divizarea grupului-celulă să aibă loc.

Problema	Sugestii
Grupul nu înțelege importanța divizării.	<ul style="list-style-type: none"> Liderul grupului-celulă trebuie nu doar să îi vorbească grupului despre divizare, ci și să le explice membrilor acestuia <u>de ce</u> este ea atât de importantă. Membrii grupului-celulă trebuie să înțeleagă consecințele benefice ale divizării atât pentru grupul respectiv, cât și pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu.
Grupul înțelege necesitatea divizării, dar membrii lui se simt bine unul cu celălalt și nu doresc să se despartă.	<ul style="list-style-type: none"> Roagă-te ca Duhul Sfânt să-ți dea înțelepciunea de a înțelege situația unică a grupului tău; Accentuează importanța divizării și explică de ce aceasta este pasul următor în mersul natural al vieții grupului; Explică-le că a se diviza înseamnă a asculta de porunca lui Dumnezeu de a „merge și a face ucenici” din Matei 28:19. Prin divizare, grupul-celulă joacă un rol activ, important, în împlinirea Marii Însărcinări; Roagă-te ca divizarea grupului să aibă loc în mod natural, folosind conceptul „grupulețelor”.
Nu există un lider ucenic format.	<ul style="list-style-type: none"> În primul rând, liderul grupului-celulă va trebui să petreacă mai mult timp în rugăciune, cerându-l Duhului Sfânt înțelepciunea de a ști pe cine să aleagă. Apoi, va trebui să stea de vorbă cu respectivul și să-l formeze; Folosește grupulețele din grupul tău celulă pentru a identifica potențiali lideri. Roagă-te pentru acești oameni, văzând în ei posibili lideri-ucenici, care vor putea fi pregătiți pentru noul grup; Pentru mai multe sugestii despre alegerea unui lider-ucenic, recapitulează lecția „<i>Pregătirea noilor lideri ai unui grup-celulă</i>” din <i>Secțiunea Grupuri-celulă</i> din Modulul 3.
Există dezacorduri în grup privind cine cărui grup îi va aparține.	<ul style="list-style-type: none"> Dacă există mai multe grupulețe în grupul tău, gândește-te la posibilitatea folosirii unuia sau mai multora dintre aceste grupulețe pentru a începe un grup nou. Încearcă să desparti grupul pe baza relațiilor încheiate în cadrul lui; Îndeamnă pe fiecare membru al grupului să se roage și să-l ceară Duhului Sfânt să îi arate din ce grup să facă parte; Organizează o discuție deschisă și onestă între membrii grupului-celulă pentru a descoperi de ce există dezacorduri în privința acestei decizii.
Membrii grupului-celulă sunt de părere că liderul-ucenic încă nu este pregătit pentru a deveni liderul noului grup.	<ul style="list-style-type: none"> Nu începe noul grup până când liderul acestuia nu este pregătit; Implică-l pe liderul ucenic în TOATE aspectele lucrării; Cere-i liderului-ucenic să preia tot mai multe din responsabilitățile grupului. Tu, în calitate de lider al grupului-celulă, fă din ce în ce mai puțin. Stabilește o dată la care ucenicul tău să devină liderul noului grup-celulă și străduiește-te să îl ajuți să se pregătească din punct de vedere mintal, emoțional și spiritual până la data respectivă.

În viața oricărui grup-celulă pot apărea bariere în calea divizării, însă dacă liderul acestuia se gândește din vreme care ar putea fi respectivele piedici și încearcă în mod activ să le prevină, multe din ele pot fi evitate complet. Cel mai eficace lucru pe care-l poate face în acest scop liderul grupului-celulă este să aducă în permanență în fața ochilor membrilor grupului, încă din prima zi a înființării acestuia, viziunea divizării grupului și consecințele benefice ale acestei divizări.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În ce mod contribuie divizarea unui grup-celulă la formarea și înaintarea unei mișcări de plantare de biserici până la saturație?
- ◆ Ce sunt „grupulețele naturale” dintr-un grup-celulă? În ce mod pot fi ele folosite pentru a ajuta un grup să treacă prin etapa de divizare? Ce se poate întâmpla în cazul în care un grup este gata să se dividă, dar membrii acestuia sunt împărțiți în mod arbitrar, fără a se ține seama de relațiile formate în cadrul grupului?
- ◆ În ce mod pot fi folosite „grupulețele” pentru identificarea unor potențiali lideri?
- ◆ Care este piedica cel mai des întâlnită în calea divizării unui grup-celulă? În ce mod poate fi ea depășită?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ „Grupulețele”, de regulă, pur și simplu apar în cadrul unui grup-celulă. Dacă în grupul tău nu există încă asemenea „grupulețe”, gândește-te la împărțirea grupului tău celulă pentru diverse activități pe care le faceți împreună. Care crezi că sunt avantajele folosirii „grupulețelor” în grupul tău?
- ◆ Începe să te gândești ce trebuie să faci pentru ca grupul tău să ajungă în etapa divizării. Notează-ți cinci lucruri pe care le vei face în următoarele trei luni pentru a ajuta grupul să se apropie de această etapă.
- ◆ Gândește-te care sunt piedicile potențiale în calea divizării grupurilor de care te ocupi. Ce poți face din vreme pentru a depăși aceste piedici și pentru a evita problemele care pot apărea în momentul divizării grupurilor?
- ◆ Fă-ți un plan de multiplicare a grupurilor de care te ocupi. Implică-i în acest proces și pe liderii-ucenici de a căror formare te ocupi, pentru a fi și ei pregătiți să planifice din vreme divizarea propriilor lor grupuri. Roagă-te și stabilește o dată a divizării pentru fiecare grup în parte. Caută pe cineva căruia să îi dai socoteală de respectarea planului pe care ți l-ai întocmit.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Anumite secțiuni ale acestei lecții reprezintă citate dintr-un articol cu titlul „Multiplicarea” de Dan Smith (Small Group Network, 1996, <http://smallgroups.com>).
- ◆ Robert Logan, „Multiplicarea grupurilor celulă”, material nedatat.

UCENICIE

LECȚIA 5: ROLUL LIDERULUI ÎN FACEREA DE UCENICI

- I. Creșterea în dragoste, credință și nădejde
- II. Demonstrează o dragoste ca a lui Hristos pentru ucenicii tăi
- III. Concentrează-te asupra nevoilor spirituale reale ale oamenilor, nu asupra programelor
- IV. Să ai ca obiectiv creșterea numărului de lucrători
- V. Evaluează-ți frecvent propria lucrare și fii gata să întreprinzi schimbările necesare
- VI. Învață, învață, învață!

LECȚIA 6: UCENICIE — SEMINAR

- I. Discuții în grupuri mici
- II. Seminar de facere de ucenici
- III. Concluzii

ANEXE

- 5A Caracteristicile dragostei creștine

Rolul liderului în facerea de ucenici

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de consolidare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a trece în revistă principalele elemente care contribuie la reușita facerii de ucenici.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă importanța deosebită pe care o joacă propria sa creștere spirituală permanentă în facerea de ucenici;
- ◆ Să realizeze importanța strategică a investiției pe care o face atunci când se roagă și se pregătește pentru a-i ajuta pe alți credincioși să progreseze în ucenicia lor, cât și atunci când investește timp în relațiile cu aceștia;
- ◆ Să înțeleagă importanța concentrării asupra dezvoltării oamenilor, nu asupra realizării unor programe; să constituie un model de creativitate și flexibilitate în facerea de ucenici, promovând aceste caracteristici;
- ◆ Să înțeleagă impactul potențial, pe termen lung, al facerii de ucenici pentru multiplicarea adunărilor, cât și pentru binele spiritual al generațiilor viitoare de credincioși.

☞ Schița lecției

- I. Creșterea în dragoste, credință și nădejde
- II. Demonstrează o dragoste ca a lui Hristos pentru ucenicii tăi
- III. Concentrează-te asupra nevoilor spirituale reale ale oamenilor, nu asupra programelor
- IV. Să ai ca obiectiv creșterea numărului de lucrători
- V. Evaluează-ți frecvent propria lucrare și fii gata să întreprinzi schimbările necesare
- VI. Învață, învață, învață!

Anexă

- 5A Caracteristicile dragostei creștine

Rolul liderului în facerea de ucenici

ELEMENTE-CHEIE PENTRU REUȘITA FACERII DE UCENICI

I. CREȘTEREA ÎN DRAGOSTE, CREDINȚĂ ȘI NĂDEJDE

Instrucțiunile privind siguranța zborurilor precizează că, în cazul apariției unor probleme, înainte de a oferi ajutor altora, adulții trebuie să își monteze mai întâi propriul echipament de siguranță. Motivul pentru care instrucțiunile de siguranță prevăd această ordine este acela că, dacă ne neglijăm pe noi înșine, nu vom putea să-i ajutăm pe alții care au nevoie de asistența noastră. Aceste instrucțiuni nu sunt egoiste, ci pragmatice. La fel stau lucrurile și în domeniul uceniciei.

Pentru a fi eficace în lucrarea de facere de ucenici este absolut esențială propria ta creștere în dragoste, credință și nădejde. Lucrurile pe care le vei învăța pe parcursul acestei lecții reprezintă doar un punct de pornire. Progresul în propria ta viață spirituală trebuie să constituie prioritatea numărul unu pentru tine.

A. Dezvoltarea discernământului spiritual

În ultimă instanță, capacitatea de a discerne starea spirituală a oamenilor de care te ocupi va depinde de propriul tău nivel de maturitate spirituală. Nici un program de instruire și nici o carte nu o vor putea înlocui. Cu cât ești mai matur, cu cât tu însuși ai avut parte de experiențe mai profunde și înțelegi mai bine credința, nădejdea și dragostea, cu atât vei putea să discerzi cu mai multă claritate prezența sau absența acestora în viețile altora. Cu cât ai progresat mai mult pe drumul credinței, cu atât vei putea să înțelegi mai clar care sunt din punctul de vedere al lui Dumnezeu adevăratele probleme spirituale cu care se confruntă ucenicii tăi.

B. Învăță ce anume produce maturitate spirituală

Părerea ta cu privire la lucrurile care produc creștere în dragoste, credință și nădejde depinde de luptele și biruințele tale din aceste domenii. Dacă tu nu progresezi în acest sens, atunci nu știi ce ajută sau nu. În funcție de propria ta creștere: (1) vei înțelege mai clar ce trebuie să faci pentru ca cei pe care îi ajuți să continue să crească; (2) vei înțelege mai clar cum îi poți ajuta să învingă obstacolele spirituale cu care se confruntă în viețile lor.

C. Mărește-ți influența spirituală

Nimic nu le va „deschide ochii” mai mult ucenicilor tăi decât dragostea, credința și nădejdea demonstrate practic de propria ta viață. Vor înțelege mai bine aceste lucruri dacă le vor putea vedea la tine. Pe de altă parte, dacă te vor auzi vorbind despre ele, dar nu le vor putea regăsi în viața ta, își vor pierde motivația curând. Totodată, s-ar putea să-și piardă respectul față de tine, ca lider al lor, și vei pierde astfel posibilitatea de a le influența viețile. Tu vei continua să vorbești, dar nimeni nu te va mai asculta.

II. DEMONSTREAZĂ O DRAGOSTE CA A LUI HRISTOS PENTRU UCENICII TĂI

Este absolut esențial ca dragostea ta pentru ucenicii tăi să fie asemenea celei a lui Hristos și să le-o dovedești în mod practic. Dacă vor ști, dincolo de orice îndoială, că îi iubești cu adevărat, vor fi mult mai deschiși cu tine, vor fi dispuși să se lase influențați de tine și vor trece mai ușor peste slăbiciunile tale și peste greșelile pe care le vei face. Vor învăța ce înseamnă a iubi pe alții din modul în care îi iubești tu pe ei.

Fă-ți o prioritate din a petrece timp cu ei, din a te bucura de reușitele lor și din a le arăta că ești din toată inima alături de ei. Meditează la caracteristicile dragostei prezentate în Romani

10:21, Filipeni 2:1-8 și 1 Corinteni 13:4-7. Citește cu multă atenție Anexa 5A „Caracteristicile dragostei creștine” și roagă-te ca respectivele caracteristici să fie vizibile și în viața ta.

Petrece cât mai mult timp în rugăciune cerându-I lui Dumnezeu să îți arate cum să îți arăți dragostea față de cei pe care El îți i-a încredințat, într-un asemenea mod încât să-i poți ajuta să crească din punct de vedere spiritual.

Fii creativ. Folosește timpul în mod creativ, pentru a atinge mai multe obiective. Lucrați împreună, relaxați-vă împreună, luați masa împreună. Fii o surpriză plăcută pentru credincioșii pe care încerci să-i ajuți, demonstrând un interes sincer și puternic pentru ei.

Fii generos cu timpul, energia și resursele tale. Investiția pe care o vei face va aduce roade îmbelșugate în această generație, cât și în generațiile următoare, conducând la creșterea bisericilor și vei strânge astfel roada pentru ceruri.

Cere părerea altor creștini și solicită-le ajutorul. Dacă dragostea față de alții este un domeniu-problemă pentru tine, cere ajutorul altora pentru a face progrese.

III. CONCENTREAZĂ-TE ASUPRA NEVOILOR SPIRITUALE REALE ALE OAMENILOR, NU ASUPRA PROGRAMELOR

A. Nu complica lucrurile

Concentrează-te asupra lucrurilor fundamentale, adică asupra dragostei, credinței și nădejzii. Restul va decurge din acestea trei. Cea mai importantă dintre cele trei este dragostea. Dacă nu vor continua în dragostea lor pentru Dumnezeu și față de alții, Duhul Sfânt va fi întristat sau stins. Într-un asemenea caz, El nu va mai putea să mărturisească în inimile lor, împreună cu duhurile lor, că sunt copii ai lui Dumnezeu. Foarte ușor își vor putea pierde atât credința, cât și nădejdea. Își vor putea pierde ușor încrederea că Dumnezeu îi acceptă cu adevărat și, poate, chiar și siguranța mântuirii lor. Dacă vor ajunge într-un asemenea punct, toate cuvintele tale de îmbărbătare nu îi vor mai putea ajuta. Trebuie să înțelegi lucrarea pe care dorește să o facă Duhul Sfânt în viețile lor și să cooperezi cu El. Ajută-i să rezolve problemele datorate vreunui păcat. Nu le da o siguranță falsă. Ajută-i să înțeleagă planul lui Dumnezeu pentru viețile lor, cât și modul practic în care se realizează acesta.

B. Ajută-i să aibă priorități corecte

Nu-i supraîncărca cu programe și activități. Acordă-le libertatea de a renunța la activitățile mai puțin importante, pentru a-și respecta prioritățile pe care și le-au propus, fără să se supraîncarce cu tot felul de activități.

C. Ai răbdare

Noii convertiți au de parcurs un drum lung. Întreaga lor viață interioară trebuie să se înnoiască — modul în care gândesc, valorile și dorințele lor (Rom. 12:2).

Trebuie să îi îmbărbătam atunci când cad. Tendința naturală va fi să cadă pradă disperării. Trebuie să fim asemenea unui părinte care-și încurajează copilul după un eșec. Acordă-le timp să își revină. Îmbărbătează-i. Nu îi abandona niciodată. Trebuie să știe că tu crezi în ei că Dumnezeu îi poate ierta și îi va ierta. Trebuie să știe că orice ar face, tu și cu Dumnezeu veți continua să-i iubiți. Dacă nu le vei comunica aceste lucruri, va exista pericolul de a-și pierde nădejdea și de a renunța la drumul pe care au apucat.

IV. SĂ AI CA OBIECTIV CREȘTEREA NUMĂRULUI DE LUCRĂTORI

Indiferent ce „formă” sau structură vei folosi pentru facere de ucenici, va trebui să găsești modalități de creștere a numărului celor implicați în facerea de ucenici. Tu singur nu te poți ocupa de toți cei care au nevoie de ajutor. Resursele îți sunt limitate, așa că va trebui să-i implici și pe alții în această lucrare, spre binele lor și spre propria lor creștere spirituală. Fă-ți un plan de creștere a numărului tovarășilor de lucru la nivelul grupului mare, al grupurilor mici și la cel al muncii de la om la om.

În general, celor pe care îi echipezi în vederea facerii de ucenici va trebui să le asiguri următoarele genuri de ajutor:

- ocazii de a-i urmări pe oamenii care fac genul de lucrare pentru care ei înșiși se pregătesc;
- pregătire teoretică și practică în domeniile cele mai importante pentru lucrarea lor;
- asistență în dezvoltarea unei strategii practice de atingere a obiectivelor pe care și le propun;
- oportunitatea de a aplica practic ceea ce au învățat, împreună cu un feedback util.
- sfaturi practice și ajutor, pe măsură ce progresează.

V. EVALUEAZĂ-ȚI FRECVENT PROPRIA LUCRARE ȘI FII GATA SĂ ÎNTREPRINZI SCHIMBĂRILE NECESARE

Au fost create condițiile necesare creșterii în dragoste, credință și nădejde? Cresc oamenii în dragoste față de Dumnezeu și unul față de celălalt? Este fiecare folosit în mod eficace de Dumnezeu pentru zidirea Trupului lui Hristos și a propriei sale familii? Folosește Dumnezeu în mod eficace pe fiecare în parte ca ambasador al Său în lumea aceasta? Ce schimbări ar fi necesare pentru a-i ajuta pe toți să facă progrese reale în toate aceste domenii?

Nu risipi timpul păstrând un program doar de dragul de-a avea un program. Orice activitate pe care o întreprinzi trebuie să slujească unul din obiectivele menționate în paragraful anterior. Întreabă-te în permanență dacă „formele” pe care le folosești servesc în mod eficace „funcțiile”.

VI. ÎNVAȚĂ, ÎNVAȚĂ, ÎNVAȚĂ!

Fii tu însuși un model și imprimă ritmul. Nu înceta să pui întrebări. Descoperă ce resurse ai la dispoziție pentru a crește și pentru a-i ajuta și pe alții să crească în Hristos. Întreabă-i pe alții ce resurse ai putea folosi pentru facerea de ucenici. Dacă există lucruri de care ai nevoie, dar nu sunt disponibile, creează-le tu însuși și pune-le la dispoziția altora.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În ce mod ar putea fi aplicate aceste concepte la creșterea copiilor noștri pentru Hristos?
- ◆ Discută următoarele afirmații: „Oamenilor nu le pasă cât de multe lucruri știi, până în clipa în care vor ști cât de mult ții la ei”. Dacă această afirmație este adevărată, ce consecințe are ea asupra modului în care îi slujim pe alții?
- ◆ Ce resurse bune ai la dispoziție în limba ta? Ce ar trebui tradus sau scris pentru a acoperi nevoile cu care te confrunți în facerea de ucenici?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Parcurge *Anexa 5A* — „*Caracteristicile dragostei creștine*”. Selectează trei până la cinci situații specifice în care trebuie să aplici caracteristicile dragostei. Notează-ți în jurnalul tău spiritual modul în care ai aplicat aceste caracteristici și cu ce consecințe.
- ◆ Fă o listă cu materialele pentru facerea de ucenici disponibile în limba ta sau în limba oamenilor pe care încerci să îi ajuți.

Caracteristicile dragostei creștine

(1 CORINTENI 13:4-7)

Cere-lui Dumnezeu ca, pe măsură ce parcurgi lista de mai jos, să îți arate situațiile specifice în care respectivele caracteristici trebuie demonstrate în viața ta.

DRAGOSTEA ESTE ÎNDELUNG RĂBDĂTOARE

- Dragostea suferă răul făcut fără a se umple de mânie sau de amărăciune, fără a încerca să se răzbune.
- Dragostea își pune încrederea în Dumnezeu, ca El să lucreze în viața fratelui care a făcut răul.
- Dragostea se mulțumește să lase judecata în seama lui Dumnezeu, dar dorește din toată inima ca fratele care s-a abătut de la calea cea dreaptă să fie câștigat.

DRAGOSTEA ESTE PLINĂ DE BUNĂTATE

- Dragostea dorește din toată inima să-l binecuvânteze pe celălalt, dorește doar ce este mai bun pentru semenul său.
- Dragostea se grăbește să răspundă la rău cu bine.
- Dragostea demonstrează întotdeauna bunătațe și compasiune față de aproape, indiferent ce a făcut el. Dragostea încearcă să fie înțelegătoare cu slăbiciunile aproapelui.
- Dragostea manifestă respect față de aproape, ascultă întotdeauna cu atenție și înțelegere.
- Dragostea se bucură de reușitele aproapelui, și se întristează de necazurile lui. Participă la luptele și la suferințele altuia și face tot ce-i stă în puteri pentru a-l ajuta.
- Dragostea prețuiește unitatea care există în familia lui Dumnezeu și suferă adânc atunci când această unitate este afectată.
- Dragostea nu întoarce niciodată spatele unui semen aflat în nevoie, ci va încerca să dea o mână de ajutor. Dragostea se bucură de orice ocazie oferită pentru a-i ajuta pe alții, chiar și atunci când lucrul acesta presupune sacrificii mari.
- Atunci când există convingerea că un frate a păcătuit, dragostea ne va face să ne apropiem de respectivul cu umilință și bunătațe, spunându-i adevărul în dragoste. Dragostea arată aproapelui aceeași îndurare pe care o dorim noi de la Dumnezeu. Cea mai mare dorință a dragostei este de a-l câștiga pe fratele căzut și a-l readuce în părtășia Trupului. Excluderea cuiva din această părtășie reprezintă întotdeauna ultimul pas, ultima măsură disperată luată atunci când comportamentul respectivului devine o amenințare pentru unitatea din biserică, pentru mărturia acesteia și pentru ascultarea celorlalți de voia clară a lui Dumnezeu. Un asemenea pas este făcut după multe ezitări, abia atunci când toate celelalte măsuri de disciplinare s-au dovedit inutile. Este un pas făcut cu cea mai mare părere de rău. Dragostea suferă pentru aproapele ei și nu simte nici o bucurie atunci când se impune disciplina cuiva.

DRAGOSTEA NU PIZMUIEȘTE

- Dragostea nu are resentimente atunci când alții se bucură de avantaje de care ea nu are parte. Dragostea se bucură mai mult de binele altora, decât de propriul său bine.
- Dragostea se bucură de reușita și progresul altora și îi încurajează să meargă mai departe.
- Dragostea nu îi privește niciodată pe ceilalți ca pe niște rivali datorită poziției pe care o ocupă sau influenței pe care o au. Mai degrabă, îi consideră niște parteneri în Evanghelie care trebuie sluiți. Dragostea întreabă întotdeauna: Ce pot face pentru a-i ajuta să fie niște slujitori și mai eficace ai lui Hristos? — și este gata să își sacrifice propria poziție și influență de dragul altora.

DRAGOSTEA NU SE LAUDĂ, NU SE UMFLĂ DE MÂNDRIE

- Dragostea recunoaște deschis propriile sale limitări și slăbiciuni. Dragostea cunoaște caracterul înșelător al propriei inimi: de aceea dorește să fie corectată de frați și este gata să audă orice au aceștia de spus, orice i-ar putea fi de folos, chiar și atunci când lucrurile respective nu sunt spuse cu o atitudine corectă.
- Dragostea nu atrage niciodată atenția asupra ei înseși, considerându-se mai bună, mai înțeleaptă sau mai hăruiată decât alții. Dragostea nu caută să atragă atenția asupra ei înseși, ci dorește să atribuie meritul altora. Dragostea nu caută laudele sau aprobarea oamenilor, însă îi laudă pe alții și îi aprobă.
- Dragostea nu se consideră niciodată pe sine „mai neprihănită” decât fratele său. Dragostea este mai preocupată de propriile slăbiciuni și eșecuri decât de cele ale fratelui său. Dragostea are tendința de a-și vedea propriile păcate mai repede decât păcatele celorlalți și de a le considera mai grave.
- Dragostea, cu multă umilință, își recunoaște propriile limitări în înțelegerea și aplicarea Scripturii. De aceea este dornică să fie ajutată de alții pentru a înțelege mai bine Cuvântul lui Dumnezeu și a-l împlini cu credincioșie. Dragostea este întotdeauna deschisă să învețe de la alții, știind că Dumnezeu poate folosi în acest scop până și pe cel mai neînsemnat dintre frați.
- Dragostea arată față de fratele său, în ceea ce privește slăbiciunile acestuia în înțelegerea Scripturii, răbdarea și înțelegerea pe care dorește să i le arate Dumnezeu ei. De aceea dragostea nu se va grăbi să-l atace pe un frate a cărui interpretare a Scripturii diferă de a sa. Mai degrabă, dragostea va dori să folosească respectivul dezacord ca pe o oportunitate de a veni la Scriptură într-un spirit de căutare a adevărului împreună, având încredere că Dumnezeu îi va ajuta pe toți să-l înțeleagă mai bine Cuvântul. Dragostea nu trage ușor concluzia că fratele său a îmbrățișat o poziție greșită. Dragostea se bucură mai mult dacă fratele său are dreptate, iar ea a greșit. Dragostea caută să înțeleagă punctul de vedere al fratelui său cu multă bunăvoință și ajunge la concluzia că acesta nu are dreptate doar pe baza unor dovezi biblice clare.

DRAGOSTEA NU SE POARTĂ NECUVINCIOS

- Dragostea este adânc preocupată de impactul pe care-l au cuvintele și acțiunile sale asupra altora. Dragostea dorește să zidească, nu să dărâme. Dragostea se întreabă întotdeauna ce ar simți dacă ar fi în locul fratelui respectiv.

DRAGOSTEA NU CAUTĂ FOLOSUL SĂU

- Dragostea nu este preocupată de propriul câștig, de auto-îndreptățire, de propria valoare, ci doar de binele comunității.
- Dragostea nu pretinde niciodată să se facă cum vrea ea, ci caută ce este mai bine pentru ceilalți. Întreabă întotdeauna: Cum pot să-L slujesc cel mai bine pe Hristos și pe ceilalți, indiferent de dorințele mele?
- Dragostea este gata să renunțe, de dragul altora, până și la lucrurile care îi aparțin de drept.
- Atunci când apar dezacorduri (din alte motive decât cele legate de păcat), dragostea este gata să se supună în fața autorității corect exercitate și în fața voinței Trupului lui Hristos. Dragostea nu reacționează într-un mod care să distrugă unitatea Trupului. Dimpotrivă, cu smerenie și blândețe își va face cunoscute propriile convingeri într-un mod care să contribuie la păstrarea unității Trupului, cu respect față de cei aflați în funcție de conducere.
- Dragostea manifestă respect față de autoritatea acordată de Dumnezeu altora. Dragostea caută să-i cinstească pe cei care sunt responsabili de binele ei.
- Dragostea dorește întotdeauna să privească lucrurile din perspectiva celuilalt, făcând o milă în plus pentru a înțelege poziția, acțiunile sau cuvintele celuilalt.

DRAGOSTEA NU SE MÂNIE

- Dragostea nu se grăbește să se simtă jignită sau să se umple de mânie. Dragostea remarcă cu greu răul pe care i-l fac alții.
- Când dragostea este rănită, nu lovește înapoi, nu caută să se răzbune, nu rostește amenințări. Dragostea întoarce bine pentru rău.

DRAGOSTEA NU SE GÂNDEȘTE LA RĂU

- Dragostea nu ține evidența păcatelor celorlalți. Dragostea nu stăruie asupra greșelilor altora. Dragostea iartă repede răul care i s-a făcut, indiferent dacă cel care l-a comis s-a pocăit sau nu, și refuză să mai revină asupra lui.

DRAGOSTEA NU SE BUCURĂ DE NELEGIUIRE

- Dragostea nu își găsește plăcerea în a scoate în evidență sau în a discuta relele făcute de alții. Dragostea nu vorbește despre alții pe un ton de judecată sau lipsit de dragoste.
- Dragostea protejează reputația celorlalți. Dragostea nu dorește absolut deloc ca un lucru rău comis de cineva să fie aflat și de alții, în afara cazurilor în care lucrul acesta este neapărat necesar pentru rezolvarea problemei apărute.
- Dragostea nu răspândește niciodată zvonuri sau bârfe, ci încearcă să le pună capăt. Dragostea refuză să creadă o veste rea despre un frate, fără dovezi clare.
- Atunci când dragostea are convingerea că un frate a fost prins în cursa lui Satan, cade în genunchi cu inima frântă, mijlocind pentru fratele respectiv.
- Atunci când este confruntată cu propriul păcat, dragostea manifestă o atitudine de pocăință și umilință.

DRAGOSTEA SE BUCURĂ DE ADEVĂR

- Dragostea dorește ca adevărul să biruiască în orice situație, chiar și atunci când lucrul acesta înseamnă scoaterea la lumină a propriilor greșeli.
- Dragostea dorește să cunoască adevărul, să umble în adevăr. Dorește ca Dumnezeu să-i cerceteze cuvintele, faptele și motivațiile, pentru a-i arăta orice lucru care nu-i este plăcut. Dragostea dorește să îmbrățișeze adevărul, chiar și atunci când lucrul acesta este dureros.
- Dragostea este hotărâtă să susțină adevărul Cuvântului lui Dumnezeu cât îi stă în puteri.
- Dragostea recunoaște plină de bucurie orice urmă de adevăr în opiniile altcuiva, și apără cu modestie corectitudinea propriilor păreri.

DRAGOSTEA ACOPERĂ TOTUL

- Nu există vreun păcat atât de mare încât dragostea să nu-l poată ierta, răspunzând cu bunătate.

DRAGOSTEA CREDE TOTUL

- Dragostea este totdeauna gata să creadă în fratele său, să-i interpreteze cuvintele și acțiunile în cel mai generos mod posibil. Dragostea nu se grăbește să tragă concluzia că cineva a făcut ceva greșit.
- Dragostea nu se grăbește să judece motivațiile din spatele cuvintelor sau faptelor cuiva; dragostea știe că doar Dumnezeu înțelege cu adevărat inima celui alt.
- Dragostea nu este niciodată suspicioasă sau cinică.
- Nu citește în cuvintele sau faptele altuia motive ascunse, întunecate.

DRAGOSTEA NĂDĂJDUIEȘTE TOTUL

- Dragostea nădăjduiește întotdeauna în bine. Fără a fi naivă, este gata să ierte și să îi dea o a doua șansă celui alt.
- Dragostea nădăjduiește întotdeauna în revenirea completă a fratelui care a căzut. De aceea mijlocește înaintea lui Dumnezeu ca respectivul să capete îndurare.

DRAGOSTEA SUFERĂ TOTUL

- Dragostea nu ajunge niciodată la capătul răbdării. Nu spune niciodată: „Asta a fost ultima picătură!”

Ucenicie — seminar

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de consolidare

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a le oferi plantatorilor de biserici posibilitatea să discute împreună temele de la Lecțiile 2, 3 și 4, cât și alte chestiuni practice legate de facerea de ucenici.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă mai bine chestiunile practice legate de facerea de ucenici;
- ◆ Să respecte modul creativ în care sunt rezolvate în Trupul lui Hristos problemele apărute în facerea de ucenici;
- ◆ Să fie mai convins de importanța pe care o are evaluarea și planificarea în procesul facerii de ucenici;
- ◆ Să fi schițat un plan de formare a celor pe care îi slujește.

☞ Schița lecției

- I. Discuții în grupuri mici (1/2 oră)
- II. Seminar de facere de ucenici (20 de minute)
- III. Concluzii (3 minute)

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Toți participanții trebuie să aibă completat „Planul de facere de ucenici” pentru a participa la curs. Respectivul material va constitui baza discuțiilor din prima parte a acestei lecții;
- ◆ Toți coordonatorii trebuie să fie pregătiți să participe la discuțiile din a doua parte a seminarului de facere de ucenici. Acest seminar se ocupă de problemele practice cu care se confruntă în activitatea lor de plantatori de biserici. În cazul în care plantatorii de biserici nu au întrebări, coordonatorul va trebui să fie pregătit să comenteze întrebările din această lecție;
- ◆ Coordonatorul trebuie să aibă copii necompletate din *Anexa 4A: Plan de facere de ucenici*, pentru a fi folosite la retroproiector. Acestea vor fi completate în timpul discuțiilor în grupul mare (dacă discuțiile în grupuri mici nu au dat rezultate, datorită efectuării superficiale a temelor). Este obligatoriu ca cel care coordonează discuțiile să fi parcurs întregul proces și să se fi gândit la problemele care apar în facerea de ucenici și la ordinea în care trebuie abordate lucrurile.

Ucenicie — seminar

DISCUTAREA UNOR CHESTIUNI PRACTICE LEGATE DE FACEREA DE UCENICI

Pentru a folosi cât mai bine timpul alocat acestui seminar, este important ca participanții să se împartă în grupe de cinci până la opt persoane. Plantatorii de biserici trebuie să aibă la îndemână „Planul pentru facerea de ucenici” completat, pentru a-l putea folosi pe parcursul discuțiilor.

I. DISCUȚII ÎN GRUPURI MICI (1/2 ORĂ)

Consacrați prima jumătate de oră interacțiunilor și discuțiilor în legătură cu procesul formulării unui plan de facere de ucenici pentru indivizi și biserici. Numiți câte un moderator al discuțiilor în fiecare grup, folosind întrebările de mai jos drept linii călăuzitoare. Încercați să-i implicați pe toți participanții în aceste discuții.

- Vi s-a părut folositor acest exercițiu pentru lucrarea dumneavoastră? În ce mod?
- În ce mod ați stabilit ordinea abordării lucrurilor?
- Care sunt domeniile în care credeți că trebuie ajutat un nou-convertit în primele luni ale vieții de credință (deprinderi, concepte sau valori)?
- De ce sunt importante acestea? Cum poate..... (alegeți unul dintre elementele menționate) să fie dezvoltat cel mai bine în viața credinciosului sau a bisericii?
- Cum ai fost tu însuși convins de importanța..... (adevăr / deprindere / concept)?
- Care sunt formele care te fac să te simți în largul tău?
- Ai încercat să realizezi un echilibru al formelor, spre a evita exagerarea sau ignorarea câtorva dintre ele?
- Ce faci pentru progresul lucrării de formare de ucenici în zona în care te afli? În ce mod pregătești oameni care să facă ucenici?
- Ce anume vei face în săptămâna viitoare pentru a-i ajuta pe ucenicii tăi să crească în credință, nădejde și dragoste?

II. SEMINAR DE FACERE DE UCENICI (20 DE MINUTE)

Este de așteptat ca realitățile practice ale lucrării, combinate cu stimulentele pe care-l aduce participarea la un curs la care pot învăța lucruri noi, să creeze în plantatorii de biserici dorința de a învăța mai multe despre cum să facă ucenici. Dacă însă plantatorii de biserici au rețineri în a pune întrebări, folosește ideile care urmează pentru a porni discuțiile.

- Descrie un eveniment, un incident sau o activitate în care ai fost implicat la începutul vieții tale de credință, care a avut o contribuție decisivă pentru progresul tău ulterior.
- Ce anume ai dori să transmiți din experiența ta celor care acum încep să facă ucenici?

III. CONCLUZII (3 MINUTE)

Această sesiune este ultima din ciclul de pregătire a plantatorului de biserici pentru facerea de ucenici. În aceste sesiuni am încercat să atragem atenția asupra importanței strategice a facerii de ucenici în procesul plantării de biserici. Am analizat facerea de ucenici discutând ce anume trebuie să se întâmple după convertirea cuiva și cum trebuie ajutați oamenii să se pregătească pentru a face parte din Mireasa lui Hristos. Am discutat despre obiectivul facerii de ucenici. Am văzut necesitatea evaluării condiției spirituale a unui individ sau a bisericii, la un moment dat. Am prezentat o unealtă pentru planificarea modului în care ne ocupăm de nevoile respective și au existat ocazii practice pentru formularea și discutarea propriilor tale planuri.

Te încurajăm să privești în continuare facerea de ucenici drept o modalitate de a te investi în viețile altora pentru ca numărul lucrătorilor să crească și astfel Evanghelia să fie dusă în orașele și satele din țara ta.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În timp ce citești Biblia urmărește subiectul facerii de ucenici.
- ◆ Ce exemple de urmat găsești în ea?
- ◆ Ce probleme vezi că au fost discutate și în ce mod le-a rezolvat Biserica Primară?
- ◆ În ce mod înțelegerea adevărilor biblice cheie este utilă Bisericii și credincioșilor pentru a evita ereziile și a urmări asemănarea cu Hristos?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Discută cu încă doi sau trei oameni ceea ce faci pentru a forma ucenici, cu scopul de a primi idei noi, de a îți se lărgi perspectiva sau de a îți se oferi un ajutor practic.
- ◆ Pregătește-ți o prelegere de 15-20 de minute despre conceptele și practica facerii de ucenici. Vorbește-le despre acest subiect oamenilor care nu au participat la acest curs.

CONDUCEREA

LECȚIA 6: LIDERUL ECHIPEI

- I. Calitățile liderului unei echipe
- II. Responsabilitățile unui lider de echipă
- III. Fazele vieții unei echipe

LECȚIILE 7,8: MUNCA ÎN ECHIPĂ

Instrucțiuni pentru seminar

LECȚIA 9: IDENTIFICAREA NEVOILOR EXISTENTE ÎN DOMENIUL CONDUCERII

- I. Piramida conducerii bisericii locale
- II. Liderii existenți într-o biserică locală
- III. Lideri a căror lucrare susține bisericile locale
- IV. Aplicație

LECȚIA 10: PREGĂTIREA NOILOR LIDERI

- I. Exemple biblice de formare a noilor lideri
- II. Pregătire în conformitate cu obiectivele urmărite
- III. Un proces de pregătire a noilor lideri în cinci pași

ANEXE

- 9A Obiectivele programului de instruire

Liderul echipei

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Lucrurile discutate în această lecție țin în primul rând de etapa de „pregătire”. Pe parcursul acestei lecții se va accentua rolul pe care-l joacă liderul echipei în înființarea de biserici care să se multiplice.

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-l ajuta pe liderul unei echipe să înțeleagă care sunt calitățile (cine este liderul echipei) necesare conducerii unei echipe și responsabilitățile (ce anume face liderul) aferente. Este prezentată totodată o modalitate de diagnosticare care poate fi folosită pentru a ajuta o anumită echipă să se dezvolte și să se maturizeze în timp.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă importanța fundamentală a caracterului liderului echipei pentru îndeplinirea rolului ce îi revine;
- ◆ Să înțeleagă că liderul unei echipe trebuie să urmărească dezvoltarea caracterului și deprinderilor fiecărui membru al echipei;
- ◆ Să își poată evalua propria echipă, în ceea ce privește maturitatea și progresul acesteia;
- ◆ Să conceapă un plan de creștere și maturizare a propriei echipe.

☛ Schița lecției

- I. Calitățile liderului unei echipe
- II. Responsabilitățile unui lider de echipă
- III. Fazele vieții unei echipe

☛ Lista figurilor

6.1 Cele patru faze ale dezvoltării unei echipe

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Cere-le cursanților să revadă *Lecția 6* din *Secțiunea Grupul-celulă, „Filozofia lucrării în grupuri-celulă” (Modulul 2)* care discută ciclul de viață al unui grup-celulă. Respectivul ciclu se aseamănă cu cel descris în Figura 6.1 „Cele patru faze ale dezvoltării unei echipe” și îl completează pe acesta. Asigură-te că participanții la curs înțeleg diferențele existente între ciclul de viață al unui grup-celulă și al unei echipe, deoarece obiectivul celor două nu este identic.
- ◆ Cu toate acestea, există caracteristici ale fiecărei faze din ciclul de viață al grupului-celulă care îi vor ajuta pe cursanți să înțeleagă mai bine nivelul de maturitate atins de echipele lor de plantare de biserici. De asemenea, materialul prezentat în această lecție în legătură cu dezvoltarea și pregătirea membrilor unei echipe de plantare de biserici este valabil și în cazul liderului grupului-celulă, care trebuie să încerce să își ajute membrii grupului-celulă să progreseze într-un mod similar. Menționează lucrul acesta în discuțiile de la secțiunea „Fazele unei echipe”.

Liderul echipei

INTRODUCERE

În lecția anterioară, „*Introducere la munca în echipă*”, am discutat conceptul folosirii unei echipe pentru lucrarea de plantare de biserici. Este adevărat că membrii unei echipe trebuie să conlucreze și pot lua împreună decizii în legătură cu viziunea, sarcinile pe care le îndeplinesc și obiectivul urmărit, dar cu toate acestea trebuie să existe o persoană — liderul echipei — care să răspundă de coordonarea echipei în vederea atingerii obiectivelor pe care și le-a propus. Această lecție se va concentra asupra caracterului, deprinderilor și responsabilităților persoanei care îndeplinește funcția de lider al unei echipe.

I. CALITĂȚILE LIDERULUI UNEI ECHEPE

În lecția despre conducere „*Profilul unui lider*” am examinat deprinderile generale și caracteristicile personale ale unui lider. Vom discuta câteva dintre aceste trăsături de caracter în contextul echipei, adică vom analiza modul în care caracterul unui plantator de biserici afectează capacitatea sa de a conduce o echipă de plantare de biserici.

A. Liderul unei echipe este un om care învață

Una dintre trăsăturile de caracter ale unui lider de echipă bun este aceea că este permanent dispus să învețe ceva de la membrii echipei sale. A fi liderul unei echipe nu înseamnă a cunoaște răspunsul la toate întrebările și a avea întotdeauna dreptate. De fapt, Scriptura ne învață că trebuie să ne sfătuim și să ne învățăm unii pe alții (Col. 3:16). Lucrul acesta este valabil pentru fiecare membru al echipei, inclusiv pentru conducătorul acesteia.

Atunci când liderul unei echipe este un om gata să învețe, el va fi deschis la sugestiile venite din partea membrilor echipei sale de a încerca lucruri noi sau de a analiza puncte de vedere diferite. În felul acesta va fi încurajată gândirea creativă și participarea tuturor membrilor echipei la atingerea obiectivelor. De asemenea, un lider al unei echipe dispus să învețe va fi deschis adevărurilor cu care Duhul Sfânt îl va confrunta în discuțiile cu membrii echipei sale.

B. Liderul unei echipe este un slujitor

Atunci când liderul unei echipe este slujitorul membrilor acesteia, lucrul respectiv poate fi observat cel mai bine din acțiunile sale. Îl vedem pe Isus oferindu-ne un asemenea exemplu spălându-le picioarele ucenicilor Săi (Ioan 13). A fi slujitor cu adevărat presupune o atitudine a inimii caracterizată de smerenie și blândețe. A fi un lider care slujește poate reprezenta unul dintre cele mai dificile aspecte ale rolului de lider al unei echipe. O asemenea mentalitate contravine concepției lumii despre conducere, cât și naturii umane păcătoase. Tendința noastră firească este de a le spune membrilor echipei ce să facă, pentru că noi suntem „șefii”, iar membrii echipei sunt în subordinea noastră.

A fi un lider care slujește înseamnă a-ți pune încrederea în Dumnezeu, nu în tine însuși. Înseamnă a-ți găsi desfătarea în a-L asculta pe Dumnezeu, nu în da ordine altora. Înseamnă a fi motivat de dragostea pentru Dumnezeu și pentru membrii echipei, și nu de propriile obiective. Pe scurt, înseamnă a fi un om care trăiește în dependență de Dumnezeu, care încearcă să afle voia lui Dumnezeu pentru echipa sa și să o împlinească.

C. Liderul unei echipe îi prețuiește mai mult pe membrii acesteia decât pe sine

Un lider bun al unei echipe este un om care dorește să îi ajute pe membrii acesteia să se dezvolte, să pună în valoare potențialul pe care li l-a dat Dumnezeu. Liderul echipei se străduiește să „crească valoarea” fiecărui membru al echipei, să-l încurajeze pe fiecare să

crească din punct de vedere spiritual. Vorbind firește, lucrul acesta nu are sens. În loc să fie un om care să folosească grupul respectiv pentru propriul său câștig sau în interes personal, un lider evlavios al unei echipe va dori să contribuie la progresul spiritual al membrilor acesteia și va încerca să-l slujească pe fiecare în parte.

Atunci când liderul unei echipe va constata existența unei probleme, va discuta cu restul membrilor echipei pentru a găsi împreună o soluție. Când lucrul acesta este posibil, liderul echipei îi va implica pe ceilalți membri în procesul echipării și îmbărbătării membrilor echipei. Obiectivul unui lider evlavios al unei echipe nu este de a realiza un anumit lucru, ci de a-i echipa și ajuta pe membrii echipei sale să realizeze respectivul lucru. Acest proces al creșterii spirituale și al dezvoltării personale este la fel de important pentru liderul echipei ca și atingerea obiectivelor pe care și le-a propus echipa.

D. Liderul unei echipe este un om care crește în Hristos

Un lider de echipă care nu crește în Hristos nu îi poate ajuta nici pe membrii echipei sale să crească din punct de vedere spiritual. Liderul unei echipe are multe responsabilități și funcții, însă temelia reușitei sale îl constituie o relație permanentă și vie cu Domnul Isus Hristos. Aceasta este sursa tăriei și înțelepciunii de care are nevoie un lider pentru a fi eficace în lucrarea sa.

Vor exista conflicte în orice echipă, iar lucrul acesta se datorează în parte pur și simplu faptului că Dumnezeu ne-a creat pe fiecare dintre noi cu abilități, opinii și daruri diferite. Un lider de echipă care poate rezolva aceste conflicte într-un mod plăcut lui Dumnezeu le va putea folosi, de fapt, pentru întărirea echipei. Câtă vreme respectivele conflicte sunt rezolvate corect, existența lor într-o echipă reflectă un nivel ridicat de maturitate.

II. RESPONSABILITĂȚILE UNUI LIDER DE ECHIPĂ

Responsabilitățile specifice ale liderului unei echipe sunt legate de obiectivele pe care și le-a propus echipa respectivă. Obiectivele de mai jos reflectă responsabilitățile liderului unei echipe în contextul înființării unei biserici noi. În munca de conducere, străduiește-te:

A. Să dezvolti relația fiecărui membru al echipei tale cu Dumnezeu

Fii un pastor al echipei tale. Oferă-le membrilor acesteia ajutor spiritual atunci când au nevoie. Lucrul acesta presupune să-i cunoști suficient de bine pentru a-ți da seama dacă vreunul dintre ei are o nevoie spirituală. Petreceți timp împreună, nu vă temeți să puneți întrebări „dificile” în legătură cu umblarea voastră cu Dumnezeu și cu dificultățile cu care vă luptați.

Sănătatea și creșterea spirituală a fiecărui membru din echipa ta depinde în mod direct de înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și de capacitatea de a aplica adevărurile biblice, atât în lucrare, cât și în viața de zi cu zi. Roagă-te pentru creșterea și sănătatea spirituală a membrilor echipei tale. Ajută-l pe fiecare în parte să se disciplineze, să studieze regulat Biblia și să se roage. Roagă-te ca Dumnezeu să îl ajute să-și descopere darurile duhovnicești și să și le dezvolte, după care caută modalități practice de a-l ajuta să și le folosească.

B. Să dezvolti relațiile dintre membrii echipei tale

Echipele au cele mai bune rezultate atunci când membrii acestora se înțeleg reciproc și au încredere unul în celălalt. Dacă există probleme în echipa ta, lucrarea respectivei echipe va avea de suferit. Trebuie să-i ajuti pe membrii echipei să aibă încredere unul în celălalt, să manifeste dragoste și să întrețină o atmosferă de încredere reciprocă. În lecția următoarea despre conducere vei găsi câteva unelte care te vor ajuta să aprofundezi acest subiect, însă deocamdată reține următoarele obiective:

- ◆ ajută-i pe membrii echipei tale să-și înțeleagă fiecare temperamentul pe care-l are;
- ◆ ajută-l pe fiecare să-și înțeleagă punctele tari și punctele slabe în relații;
- ◆ ajută-i să dezvolte o atitudine pozitivă față de deosebirile existente între ei;
- ◆ identifică domeniile în care există tensiuni în relații.

C. Să dezvolți viziunea pentru lucrare a membrilor echipei tale

În multe situații care apar în efortul de plantare de biserici, membrii echipei trebuie ajutați să vadă progresul făcut, în caz contrar vor fi descurajați. Lucrul acesta este important mai ales în primele stadii, când se așază temelia, și în perioada imediat următoare, când există doar câștiga convertiți. Ca lider al echipei, caută modalitățile de a-i ajuta să vadă imaginea de ansamblu, să aibă înaintea ochilor viziunea, pentru a se consacra cu și mai multă energie sarcinii care le stă în față (Gal. 6:9).

Nu presupune că viziunea și obiectivele echipei sunt înțelese de toți membrii acesteia. Membrii celor mai multor grupuri au tendința de a pierde din vedere viziunea dacă aceasta nu le este adusă în permanență înaintea de către liderul echipei. Păstrează viziunea înaintea ochilor lor și ori de câte ori ai ocazia îndeamnă-i pe membrii echipei tale să gândească mai îndrăzneț, să nu se mulțumească cu mai puțin decât ceea ce vrea Dumnezeu să le dea.

D. Să-i ajuți pe membrii echipei tale să-și dezvolte deprinderile pentru lucrare

Majoritatea oamenilor evită angajarea în lucrare dacă nu au deprinderile necesare. Foarte mulți oameni nu fac evanghelizare sau studiu biblic deoarece nu se simt suficient pregătiți pentru așa ceva. Fii gata să îi ajuți să își îmbunătățească deprinderile în aceste domenii. Faceți studiu biblic inductiv împreună, discutați despre cum trebuie făcut, de asemenea încercați practic diverse modalități de evanghelizare.

În pregătirea oamenilor pentru lucrare nu trebuie presupus că un exemplu bun sau instrucțiuni cu caracter general ar fi suficiente. Unii au nevoie de ajutor nemijlocit (1 Tes. 5:14). În timp ce îi ajuți pe alții să se pregătească pentru lucrare, reține:

1. Pregătește-ți inima și mintea înainte de a da sfaturi altora

Petrece timp în rugăciune, cere-I lui Dumnezeu să-ți dea înțelepciune în lucrarea pe care o faci cu întreaga echipă sau cu membrii individuali. Fă-ți un plan concret care să cuprindă ce deprinderi dorești să-i ajuți să-și însușească și cum vei putea realiza lucrul acesta. Amintește-ți ce anume ți-a folosit ție când ai învățat, la început, cum se fac diversele tipuri de lucrare.

2. Caută momentele potrivite, în care sunt dispuși să învețe — („Un cuvânt spus la vremea potrivită” — Prov. 25:11).

Momentul potrivit pentru a-i învăța pe alții este atunci când:

- ◆ oamenii nu se simt amenințați;
- ◆ nu ești iritat sau frustrat;
- ◆ persoana pe care încerci să o ajuți recunoaște că are nevoie de ajutor.

III. FAZELE VIEȚII UNEI ECHIPE

Diagrama din Figura 6.1 descrie patru faze comune ale vieții unei echipe, în procesul de creștere și maturizare a membrilor acesteia. Este esențial ca liderul echipei să poată identifica punctul în care se află echipa sa în ceea ce privește conducerea acesteia, țelul comun, relațiile, rolurile, flexibilitatea, comunicarea și viața ei spirituală. Fiecare dintre aceste domenii reprezintă un aspect important al sănătății și maturității unei echipe.

Ideal vorbind, o echipă ar trebui să se afle la același nivel în toate domeniile. În realitate însă, se poate întâmpla ca o echipă să fie într-un stadiu foarte imatur în ceea ce privește conducerea ei și rolurile diversilor membri, însă într-un stadiu mult mai matur în domeniul relațiilor și comunicării. Este realist să te aștepti la niveluri diferite de maturitate în diverse domenii.

Diagrama prezentată are un scop dublu. Pe de o parte, poate fi folosită de liderul echipei pentru a-l ajuta să identifice punctul în care se află echipa sa în ceea ce privește dezvoltarea și maturitatea ei. Pe de altă parte, poate fi folosită pentru a-l ajuta pe liderul unei echipe să înțeleagă domeniile în care trebuie să se dezvolte membrii echipei sale și să evalueze nivelul de maturitate atins.

De pildă, în domeniul conducerii, o echipă poate lăsa toate deciziile în seama liderului, care le va spune totdeauna membrilor acestora ce anume au de făcut. Folosind diagrama de mai jos, liderul

echipei poate realiza că membrii echipei sale trebuie să participe mai mult la deciziile care se iau. Astfel, se va putea gândi la diverse modalități de a cere părerea membrilor echipei, de a le solicita ajutorul etc., pentru a ajuta echipa să crească și să se maturizeze. Acest proces poate fi repetat în toate domeniile enumerate în diagramă.

Figura 6.1 Cele patru faze ale dezvoltării unei echipe

	1. Echipa imatură Primează liderul	2. Echipa tânără Primează oamenii	3. Echipa care învață Primează procesul	4. Echipa care se maturizează Primează obiectivul
Conducerea	<ul style="list-style-type: none"> Liderii iau majoritatea deciziilor Bazată pe instrucțiuni și directive 	<ul style="list-style-type: none"> Deciziile sunt luate în continuare de lideri, însă se cere părerea mai multora și sunt analizate mai multe posibilități 	<ul style="list-style-type: none"> Este exercitată de un număr mai mare de oameni, întrucât mai mulți membri ai echipei urmăresc atingerea obiectivului propus Deciziile sunt luate de echipă în mod eficient și eficace 	<ul style="list-style-type: none"> Stilul liderului este flexibil, se adaptează situației Uneori conducerea depinde de proiectul în derulare, astfel încât oamenii cu anumite deprinderi pot lua temporar conducerea echipei Diversele sarcini sunt încredințate unor anumiți membri
Obiectivul comun	<ul style="list-style-type: none"> Nu există o înțelegere comună a ceea ce trebuie făcut Obiectivul este neclar 	<ul style="list-style-type: none"> În continuare echipa nu are un obiectiv comun clar, dar este conștientă de lucrul acesta 	<ul style="list-style-type: none"> Se discută obiectivul urmărit, iar acesta se clarifică în mințile membrilor echipei 	<ul style="list-style-type: none"> Atenția este concentrată asupra eficacității Se observă un progres Obiectivul comun este înșușit de fiecare membru în parte
Relațiile	<ul style="list-style-type: none"> Ceilalți membri ai echipei sunt înțeleși prea puțin, sau deloc, și nu sunt cunoscute punctele tari sau slabe ale celorlalți etc. 	<ul style="list-style-type: none"> Se urmărește cunoașterea reciprocă mai bună, înțelegerea celorlalți, cunoașterea punctelor lor tari sau slabe etc. 	<ul style="list-style-type: none"> Apare dragostea și loialitatea între membrii echipei Membrii echipei devin mai puțin defensivi și mai deschiși la părerile altora 	<ul style="list-style-type: none"> Oamenii sunt mândri că aparțin respectivei echipe Slăbiciunile sunt recunoscute și discutate deschis Există dorința și angajarea practică de a-i ajuta pe ceilalți să-și realizeze întregul potențial
Roluri clare	<ul style="list-style-type: none"> Bine definite, pe o bază individuală Încă nu este clar modul în care se leagă respectivele roluri de sarcina care îi revine echipei 	<ul style="list-style-type: none"> Se discută compensarea punctelor tari și a celor slabe, dar se face prea puțin, practic vorbind 	<ul style="list-style-type: none"> Rolurile sunt clare, punctele tari sunt folosite în funcție de situația concretă 	<ul style="list-style-type: none"> Se poate remarca o diviziune a muncii însoțită de preocuparea pentru reușita întregii echipe
Procese flexibile	<ul style="list-style-type: none"> Regulile, procesele și procedurile sunt impuse de la vârf sau din afară 	<ul style="list-style-type: none"> Problemele sunt discutate mai deschis Încep să fie discutate chestiunile mai riscante 	<ul style="list-style-type: none"> Echipa explorează diverse abordări și metode alternative Se urmărește eficacitatea Există un acord general în ceea ce privește modul în care trebuie să se desfășoare lucrurile 	<ul style="list-style-type: none"> Se încurajează inițiativa individuală Flexibilitatea devine nota-cheie, atât în ceea ce privește strategia, cât și în ceea ce privește metoda folosită
Comunicarea	<ul style="list-style-type: none"> Prea puțină comunicare eficace Spirit defensiv 	<ul style="list-style-type: none"> Comunicarea este mai deschisă și mai eficace Egoism 	<ul style="list-style-type: none"> Deschisă, orientată spre atingerea obiectivului 	<ul style="list-style-type: none"> Comunicarea este caracterizată de încredere reciprocă, deschidere, onestitate,

	<ul style="list-style-type: none"> • Greșelile sunt acoperite • Egoism 			cooperare și disponibilitatea de a fi muștrat
Viața spirituală	<ul style="list-style-type: none"> • Rugăciunea este doar o rutină • Umblarea prin credință nu caracterizează echipa ca întreg 	<ul style="list-style-type: none"> • Echipa se întrunește regulat pentru a se ruga pentru nevoile comune 	<ul style="list-style-type: none"> • Relațiile inter-personale sunt evaluate în lumina Scripturii 	<ul style="list-style-type: none"> • Rugăciunea este cea dintâi reacție — și una naturală — la problemele apărute • Este încurajată ascultarea credinței • Echipa, ca întreg, se angajează în războiul spiritual

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

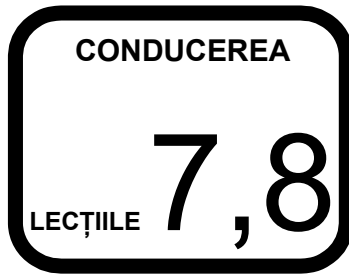
- ◆ Care sunt diferențele între a fi liderul unei echipe de plantatori de biserici și a fi un lider, în general?
- ◆ Responsabilitățile liderului unei echipe au de-a face cu dezvoltarea caracterului, viziunii și deprinderilor pentru lucrare ale membrilor echipei. De ce trebuie urmărite aceste lucruri, când în față există o sarcină care trebuie îndeplinită (adică, trebuie plantată o nouă biserică)?
- ◆ Descrie în propriile tale cuvinte rolul liderului unei echipe în raport cu sarcina care trebuie îndeplinită și responsabilitățile față de membrii echipei.
- ◆ Ce se poate întâmpla într-o echipă care se maturizează în unele domenii, dar rămâne imatură în altele?
- ◆ Poate liderul unei echipe să îi ajute pe membrii acesteia să se dezvolte și să se maturizeze, sau lucrul acesta este un proces „natural” care are loc în orice echipă în care oamenii petrec suficient timp împreună?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Folosind diagrama din Figura 6.1 „Cele patru faze ale dezvoltării unei echipe” stabilește nivelul la care se află echipa ta în fiecare dintre domeniile enumerate. Notează pe o foaie separată de hârtie fiecare din aceste domenii (conducere, obiectivul urmărit, relații etc.) și scrie în dreptul fiecăruia în ce fază se află echipa ta (faza 1, 2, 3 sau 4).
- ◆ Privește diagrama pentru a vedea ce anume caracterizează o echipă care se află într-un stadiu mai avansat în fiecare din aceste domenii. Pentru fiecare domeniu enumerat pe foaia de hârtie, notează-ți cel puțin trei lucruri concrete, măsurabile, pe care le poți face pentru a-ți ajuta echipa să se dezvolte și să se maturizeze în domeniul respectiv.
- ◆ Începe să-ți pui în aplicare ideile și după două luni revezi această diagramă, repetând exercițiul de mai sus. Care sunt domeniile în care a crescut echipa ta? În ce domenii lucrurile au stagnat? Ce alte modalități există de a-ți ajuta echipa să crească și să se dezvolte și în aceste domenii „statice”? Discută gândurile pe care le ai cu mentorul tău.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Engel, James F., Jane, Overstreet, and Terry Sparks. *Leadership: Making Human Strength Productive*, St. Davids, PA: The Center For Organizational Excellence, Eastern College, 1996.
- ◆ Kilinski, Kenneth K., Jerry C. Wafford, *Organization and Leadership in the Local Church*, Grand Rapids: Zondervan, 1973.

Munca în echipă

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de pregătire

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a le oferi cursanților uneltele de care au nevoie pentru a înțelege dinamica relațiilor inter-personale din cadrul echipei sale.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să cunoască posibilele cauze ale conflictelor care apar în cadrul unei echipe;
- ◆ Să poată înțelege și reacționa la conflictele inter-personale dintr-o perspectivă mai obiectivă.

☛ Schița lecției

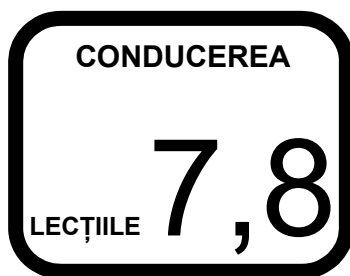
Instrucțiuni pentru seminar

☛ Lista figurilor

- 7.1 Evaluarea stilului propriu
- 7.2 Stiluri de interacțiune
- 7.3 Puncte tari și puncte slabe
- 7.4 Înțelegerea nevoilor relaționale
- 7.5 Identificarea domeniilor-problemă
- 7.6 Acțiuni concrete

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Acest seminar are la bază *Lecția 4* din *Secțiunea Conducerea, „Stiluri de interacțiune”, din Modulul 3. „Stiluri de interacțiune”* a prezentat cele patru temperamente de bază și le-a aplicat la liderul unei echipe. În această lecție, cele patru tipuri de temperamente vor fi aplicate întregului grup. Coordonatorul va trebui să recapituleze atent *Lecția 4, din Secțiunea Conducerea, Modulul 3, înaintea acestui seminar.*
- ◆ Rețineți că sunt necesare două ore pentru a parcurge întregul material din acest seminar.

Munca în echipă

DINAMICA ECHIPEI

INTRODUCERE

Această lecție reprezintă un seminar în cadrul căruia veți învăța cum puteți înțelege conflictele inter-personale care apar în cadrul unei echipe. Vom încerca să identificăm temperamentul celorlalți folosind exercițiul „Stiluri de interacțiune” din *Lecția 4*, secțiunea *Conducerea, Modulul 3*. După ce fiecare participant la seminar își va descoperi propriul său stil, va trebui să încerce să identifice punctele tari și punctele slabe ale fiecăruia dintre stilurile de interacțiune. Ca aplicație, li se va cere tuturor cursanților să identifice „acțiunile concrete” pe care le pot întreprinde pentru a-și compensa punctele slabe. Intenția nu este de a schimba personalitatea oamenilor. Afirmăm răspicat faptul că Dumnezeu ne-a creat pe fiecare diferit de ceilalți. Mai degrabă, ne vom concentra asupra „petelor oarbe”, asupra comportamentului care îi afectează pe alții într-un mod negativ, fără ca noi să realizăm lucrul acesta.

	„Eu”, așa cum mă văd	„Eu”, de care nu sunt conștient
„Eu”, văzut de alții	Imaginea mea publică	„Petele oarbe”
„Eu”, pe care ceilalți nu-l văd	Imaginea mea necunoscută de alții	Acea parte a sinelui meu pe care doar Dumnezeu o cunoaște

INSTRUCȚIUNI PENTRU SEMINAR

Acest exercițiu trebuie efectuat de întreaga echipă. În cazul în care unii membri ai echipei nu sunt prezenți la acest seminar, efectuați-l și cu ei, mai târziu. Împărțiți-vă în grupe mici, în jur de cinci persoane în fiecare grupă, și parcurgeți următorii pași:

1. Cere-i fiecărei persoane din grupa ta să efectueze exercițiul „Evaluarea stilului propriu” (Figura 7.1) în cazul în care nu au făcut deja lucrul acesta.
După ce a terminat toată lumea, cere-i fiecărui participant să facă totalul punctelor din fiecare coloană. Acest total trebuie înscris în ultimul rând al tabelului.
2. Toată lumea trebuie să știe că cele patru colane, de la stânga spre dreapta, corespund celor patru grupuri descrise în „Evaluarea stilului propriu”. Numărul cel mai mare reprezintă tendința dominantă. Celelalte domenii cu numere mai mari reprezintă tendințele secundare.
Cere-i fiecărui membru al grupului să împărtășească celorlalți rezultatele obținute, folosind explicațiile de pe pagina „Stiluri de interacțiune” (Figura 7.2). Asigură-te că toți ceilalți sunt de acord că rezultatele obținute sunt suficient de corecte.
3. Deschideți la pagina intitulată „Puncte tari și puncte slabe” (Figura 7.3). Cere-i fiecărei persoane din grup să-și identifice un punct tare și un punct slab pe care să îl discute cu restul grupului.
Comentați afirmația scrisă cu litere cursive sub tabel. În lumina acesteia, ce se poate face pentru a mări eficacitatea membrilor grupului vostru?
4. Deschideți la pagina intitulată „Înțelegerea nevoilor relaționale” (Figura 7.4) și cere-i din nou fiecăruia să identifice un domeniu care îl descrie cel mai bine.
5. Deschideți la pagina intitulată „Identificarea domeniilor în care există tensiuni” (Figura 7.5). După cum arată acest tabel, oamenii, indiferent de personalitatea lor, nu se vor înțelege la fel de bine cu oricine. După ce veți parcurge împreună pagina respectivă, cere-i fiecăruia să identifice un domeniu care îl descrie cel mai bine.
Discutați comentariile de sub tabel, de pe pagina respectivă. Sunteți de acord cu aceste remarci?
6. Deschideți la pagina intitulată „Acțiuni concrete” (Figura 7.6) și cere-i fiecăruia să identifice cel puțin trei acțiuni concrete pe care crede că le poate întreprinde pentru a deveni un membru mai bun al echipei. Cere-le participanților să împărtășească întregului grup acțiunile alese și să cadă de acord să se verifice reciproc dacă le vor întreprinde efectiv.

Figura 7.1 Evaluarea stilului propriu

EVALUAREA STILULUI PROPRIU

INDICAȚII:

Răspundeți la toate afirmațiile din tabel completând un 0, 1 sau 2 în spațiul corespunzător din fiecare rând.

0 = această afirmație nu te descrie pe tine în nici o situație

1 = această afirmație descrie modul în care te porți uneori

2 = această afirmație te descrie foarte bine

Figura 7.1.: Evaluarea stilului propriu de interacțiune

Înțeleg tabloul de ansamblu mai repede decât ceilalți. _____	Sunt un om care generează entuziasm în cei din jurul meu. _____	Oamenii spun despre mine că sunt răbdător și înțelegător. _____	Se poate conta pe mine pentru că fac ceea ce mi s-a încredințat. _____
Îmi place să fac lucrurile foarte repede. _____	Lucrez cel mai bine când nu sunt controlat de alții. _____	Oamenii spun că sunt un om cu care te poți înțelege ușor. _____	Unul din cele mai tari puncte ale mele este că acord atenție detaliilor. _____
Nu sunt prea bun la detalii. _____	De multe ori pun oamenii mai presus de programe. _____	Știu să ascult bine. _____	Dacă un lucru merită făcut, atunci trebuie făcut foarte bine. _____
Pun adeseori sub semnul întrebării starea de fapt a lucrurilor. _____	Controlul timpului este o problemă dificilă pentru mine. _____	Pentru mine oamenii sunt la fel de importanți ca și programele de lucru. _____	Trebuie să știu exact ce anume se cere de la mine. _____
Când e cazul, pot prelua controlul pentru a realiza obiectivul propus. _____	Oamenii se simt bine în prezența mea. _____	Mă descurc cel mai bine în situațiile în care oamenii lucrează împreună în armonie. _____	Nu-mi place să iau decizii fără să am toate datele. _____
Uneori îmi vine greu să lucrez în echipă. _____	Am tendința de a mă simți jignit când oamenii nu sunt de acord cu mine. _____	Am eficacitate maximă când contextul în care lucrez este stabil și sigur. _____	Îmi vine greu să exprim ceea ce simt. _____
Unii oameni spun că nu prea știu să-i ascult pe alții. _____	Nu mă descurc prea bine cu analiza faptelor și când este vorba despre detalii. _____	Am cele mai bune rezultate atunci când oamenii îmi comunică aprecierea lor. _____	Sunt o persoană precaută, care ezită să își asume riscuri. _____
Adeseori mă plictisesc când lucrarea în care sunt implicat devine o rutină. _____	Îmi vine ușor să exprim ceea ce gândesc și simt. _____	Prea multe schimbări mă amenință. _____	Funcționez bine când cunosc liniile călăuzitoare și politica de lucru. _____
Sunt frustrat când alți oameni se împotrivesc ideilor mele. _____	Mă descurc cel mai bine când simt că ceilalți le place cu adevărat de mine. _____	Șefii mei pot conta pe loialitatea mea. _____	Am o atitudine critică atunci când rezultatele mele nu ating standardele propuse. _____
Reaționez bine la provocări și schimbare — cu cât mai multe, cu atât mai bine. _____	Pot motiva cu eficacitate pe alții să conlucreze. _____	Fac tot ce pot să împlinesc nevoile celor din apropierea mea. _____	Oamenii se întrebă adesea ce anume gândesc eu, de fapt. _____

Figura 7.2 Stiluri de interacțiune

STILURI DE INTERACȚIUNE

Grupul 1 — TIPUL ACTIV

„Preia conducerea și ridică-te la nivelul provocării de a produce schimbări pentru a face lucrarea mai eficace.“

Oamenii activi sunt în general oameni capabili, gata să accepte provocările și să rezolve problemele repede și într-un mod eficace. Sunt oameni de acțiune pe care se poate conta că vor face ceea ce trebuie făcut. Oamenilor activi nu le este teamă să își asume riscuri; uneori iau asupra lor prea multe responsabilități și pot părea nerăbdători când se progresează prea încet.

Exemplu: Pavel (Filip. 4:13)

Dorește situații care îi oferă: libertate, autoritate, varietate, sarcini dificile, oportunitatea de a avansa, încurajează contribuția individului	Se comportă cel mai bine în relații în care: ceilalți dau răspunsuri directe, se țin de treabă, accentuează logica, fac presiuni
--	--

Grupul 2 — MOTIVATORUL

„Motivează și influențează pe alții să conlucreze împreună pentru a obține rezultate importante.“

Motivatorii sunt oameni optimiști și entuziaști, foarte buni în relațiile cu alții. Comunică adeseori foarte bine și pot explica ideile și posibilitățile existente într-un mod care să-i facă pe alții să se implice. Au tendința de a se entuziasma pentru lucruri noi, ceea ce uneori face să le vină greu să termine ce au început.

Exemplu: Petru (Matei 14:28; 16:16)

Dorește situații care îi oferă: prestigiu, relații prietenoase, lipsa controlului, neaccentuarea detaliilor, oportunitatea de a-i motiva și ajuta pe alții, exprimarea liberă a ideilor	Se comportă cel mai bine în relații în care: oamenii sunt prietenoși și democrați, recunosc meritele altora și-i acceptă, se implică din punct de vedere social
---	---

Grupul 3 — JUCĂTORUL ÎN ECHIPĂ

„Cooperează bine cu alții în vederea împlinirii viziunii și a planurilor.“

Jucătorii în echipă sunt oameni care-i ajută pe alții, loiali, cu o sensibilitate acută la nevoile altora. Se poate conta pe ei că vor face ceea ce li s-a încredințat de către liderii lor și nu îi vor jigni pe cei față de care sunt devotați. Jucătorii în echipă nu lucrează prea bine singuri și uneori le lipsește inițiativa personală.

Exemplu: Barnaba (Fapte 15:37-39)

Dorește situații care îi oferă: specializare individuală, identitate de grup, tipare de lucru fixe, siguranță, obiective și sarcini clare	Se comportă cel mai bine în relații în care: slujește ca prieten, i se acordă timpul necesar să se schimbe, i se oferă libertatea de a lucra în ritm propriu, este ajutat
---	---

Grupul 4 — GÂNDITORUL

„Este motivat să realizeze viziunea și planurile impecabil, acordând atenție detaliilor“.

Gânditorii sunt oameni conștiincioși, ordonați, extrem de atenți la detalii. Se poate conta pe ei că vor termina proiectele începute, proiecte care altora li se pot părea prea complexe. Gânditorii se simt provocați de schimbările neașteptate survenite și au tendința de a deveni rigizi când lucrurile sunt ambigue.

Exemplu: Luca (1:1-4)

Dorește situații care îi oferă: specializare, exactitate, planificare, siguranță, stabilitate, risc limitat al eșecului	Se comportă cel mai bine în relații în care: oamenii îi asigură constant suport, creează o atmosferă încurajatoare, sunt precizate metodele și standardele de lucru
---	---

Figura 7.3 Puncte tari și puncte slabe

PUNCTE TARI ȘI PUNCTE SLABE

	Puncte tari <i>Te consideri un om:</i>	Puncte slabe <i>Alții te consideră:</i>
Tipul activ	<ul style="list-style-type: none"> • Hotărât • Independent • Eficient • Practic • Unul care știe ce vrea 	<ul style="list-style-type: none"> • Aspru • Agresiv • Dominator • Sever • Dur
Motivatorul	<ul style="list-style-type: none"> • Încurajator • Entuziast • Expresiv • Deschis • Plăcut 	<ul style="list-style-type: none"> • Nervos • Egoist • Unul care reacționează • Manipulează • Vorbește prea mult
Jucătorul în echipă	<ul style="list-style-type: none"> • Gata să ajute • Binevoitor • De încredere • Un om pe care se poate conta • Plăcut 	<ul style="list-style-type: none"> • Un om conformist • Ciudat • Dependent de alții • Un om încet • Reticent
Gânditorul	<ul style="list-style-type: none"> • Minuțios • Perseverent • Ordonat • Serios • Sârguincios 	<ul style="list-style-type: none"> • Critic • Complicat • Dificil • Nehotărât • Moralist

Oamenii au o eficacitate maximă atunci când se află în situații care pun în valoare punctele lor tari. Punctele slabe sunt puncte tari duse la extrem. Atunci când oamenii nu își pot pune în valoare punctele lor tari, au tendința de a reacționa în mod inadecvat și ies la iveală punctele lor slabe. Fiecare om care se va găsi angajat într-o situație care îi pune în valoare punctele tari va contribui înzecit la creșterea rezultatelor.

Figura 7.4 Înțelegerea nevoilor relaționale

ÎNȚELEGEREA NEVOILOR RELAȚIONALE

	Tipul activ	Motivatorul	Jucătorul în echipă	Gânditorul
Cum să te raportezi la:	<ul style="list-style-type: none"> Începe prin a preciza mai întâi rezultatele / avantajele, și abia apoi vino cu detaliile, doar cât este cazul Fii scurt și la obiect Confruntă-l cu o provocare 	<ul style="list-style-type: none"> Fii pozitiv, prietenos Laudă-l și încurajează-l Întărește-i sentimentul valorii personale Fă-l să simtă că ai nevoie de el 	<ul style="list-style-type: none"> Folosește prietenia Fii relaxat Nu pune accent prea mare pe obiective Nu forța nota Lasă-l să reacționeze în propriul ritm 	<ul style="list-style-type: none"> Prezintă date clare Prezintă obiectiv ideile Nu te grăbi Fii specific și minuțios
Cum să convingi pe:	<ul style="list-style-type: none"> Concentrează-te asupra rezultatelor, mai întâi Răspunde la întrebarea: „La ce folosește?” 	<ul style="list-style-type: none"> Fii entuziast, mișcă-l Împărtășește-i mărturia unor oameni a căror părere contează Răspunde la întrebarea: „Cine a mai făcut așa ceva?” 	<ul style="list-style-type: none"> Fii prietenos Fă-ți timp suficient Răspunde la întrebarea: „De ce vrei să schimbi lucrurile?” 	<ul style="list-style-type: none"> Convinge-l că abordarea este cea corectă Arată-i ce are de făcut pas cu pas Răspunde la întrebarea: „Cum vrei să fac lucrul acesta?”
Cum trebuie să conduci pe:	<ul style="list-style-type: none"> Spune-i ce are de făcut și lasă-l să hotărască singur cum să o facă Lasă-l să dețină controlul, să răspundă de ceva 	<ul style="list-style-type: none"> Consultă-l în legătură cu ideile, proiectele sau oamenii în discuție Apreciază-i public eforturile depuse Fă-l să se simtă bine, să se distreze 	<ul style="list-style-type: none"> Asigură-te că nu trebuie să facă singur anumite lucruri Menține întotdeauna relațiile Minimalizează conflictele și păstrează pacea 	<ul style="list-style-type: none"> Discută cel mai bun mod de a realiza ceea ce vă propuneți Fii disponibil — lucrează îndeaproape cu el Acordă-i suficient timp pentru a face bine ceea ce face
Cum să procedezi când nu ești de acord cu:	<ul style="list-style-type: none"> Exprimă-ți acordul față de opinia împărtășită de el, după care întreabă: „De ce crezi că aceasta este cea mai bună modalitate? Te-ai gândit și la alte posibilități de a-ți atinge obiectivul?” 	<ul style="list-style-type: none"> Exprimă-ți acordul față de intenția mărturisită. Lasă să treacă o vreme. Se va entuziasma de atâtea alte lucruri, încât va trece la altceva 	<ul style="list-style-type: none"> Fă-ți timp pentru a-l convinge că dezacordul apărut nu va strica relațiile 	<ul style="list-style-type: none"> Adună date concrete. Nu se va lăsa convins de apeluri emoționale sau de vorbe goale

Figura 7.5 Identificarea domeniilor-problemă

IDENTIFICAREA DOMENIILOR-PROBLEMĂ

Următorul comportament al tău poate provoca probleme —

Dacă celălalt este un:

<i>Iar tu ești un:</i>	Tip activ	Motivator	Jucător în echipă	Gânditor
Tip activ	Tendința de a controla exagerat situația, ceea ce reduce libertatea celorlalți și controlul deținut de ei	Preocuparea pentru rezultate însoțită de neglijarea întreținerii unui mediu motivator	Timp insuficient acordat ascultării celorlalți. Accentul mai mare pus pe folosirea timpului decât pe relații	Rapiditatea cu care acționezi și minuțiozitatea insuficientă. Dispoziția de a accepta riscuri mari
Motivator	Insuficienta preocupare pentru rezultate. Faptul că ești prea emotiv și vorbești prea mult	Dorința de a ieși în evidență, mai ales dacă lucrul aceasta îi pune în umbră pe ceilalți	Insuficienta profunzime a unor relații. Rapiditatea prea mare	Insuficienta atenție acordată detaliilor. Tendința de a fi impulsiv
Jucător în echipă	Reticența de a te schimba și tendința de a fi nehotărât	Ritmul slab și lipsa entuziasmului	Lipsa inițiativei, mai ales dacă asta reclamă mai multă inițiativă din partea lor	Atenția prea mare acordată oamenilor și nu analizei sarcinilor pe care trebuie să le îndeplinești
Gânditor	Ritmul lent și stilul metodic; reticența de a accepta riscuri	Atenția acordată detaliilor și lipsa spontaneității	Tendința de a nu le comunica oamenilor ce „simți”	Dorința de a fi mai corect decât ceilalți

NU UITA:

1. Neînțelegerile sunt urmarea firească a încercării unor oameni cu stiluri comportamentale diferite de a conlucra.
2. Nu este cazul să se ajungă la conflicte, dar dacă neînțelegerile nu sunt rezolvate repede, acestea vor apărea (vezi cazul lui Pavel și Barnaba din Fapte 15:37-40).
3. Avem tendința de a privi oamenii prin prisma punctelor tari și slabe (1 Cor. 12:21).
4. Atunci când apar tensiuni, dorim să-i schimbăm pe ceilalți, dar oare suntem gata să ne schimbăm chiar noi?

CÂTEVA SFATURI:

1. Identifică punctele tari și slabe ale celorlalți
2. Comunicați deschis unii cu alții, în mod constant
3. Faceți pașii necesari pentru a vă schimba

Figura 7.6 Acțiuni concrete**ACȚIUNI CONCRETE**

<p>Dacă ești un tip activ</p> <ul style="list-style-type: none"> • Învață să asculți, fii răbdător. • Controlează mai puțin. • Dezvoltă-ți o preocupare mai mare pentru oameni. • Fii mai flexibil și ajută-i mai mult pe ceilalți. • Explică de ce stau așa lucrurile. 	<p>Dacă ești un motivator</p> <ul style="list-style-type: none"> • Fii mai puțin impulsiv—evaluează-ți ideile. • Concentrează-te mai mult asupra rezultatelor. • Controlează-ți acțiunile și emoțiile. • Concentrează-te mai mult asupra detaliilor / realității. • Las-o mai moale, ascultă, nu mai vorbi așa de mult.
<p>Dacă ești un jucător în echipă</p> <ul style="list-style-type: none"> • Fii mai puțin sensibil la părerea altora. • Fii mai direct. • Concentrează-te mai mult asupra sarcinii la care lucrezi. • Acceptă confruntarea și fii mai hotărât. • Învață să spui „nu”. • Fă mai mult pentru a iniția tu diverse acțiuni. 	<p>Dacă ești un gânditor</p> <ul style="list-style-type: none"> • Concentrează-te asupra lucrurilor pe care trebuie să le faci — și nu doar asupra calității a ceea ce faci. • Reacționează mai repede. • Începe să ai încredere în intuiția ta și pune mai puțin accent pe datele problemei. • Fii gata să-ți asumi mai multe riscuri. • Fii mai deschis și mai flexibil. • Nu te teme să-ți faci noi relații.

Consultă-te cu alții și stabilește pașii concreți pe care-i vei face pentru a-ți îmbunătăți relațiile cu oamenii importanți pentru tine. Notează-ți mai jos acțiunile concrete pe care vrei să le întreprinzi și cere-i unui alt membru al echipei să urmărească transpunerea lor efectivă în practică.

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În ce mod poate contribui înțelegerea stilurilor de interacțiune de către fiecare membru al echipei la îmbunătățirea comunicării și evitarea problemelor în echipă? Ai învățat ceva nou despre tine însuși în acest seminar? Ce anume?
- ◆ Există și alte resurse, disponibile la voi în țară, pe care le puteți folosi pentru a-i ajuta pe membrii echipei să se înțeleagă mai bine reciproc și să conlucreze mai eficace?

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Engel, James F., Jane Overstreet, and Terry Sparks. Leadership: Making Human Strength Productive, St. Davids, PA: The Center For Organizational Excellence, Eastern College, 1996.

Identificarea nevoilor existente în domeniul conducerii

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de pregătire

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe cursanți să înțeleagă ce fel și ce număr de lideri sunt necesari pentru bisericile locale și pentru întregul Trup al lui Hristos (Biserica) din țara sa.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să cunoască cele cinci niveluri de conducere descrise în această lecție;
- ◆ Să poată evalua nevoile existente în lucrarea sa, în domeniul conducerii.

☞ Schița lecției

- I. Piramida conducerii bisericii locale
- II. Liderii existenți într-o biserică locală
- III. Lideri a căror lucrare susține bisericile locale
- IV. Aplicație

☞ Lista figurilor

- 9.1 Piramida conducerii unei biserici locale
- 9.2 Piramida conducerii pentru Biserica dintr-o anumită națiune
- 9.3 Numărul de lideri necesari la fiecare nivel al conducerii

☞ Anexe

9A Obiectivele programului de instruire

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Lecția de față prezintă o abordare specifică a conducerii și pregătirii altora. Accentuați pe parcursul lecției principiile, și nu formele specifice. Programele de pregătire și nevoile existente în domeniul conducerii trebuie discutate în funcție de contextul specific.

Identificarea nevoilor existente în domeniul conducerii

PIRAMIDA CONDUCERII

INTRODUCERE

Biserica are nevoie să fie condusă. „Lucrarea va progresa sau va eșua, în funcție de modul în care este condusă.” Această afirmație ridică mai multe întrebări. Ce fel de lideri sunt necesari? Unde trebuie pregătiți liderii bisericii și ce rol trebuie să îndeplinească ei în viața acestora?

De multe ori, în discutarea subiectului conducerii bisericii, se pleacă de la două premise false. Prima este aceea că liderii bisericii sunt pregătiți prin parcurgerea unor programe speciale (un institut biblic sau un seminar), după care sunt importați în biserica locală. A doua premisă este că „pastorii” bisericii sunt totuna cu conducerea bisericii. Asemenea supoziții vor limita opțiunile disponibile pentru acoperirea nevoilor existente în domeniul conducerii.

În contrast cu această înțelegere îngustă a conducerii bisericii, conform căreia doar pastorul este considerat un lider, în lecția de față sunt prezentate cinci niveluri de conducere. Aceste niveluri au de-a face cu realitatea existentă într-o biserică locală, cât și cu nevoile de conducere existente într-o mișcare regională sau națională de plantare de biserici. Folosind aceste niveluri, vom descrie sarcinile pe care le are de îndeplinit un lider, cât și diversele tipuri de programe de pregătire pentru împlinirea unui asemenea rol. Această abordare poate oferi contextul necesar clarificării nevoilor existente în domeniul conducerii, cât și al stabilirii obiectivelor ce vor trebui atinse pentru pregătirea de noi lideri.

I. PIRAMIDA CONDUCERII BISERICII LOCALE

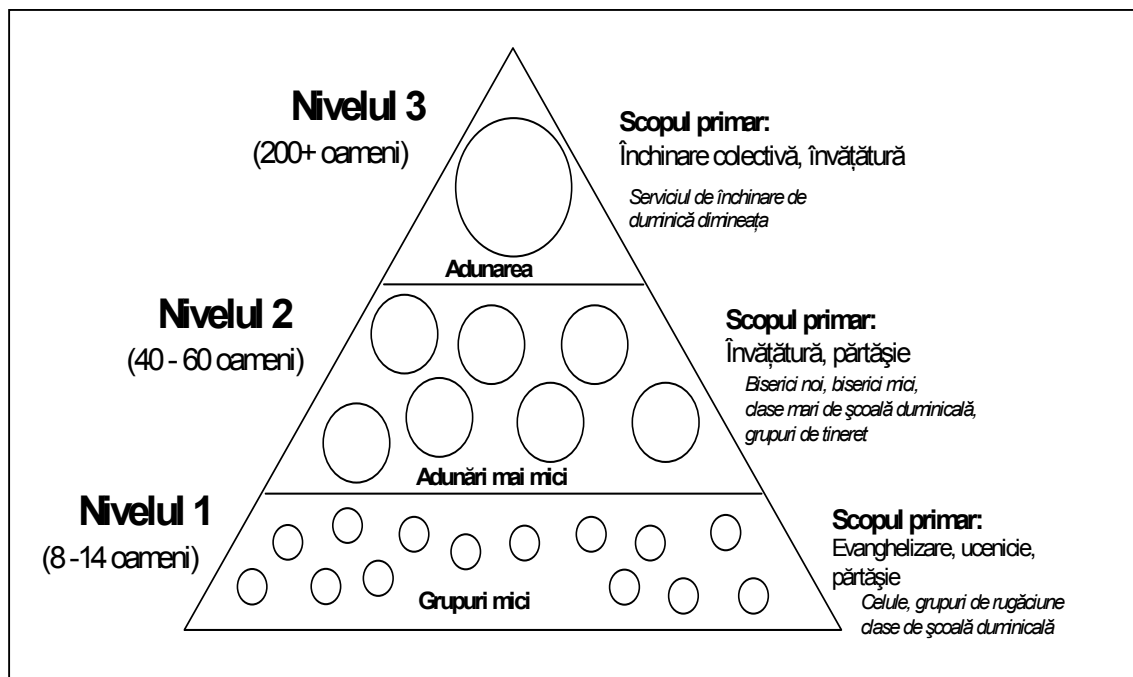
Structura organizațională a unei biserici locale va afecta în mare măsură numărul de lideri necesari într-o anumită biserică. În majoritatea bisericilor cu mai mult de 200 de membri veți găsi, de regulă, trei tipuri de grupări, fiecare de mărimi diferite și cu obiective diferite. După cum se poate vedea în Figura 9.1, aceste trei tipuri de grupări sunt denumite grupuri mici, adunări mai mici și adunarea întreagă. (Rețineți că în figura respectivă, mărimea diferitelor grupuri este aproximativă și ea variază în funcție de context (urban / rural) și de faza în care se află viața bisericii locale (înființată de curând / existentă de mai multă vreme).

După cum se poate vedea în Figura 9.1, grupul mic (Nivelul 1) constă din aproximativ 8-14 oameni și are drept scop principal evanghelizarea, ucenicia și părtășia. După cum s-a discutat în lecțiile despre grupurile-celulă, acestea formează inima oricărei biserici și sunt locul în care sunt împlinite principalele nevoi ale oamenilor de a avea părtășie, de a crește din punct de vedere spiritual prin ucenicie. Grupurile-celulă sunt totodată punctul de intrare pentru neconvertiți, oferindu-le posibilitatea de a se întâlni cu Isus Hristos și de a afla despre dragostea Sa pentru ei. Tot la acest nivel se încadrează clasele de la Școala Duminicală, indiferent de vârstă, cât și grupurile de rugăciune, grupurile pentru lucrarea femeilor etc.

Cel de-al doilea nivel (Nivelul 2) include adunări mai mici — grupuri de aproximativ 40-60 oameni — care împlinesc nevoia oamenilor de a se simți parte a unui grup mai mare decât grupul-celulă, având totuși un caracter mai intim decât grupul mare care se strânge la închinare duminică dimineața. Un bun exemplu în acest sens îl poate constitui grupul de tineri sau grupul de frați mai în vârstă sau chiar o clasă mai mare de la Școala Duminicală.

Nivelul 3 îl reprezintă adunarea întreagă. Este serviciul de închinare care, în mod normal, include întreaga biserică. Principalul obiectiv urmărit la acest nivel de interacțiune este închinarea și învățătura.

Figura 9.1 Piramida conducerii unei biserici locale

II. LIDERII EXISTENȚI ÎNTR-O BISERICĂ LOCALĂ

Pentru ca o biserică să fie sănătoasă, să crească, să-și împlinească menirea dată de Dumnezeu este esențial să aibă o conducere eficientă. În această secțiune vom discuta diversele tipuri de lideri necesari pentru fiecare nivel dintr-o biserică locală, cât și numărul acestora. În Anexa 9A — „Obiective pentru pregătirea liderilor” sunt explicate mai în detaliu diversele niveluri de conducere dintr-o biserică locală.

A. Lideri pentru Nivelul 1 (Grupuri mici)

Liderii grupului mic (Nivelul 1) lucrează cel mai îndeaproape cu credinciosul obișnuit și cu oamenii din lume. Acești lideri sunt laici neplătiți de biserică, care în mod normal au daruri puternice în domeniul evanghelizării și al facerii de ucenici. Ei pot fi lideri ai grupurilor-celulă, lideri ai grupurilor de rugăciune sau învățători la Școala Duminicală. Indiferent de forma pe care o îmbracă lucrarea lor, sunt caracterizați de o credință puternică, vie, de o dragoste arzătoare pentru sufletele pierdute și pentru frați, de capacitatea de a prezenta clar Evanghelia și le vorbesc în mod curent altora despre Hristos. În plus, sunt oameni în stare să se ocupe de formarea altora și pot conduce discuțiile dintr-un grup mic de studiu biblic.

Liderii grupurilor mici pot fi pregătiți direct în biserică locală, în mod formal sau informal. Programele de pregătire în cadrul bisericii, cât și cursurile avansate de studiere a Bibliei desfășurate în același context sunt ajutoare prețioase pentru plantatorul de biserici deoarece vor produce lucrători care vor putea îndeplini funcția de lideri ai grupurilor mici, de învățători la Școala Duminicală, de evangheliști sau lucrători care să se ocupe de formarea unor noi ucenici. Aceste programe de pregătire pot fi conduse de pastorul de biserică sau de un alt lider al acesteia.

Propuneți-vă să pregătiți la acest nivel cel puțin câte un credincios pentru fiecare zece credincioși existenți în biserică. În felul acesta va exista câte un lider pentru fiecare grup mic. Grupurile mici pot funcționa natural și eficient dacă au 8-14 membri. De aceea putem estima că este necesar câte un lider la fiecare zece credincioși.

B. Lideri pentru Nivelul 2 (adunări mai mici)

Liderii adunărilor mai mici (Nivelul 2) pot fi oameni care nu lucrează cu o normă întreagă și care în mod informal funcționează ca pastori ai respectivelor adunări mai mici, ajutându-le să

atingă obiectivele pe care și le-au propus. Se pot ocupa de viața acestor biserici mai mici sau pot fi plantatori de biserici. În bisericile mai mari, ei sunt diaconii / pastorii numiți de pastorul principal, care îl ajută pe acesta să împlinească nevoile spirituale ale adunării. În biserică, ei îi pot învăța pe alții, pot conduce programul de închinare sau pot predica. Sunt oamenii dintre care poate fi selectat viitorul pastor al bisericii nou plantate.

Liderii de la Nivelul 2 pot fi și ei pregătiți în cadrul bisericii locale. Frecventarea cursurilor unui institut biblic sau înscrierea într-un program de educație prin corespondență va fi un ajutor în plus pentru ei. Indiferent de forma de pregătire pe care o aleg, aceasta trebuie să includă doctrinele biblice fundamentale și formarea și dezvoltarea deprinderilor esențiale pentru lucrare. Este important ca pregătirea la care se înscriu să fie cât mai apropiată de contextul lucrării lor. De pildă, educația prin corespondență are avantajul de a-l lăsa mai departe pe cursant în contextul său natural, este convenabilă, relevantă și mai puțin costisitoare în comparație cu frecventarea cursurilor de zi ale unui institut biblic sau ale unui seminar. De fapt, în majoritatea locurilor din lume în care există mișcări de plantare de biserici se desfășoară asemenea programe de pregătire (cum este și cel de față!) care constituie combustibilul respectivelor mișcări.

La acest nivel, propuneți-vă pregătirea unui lider la fiecare 50 de credincioși. Într-o biserică în care există grupuri-celulă, asta înseamnă că un lider de Nivelul 2 va avea sub supravegherea sa aproximativ 5 grupuri celulă.

C. Lideri pentru Nivelul 3 (adunarea întregă)

Liderii adunării (Nivelul 3) sunt, de regulă, absolvenți ai unui institut biblic sau ai unui seminar, fiind angajați cu normă întregă în funcția de pastori ai bisericii locale. În mod tradițional, pastorul este considerat cel care face lucrarea. Cu toate acestea, se răspândește tot mai mult convingerea — conformă cu Efeseni 4:11-12 — cum că atribuția pastorului este în primul rând de a le prezenta oamenilor o viziune și de a-i echipa pe cei ce îl înconjoară în vederea lucrării. De aceea, liderii pentru Nivelul 3 coordonează adunările de care se ocupă echipând oameni și susținând o viziune.

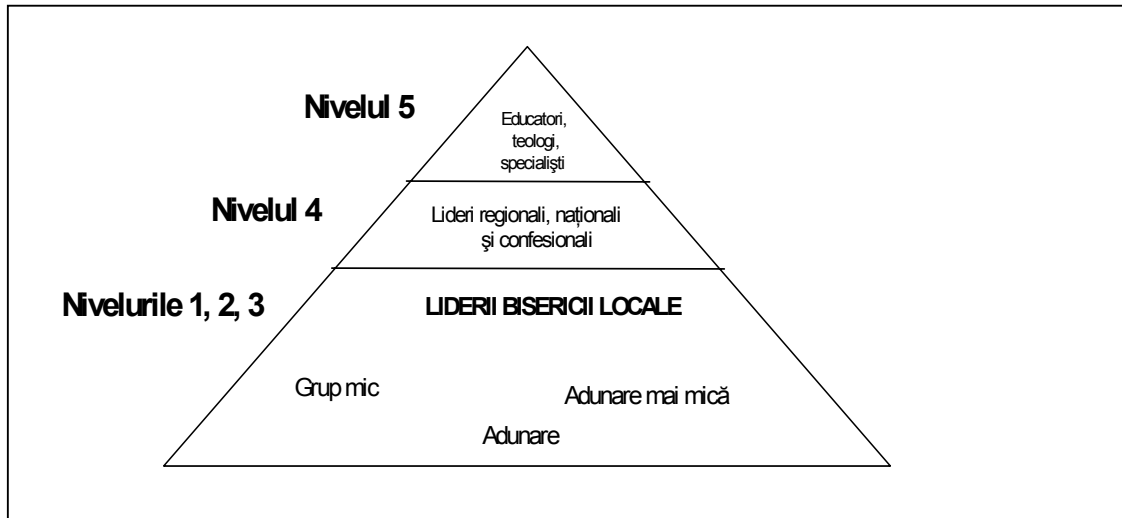
În mod normal, în seminariile și institutele biblice se pune accentul pe studiul academic al teologiei, pe însușirea limbilor biblice și pe însușirea disciplinelor necesare în lucrare, pe baza unui program intens, pentru studenți interni, foarte asemănător cu cel al unei universități. Deoarece în mod frecvent asemenea instituții accentuează cunoștințele, și nu caracterul sau dezvoltarea deprinderilor pentru lucrare, ele sunt adeseori criticate că nu produc liderii de care este nevoie în practică. Se prea poate ca respectivele critici să fie valide, însă soluția nu o reprezintă respingerea completă a modelului. Mai degrabă, cei trimiși la asemenea școli ar trebui selectați mai atent. Liderii care au dat rezultate la Nivelul 1 și Nivelul 2 sunt cei mai potriviți candidați pentru asemenea școli, deoarece experiența practică dobândită va contribui mult la formarea lor.

La acest nivel ar trebui pregătit câte un lider pentru fiecare 250 de credincioși. Bisericile cu mai puțin de 250 de membri pot avea lideri pregătiți doar la Nivelul 2, în timp ce bisericile foarte mari pot avea mai mulți lideri pentru Nivelul 3.

III. LIDERI A CĂROR LUCRARE SUSȚINE BISERICILE LOCALE

În mod normal, liderii pentru Nivelurile 1–3 participă la viața unei biserici locale (în funcție de mărimea acesteia) și își exercită rolul conducător în contextul acesteia. Însă, pe lângă nivelurile de conducere ale bisericii locale, în vederea creșterii și dezvoltării bisericii dintr-o națiune sunt necesare alte două niveluri de conducere. Acești lideri, denumiți aici pentru Nivelurile 4 și 5, deservește confesiunile, seminariile și școlile biblice, și diversele misiuni, iar nu o anumită biserică locală doar. În plus, chiar dacă liderii pentru Nivelurile 4 și 5 nu au o funcție de conducere într-o biserică locală, exercitarea rolului lor de lider va afecta în mod cert sănătatea multor biserici locale. Figura 9.2 prezintă piramida conducerii pentru Biserica dintr-o anumită națiune.

Figura 9.2 Piramida conducerii pentru Biserica dintr-o anumită națiune

A. Lideri pentru Nivelul 4 (regionali, naționali și confesionali)

Liderii regionali sau denominaționali există pentru a-i sprijini pe pastorii bisericilor. Sunt lideri cu normă întreagă ce pot vedea mai bine tabloul de ansamblu și pot ajuta bisericile să-și unească eforturile și să aibă un impact mai mare. Ei pot funcționa de asemenea ca mentori ai pastorilor sau plantatorilor de biserici și pot preda în cadrul programelor prin corespondență sau în institutele biblice.

Pe baza unui calcul similar celor anterioare, putem estima că Biserica are nevoie de un asemenea lider, la acest nivel, la fiecare 1.500 de credincioși. Este dificil să descriem genul de pregătire necesară la acest nivel, dar este de dorit ca liderul respectiv să aibă o pregătire universitară și biblică solidă, combinată cu mulți ani de experiență practică în lucrare. În unele zone ale lumii, asemenea lideri au doctoratul luat într-o anumită specialitate. Pe măsură ce ne deplasăm spre un nivel superior, este tot mai dificilă asigurarea pregătirii necesare. În multe zone ale lumii, Biserica din țara respectivă nu poate asigura pregătirea necesară pentru liderii pentru Nivelurile 4 și 5, astfel încât se poate ca aceștia să fie nevoiți să-și facă studiile în străinătate. În orice caz, este important cel puțin să fim conștienți de necesitatea existenței unor lideri la acest nivel, pentru a facilita formarea lor.

B. Lideri pentru Nivelul 5 (educatori, teologi și experți)

Liderii pentru Nivelul 5 sunt oameni angajați cu normă întreagă, care fac muncă de cercetare în domeniul disciplinelor teologice. De regulă, predau la seminarii și institute biblice și sunt autorii unor comentarii sau ai unor studii teologice contextualizate, care răspund unor nevoi relevante.

Educatorii, teologii și experții sunt, de regulă, oameni cu o pregătire postuniversitară (doctorat, etc.), ceea ce poate necesita studii în străinătate. Este important ca roadele eforturilor unui asemenea lider să ajungă la creștinul obișnuit. Se întâmplă de multe ori ca experții și teologii pe de-o parte, și credincioșii obișnuiți pe de altă parte, să trăiască în lumi diferite, astfel încât credinciosul obișnuit să nu înțeleagă importanța exegezei textului în limbile originale sau a filozofiei religiei, iar respectivii experți să nu-și poată comunica ideile decât altora cu o pregătire similară. Această dihotomie trebuie să înceteze. Ideile trebuie să „pătrundă în jos” pentru ca rezultatele eforturilor acestor lideri să contribuie la echiparea liderilor de la celelalte niveluri.

Un factor important în acest sens îl va constitui experiența care, ar fi de dorit să o fi obținut în lucrarea practică liderii pentru Nivelul 5 înaintea desăvârșirii pregătirii lor teoretice. De fapt, lucrul acesta ar trebui să fie adevărat în cazul tuturor liderilor. Așa ceva se întâmplă atunci când procesul nu este scurtcircuitat. În mod normal, punctul de intrare ar trebui să fie cel de

la baza piramidei. Dacă într-un stadiu anterior al pregătirii lor toți liderii pentru Nivelul 5 ar fi fost lideri la nivelele inferioare, cercetarea și învățătura lor ar fi mult mai utile.

Este foarte dificil să stabilim numărul de lideri necesari la acest nivel. Trebuie însă să existe suficienți lideri pentru Nivelul 5 pentru funcționarea seminariilor care pregătesc pastorii. Din acest motiv, putem deduce că Biserica are nevoie de un asemenea lider la fiecare 15.000 de credincioși. Cu o asemenea rată, poate fi pregătit numărul necesar de pastori care să fi absolvit un seminar, la fiecare 25 de ani (pe baza unui raport profesor / student de 1/15, cu o rată a reușitei de 75% pentru fiecare program de trei ani de seminar).

IV. APLICAȚIE

Folosirea unei asemenea abordări, va conduce la pregătirea de lideri conform cifrelor din Figura 9.3.

Experții în conducere susțin că pentru o acțiune eficientă în grup, indiferent că este vorba despre militari, despre lumea afacerilor sau de domeniul social, 10-15% dintre membrii grupului trebuie să ocupe poziții de conducere. Existența unui asemenea procent de membri în poziții de conducere asigură o comunicare adecvată în cadrul grupului, supravegherea acțiunilor și interacțiunile necesare pentru realizarea obiectivelor propuse.

N-ar trebui să ne surprindă faptul că această idee simplă, descoperită abia recent de sociologi, a fost înțeleasă în vremurile biblice și o regăsim în sfatul bun pe care Ietro i l-a dat ginerelui său, Moise, în Exod 18. Vă amintiți că Moise avea probleme cu conducerea poporului. Soluția propusă a fost numirea unor lideri peste 1.000, peste 100, peste 50 și peste 10. Câți lideri avea să numească Moise peste 1.000 de oameni, urmând sfatul lui Ietro? Răspunsul este simplu: 131, adică 13,1%, ceea ce se încadrează în gama de 10-15% menționată mai sus. Pregătirea de lideri conform procentelor sugerate în tabelul de mai sus va conduce la rezultate similare — 12,5% dintr-un grup de 1.500 de oameni vor fi lideri (Figura 9.3).

Figura 9.3 Numărul de lideri necesari la fiecare nivel al conducerii

	<i>Proporția</i>	<i>Numărul de lideri la 15.000</i>
Nivelul 1 — Lideri ai grupurilor mici, biserica locală	1:10	1.500
Nivelul 2 — Lideri ai adunărilor mai mici, biserica locală	1:50	300
Nivelul 3 — Liderii întregii biserici locale — pastorii propriu-ziși	1:250	60
Nivelul 4 — Lideri regionali, naționali și confesionali	1:1.500	10
Nivelul 5 — Educatori, teologi și experți	1:15.000	1

A. Implicațiile pentru creșterea bisericii locale: Principiul piramidei

Eșecul sau reușita unei lucrări va depinde de cei care o conduc. Înainte ca la o biserică să se poată adăuga noi membri, conducerea acesteia trebuie consolidată. Este ca și cum ai aduna nisip pe o masă. Poți pune nisip pe masă doar până în punctul în care aceasta este acoperită complet. Când nu mai rămâne loc pe masă, nisipul ia forma unei piramide și orice torni în plus va curge jos de pe masă. Dacă dorești să mai adaugi nisip și să construiești o piramidă mai mare, va trebui să extinzi baza piramidei, adică masa.

Ideea din spatele principiului piramidei este una simplă. Dacă dorești să te dezvolti, trebuie să începi prin a lărgi baza. Liderii de care ai nevoie pot fi găsiți în grupurile-celulă și în biserică. Ei trebuie doar identificați și pregătiți. Pregătește noi lideri și biserica ta va putea crește atât din punct de vedere al sănătății spirituale, cât și numeric. Dacă biserica nu mai crește, atunci este foarte probabil că nu are suficienți lideri la un anumit nivel. Există suficienți lideri de grupuri mici în ea? Există suficienți lideri de Nivel 2 pentru a ajuta, pregăti și asista

liderii grupurilor mici? Dacă nu, probabil va trebui să te concentrezi asupra pregătirii de noi lideri, pentru ca biserica să poată fi mai eficace în răspândirea Evangheliei lui Hristos.

B. Implicații pentru o mișcare regională

Implicațiile acestui plan sunt suficient de clare pentru a putea fi folosit de către o singură biserică, de către o confesiune, de către o asociație de biserici sau de către un grup de instituții cu scop educativ. Propune-ți să faci un studiu prin care să afli răspunsul la următoarele întrebări:

1. Câte biserici în care se predică Evanghelia există în regiunea ta?
2. Câți credincioși există în aceste biserici?
3. Câți lideri există la fiecare nivel astăzi?
4. De câți lideri mai este nevoie la fiecare nivel, la această oră?
5. Ce programe de pregătire există?
6. La ce nivel produc lideri aceste programe?
7. Câți lideri sunt produși la fiecare nivel, într-un an?

Întrebarea fundamentală din spatele tuturor acestor întrebări este: „Există programe de pregătire adecvate?” Sau, pe baza tuturor datelor obținute ca răspuns la întrebările de mai sus: „Ce putem face pentru a echipa mai bine bisericile?” Nevoile vor deveni evidente.

Trebuie făcută o remarcă importantă referitor la nivelul la care funcționează la această oră liderii în raport cu nivelul lor de pregătire. Scopul acestei lecții nu este de a se aplica cu atâta strictețe cele scrise în ea încât să se ajungă la concluzia că nu există nici un om calificat pentru a ocupa o anumită poziție de conducere. Fără îndoială, cei care ocupă funcția de pastori fără a avea pregătirea sugerată în aceste pagini, nu sunt „descalificați”. Adevărul este că în multe locuri aceste forme de pregătire nu au fost posibile până în ultimii ani. De aceea, acest plan trebuie aplicat cu înțelepciune, cu flexibilitate, având în vedere o perspectivă îndelungată.

CONCLUZII

„Reușita sau eșecul unei lucrări depinde de conducerea acesteia.” Însă suntem conștienți cu toții de golurile existente în domeniul conducerii, în multe biserici. Este vremea să ne punem mai serios problema pregătirii mai multor lideri, la mai multe niveluri. Sănătatea și creșterea viitoare a bisericii depind de lucrul acesta. Nu avem voie să ne așteptăm ca genul potrivit de lideri să apară de la sine, din instituțiile educative, atunci când vom avea nevoie de ei. Liderii bisericii locale trebuie să preia inițiativa în această privință. Poate în acest punct nu am știut cum să abordăm problema pregătirii liderilor pentru biserică. Dar poate, cu ajutorul nivelurilor discutate, ne va fi mai ușor să ne propunem lucruri concrete care să conducă la apariția unor asemenea lideri.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Câți oameni există în biserica ta la fiecare dintre cele trei niveluri de conducere, având funcția de lideri?
- ◆ La ce nivel există cea mai mare nevoie de noi lideri în lucrarea pe care o desfășori?
- ◆ Ce poți face în biserica ta pentru a pregăti mai mulți lideri pentru Nivelul 1?
- ◆ Care sunt liderii din regiunea ta? Unde au fost ei pregătiți?
- ◆ Care este contribuția liderilor pentru Nivelurile 4 și 5 pentru o mișcare de plantare de biserici?
- ◆ În ce mod te pot ajuta liderii pentru Nivelurile 4 și 5 în lucrarea ta specifică?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Efectuează studiul menționat la punctul IV.B „Implicații pentru o mișcare regională”. Împărtășește mentorului tău rezultatele studiului efectuat.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ McKinney, Lois, „Specifying Leadership Needs: An Essential First Step to Educational Planning”, *Evangelical Missions Quarterly*, Vol. 11, No. 3, 1975.
- ◆ Wagner, Peter, *Your Church Can Grow*, Glendale, CA, Gospel Light Publications, 1976.
- ◆ Wiwcharuck, Peter, *Building Effective Leadership*, Alberta, Canada, International Christian Leadership Foundation, 1987 (p. 44, 127).
- ◆ Womack, David A., *The Pyramid Principle*, Minneapolis, MN, Bethany Fellowship, 1977 (p. 79).

Obiectivele programului de instruire

I. OBIECTIVE GENERALE ALE PROGRAMULUI DE FORMARE A LIDERILOR

Obiectivele sugerate mai jos au caracter general și se pot aplica la orice nivel de conducere. Aceste calități trebuie avute în vedere în programul de pregătire a liderilor, pentru a se facilita apariția și dezvoltarea acestor calități în viața lor:

- ◆ o relație intimă cu Dumnezeu
- ◆ roada Duhului manifestată în viața de zi cu zi;
- ◆ folosirea darurilor duhovnicești în lucrare;
- ◆ o dragoste crescândă față de Dumnezeu și față de alții;
- ◆ integritate morală;
- ◆ supunere în fața autorității bisericii locale;
- ◆ dragoste și preocupare pentru frații săi din biserică;
- ◆ relații bune cu alte grupuri de credincioși;
- ◆ aplicarea principiilor biblice referitoare la relații;
- ◆ rezolvarea adecvată a conflictelor inter-personale;
- ◆ capacitatea de a-i asculta pe alții și de a reacționa corespunzător;
- ◆ convingerea că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu;
- ◆ cunoașterea crescândă a Noului și Vechiului Testament;
- ◆ studierea și aplicarea Bibliei.

II. OBIECTIVELE PREGĂTIRII LIDERILOR PENTRU NIVELUL 1 (LIDERI PENTRU GRUPURILE MICI)

Pe lângă obiectivele menționate mai sus, un lider pregătit pentru a sluji la Nivelul 1 trebuie să corespundă descrierii de mai jos. Pe parcursul formării liderilor pentru Nivelul 1, trebuie avută în vedere apariția și dezvoltarea acestor calități și deprinderi în viețile lor.

Pe lângă obiectivele generale ale pregătirii de lideri, un lider pregătit la acest nivel trebuie:

- ◆ să demonstreze preocuparea pentru alții;
- ◆ să fie implicat în mod activ în evanghelizarea personală;
- ◆ să aibă relații bune cu necredincioșii;
- ◆ să fie în stare să prezinte clar Evanghelia;
- ◆ să poată oferi o mărturie personală clară;
- ◆ să fi parcurs un curs de ucenicie;
- ◆ să demonstreze sensibilitate față de noii convertiți;
- ◆ să demonstreze dragoste pentru ucenicii săi;
- ◆ să formeze ucenici care, la rândul lor, să formeze alți ucenici;

- ◆ să poată conduce o sesiune de studiu biblic inductiv;
- ◆ să înțeleagă faptul că grupurile-celulă sunt temelia unei creșteri sănătoase;
- ◆ să poată conduce bine o întâlnire a unui grup-celulă.

III. OBIECTIVELE PREGĂTIRII LIDERILOR PENTRU NIVELUL 2 (LIDERI AI ADUNĂRILOR MAI MICI)

Pe lângă obiectivele menționate mai sus, un lider pregătit pentru a sluji la Nivelul 2 trebuie să îndeplinească și condițiile precizate mai jos. Pe parcursul pregătirii diaconilor-pastori, plantatorilor de biserici sau pastorilor bisericilor mici va trebui urmărită apariția și dezvoltarea calităților și deprinderilor enumerate în continuare. Pe lângă caracteristicile generale și cele precizate pentru liderii pentru Nivelul 1, un lider pregătit la acest nivel trebuie:

- ◆ să fie un ucenic-model, care merită urmat;
- ◆ să înțeleagă faptul că biserica este mijlocul folosit de Dumnezeu pentru evanghelizarea lumii;
- ◆ să cunoască baza biblică pentru plantarea de biserici și misiuni;
- ◆ să poată folosi diverse metode și tehnici de evanghelizare;
- ◆ să poată întreprinde cercetarea necesară pentru plantarea unei noi biserici sau creșterea acesteia;
- ◆ să poată conduce un serviciu public de închinare;
- ◆ să îi poată învăța pe alții din Biblie, în mod eficace, într-un grup sau individual;
- ◆ să știe identifica și forma liderii potențiali existenți în grupurile-celulă;
- ◆ să poată organiza credincioșii pentru a forma o adunare care să se poată conduce singură, să-și poată asigura hrană internă și să fie preocupată de misiune;
- ◆ să înțeleagă modul în care pot fi transpuse funcțiile biblice în forme culturale relevante;
- ◆ să știe forma o echipă și să poată lucra în echipă;
- ◆ să știe cum să delege responsabilitățile;
- ◆ să știe stabili obiective, să poată face planuri și să stabilească ținte intermediare, pentru realizarea acestora;
- ◆ să știe dezvolta darurile și capacitățile altora;
- ◆ să fie o persoană pro-activă.

IV. OBIECTIVELE PREGĂTIRII LIDERILOR PENTRU NIVELUL 3 (LIDERI AI ADUNĂRILOR MAI MARI)

Pe lângă obiectivele pregătirii liderilor pentru Nivelurile 1 și 2, o persoană pregătită pentru a sluji la Nivelul 3 trebuie pregătită pentru a atinge obiectivele menționate mai jos. Aceste calități trebuie avute în vedere în programul de pregătire a pastorilor, pentru a se facilita apariția și dezvoltarea acestor calități în viața lor.

- ◆ să poată predica și învăța pe alții;
- ◆ să poată asigura călăuzirea spirituală și să poată consilia într-o mare varietate de situații;
- ◆ să aibă cunoștințe biblice și teologice avansate;
- ◆ să poată pregăti lucrători în biserică pentru evanghelizare, facerea de ucenici, conducerea grupurilor mici, administrație și închinare sau pentru alte domenii ale lucrării în care este nevoie de oameni;
- ◆ să constituie grupuri-celulă și să le pună la lucru, pentru a satura comunitatea în care se află și a mobiliza Trupul lui Hristos;

-
- ◆ să întrupeze mentalitatea dezvoltării permanente;
 - ◆ să aibă o inimă sensibilă pentru oameni, gata să îi asimileze pe noii veniți;
 - ◆ să poată împărți Cina Domnului și să efectueze botezuri;
 - ◆ să fie în stare să-și împărtășească viziunea astfel încât să îi motiveze și pe alții;
 - ◆ să-i poată ajuta pe alții să-și descopere darurile spirituale și să le folosească în lucrare.

Pregătirea noilor lideri

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de instruire

Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe plantatorii de biserici să înțeleagă diversele moduri de formare a noilor lideri, conștienți de faptul că lucrul acesta va duce la multiplicarea eforturilor lor. Delegarea responsabilității nu este suficientă; trebuie ca numărul liderilor să crească. Această lecție descrie o tehnică de pregătire din mers, care poate duce la creșterea numărului de lideri dintr-o comunitate.

Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să cunoască pregătirea biblică de care au nevoie liderii;
- ◆ Să stăpânească procesul formării de noi lideri;
- ◆ Să folosească un proces format din cinci etape pentru pregătirea unui lider nou pentru o anumită sarcină;
- ◆ Să ia hotărârea de a contribui la creșterea numărului de lideri prin formarea altora noi;

Schița lecției

- I. Exemple biblice de formare a noilor lideri
- II. Pregătire în conformitate cu obiectivele urmărite
- III. Un proces de pregătire a noilor lideri în cinci pași

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Va fi utilă recapitularea tuturor lucrurilor învățate despre pregătirea noilor lideri. Aceasta va include *Lecția 9* din Secțiunea Grupuri-celulă, „*Pregătirea noilor lideri pentru grupurile-celulă*”, cât și lecția anterioară din această secțiune, „*Identificarea nevoilor din domeniul conducerii*”.

Pregătirea noilor lideri

MULTIPLICAREA LUCRĂRII PE CARE O DESFĂȘORI PRIN FORMAREA DE NOI OAMENI

INTRODUCERE

Pregătirea de noi lideri este unul dintre cele mai importante aspecte ale plantării de noi biserici și ale creșterii bisericii. Fără formarea unor noi lideri, membrii bisericii vor rămâne dependenți de cel care a înființat biserica și de echipa sa. Toți cei care studiază creșterea bisericii sunt de acord că formarea de noi lideri constituie un element esențial pentru o creștere sănătoasă a bisericii. Bisericile care cresc au, de regulă, un program — fie el formal sau informal — în care sunt pregătiți noi lideri. Bisericile care stagnează, de regulă, nu au așa ceva.

În calitate de plantator de biserici, tu trebuie să-ți multiplici eforturile contribuind la formarea unor noi lideri. În primele stadii ale procesului de plantare de biserici plantatorul de biserici își va cheltui, probabil, cea mai mare parte a timpului său cu evanghelizarea. Însă în stadiile ulterioare ale procesului va investi, probabil, cea mai mare parte a timpului în formarea de noi lideri. Dacă oamenii se vor obișnui să depindă de plantatorul de biserici, dacă lucrarea se va concentra în mâinile lui, atunci biserica nou-înființată se va obișnui să rămână într-o stare pasivă, așteptând ca totul să fie făcut de cel aflat în fruntea ei (vezi Allen 1962, 81). Din acest motiv, este esențială formarea de noi lideri. Cum se poate realiza lucrul acesta? Să analizăm mai întâi exemplele biblice de mai jos:

I. EXEMPLE BIBLICE DE FORMARE A NOILOR LIDERI

A. Moise și Iosua

Moise a făcut lucruri incredibile pentru Dumnezeu, scoțând din robia egipteană pe copiii lui Israel. Tânărul Iosua a fost alături de Moise, ca un luptător vrednic de încredere, încă aproape din primele zile ale peregrinărilor prin pustie (Exod 17:9-14). Iosua l-a însoțit pe Moise atunci când acesta a plecat să primească tablele de piatră pe care erau scrise legile lui Dumnezeu, la Muntele Sinai (Exod 24:12-13) și se pare că avea permisiunea specială de a intra în „Cortul Întâlnirii” unde se întâlnea Moise cu Dumnezeu (Exod 33:7-11). Credința mare pe care o avea Iosua poate fi cel mai bine văzută atunci când doar el și Caleb au crezut că Dumnezeu le va da puterea necesară cuceririi țării Canaan (Num. 14:6-9).

Într-un anumit punct al vieții sale, Moise și-a pus o întrebare pe care ar trebui să și-o pună frecvent toți liderii: „Cine îmi va lua locul?” Moise a realizat că Israel va avea nevoie în continuare de un conducător și l-a cerut lui Dumnezeu să aleagă pe cineva în locul său. O dată numit Iosua ca succesor al său, Dumnezeu i-a spus lui Moise să delege o parte din autoritatea sa lui Iosua, astfel încât poporul să știe că Iosua era omul pe care l-a ales Dumnezeu (Num. 27:15-22).

Moise a văzut Țara Promisă, dar n-a intrat în ea. Iosua a văzut însă împlinirea visului lui Moise, el fiind cel care a condus poporul Israel în luptele pentru cucerirea țării Canaan. Spre sfârșitul vieții sale, Moise, știind că nu avea să intre în Țara Promisă, n-a fost totuși invidios pe Iosua, deși lucrul acesta ar fi fost de înțeles. Dimpotrivă, cu multă bunăvoință i-a încredințat lui Iosua conducerea poporului, după cum îi poruncise Dumnezeu (Deut. 31:7; 34:9).

B. Isus

Isus avea un plan de răspândire a mesajului mântuirii în întreaga lume. Cum a procedat? El a învățat mari mulțimi de oameni, în nenumărate ocazii, dar s-a concentrat cel mai mult asupra formării câtorva oameni care îl urmau îndeaproape, un grup relativ mic ce avea să ducă mesajul mântuirii, după plecarea Sa, cu un impact chiar mai mare. Isus însuși i-a selectat pe respectivii bărbați.

Isus le-a comunicat foarte clar ucenicilor Săi obiectivul urmărit (Ioan 4:34). A demonstrat în fața ucenicilor Săi puterea mesajului Lui prin predici și tămăduiri, iar mai târziu prin moartea Sa ispășitoare și învierea Sa miraculoasă. Isus a constituit un model viu al mesajului Său pentru ucenicii Lui. Cât mai curând posibil, Isus le-a dat ucenicilor Săi ocazia de a trăi ei înșiși experiența de misionari (Mat. 10). Lucrarea lor s-a bucurat de succes, iar atunci când au întâmpinat dificultăți, Isus s-a ocupat de ei învățându-i cum să depășească obstacolele (Matei 17:14-21). Isus Și-a pregătit ucenicii pentru a putea continua lucrarea când El nu va mai fi prezent fizic cu ei. Avea suficientă încredere în ucenicii Săi pentru a le încredința „cheile Împărăției” (Matei 16:19) și a lăsat viitorul lucrării Sale în mâinile lor (Mat. 18:18-20). O parte a pregătirii lor a constat în anunțarea plecării Sale. Prima dată când le-a spus că îi va părăsi, au fost nedumeriți (Luca 9:45). Ulterior, au avut suficient curaj să-l pună întrebări (Ioan 16:17-18).

Pentru a-Și putea atinge obiectivul, Isus a investit în viețile altora. Le spusese: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Isus Însuși era un pescar de oameni, așa că, practic, El le-a spus: „Veniți după Mine și vă voi face și pe voi ceea ce sunt Eu!”. Vedem din Luca 6:40 că ucenicul poate ajunge la nivelul învățătorului său. În procesul formării noilor lideri, aceștia pot atinge nivelul celor care i-au format (sau chiar depăși). Suntem interesați nu doar de găsirea de noi lucrători, ci de formarea unor oameni care să ne înlocuiască.

C. Pavel

Vedem cel mai clar preocuparea lui Pavel pentru formarea noilor lideri în cuvintele pe care i le-a scris lui Timotei în 2 Timotei 2:2: „Ce ai auzit de la mine în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții”. Meditează la acest tipar de pregătire a oamenilor despre care vorbește Pavel. El nu se mărginește la modelul „de la om la om”. Menționează prezența mai „multor martori” atunci când l-a învățat pe Timotei. Atât Isus, cât și Pavel s-au ocupat de formarea unor noi lucrători în contextul grupurilor mici, și nu preponderent „de la om la om”. Trebuie să urmăm exemplul lor, formând noi lideri „din mers”. În felul acesta, oamenii vor putea urmări modul concret în care ne ocupăm de formarea a noi lideri. Rețineți: facerea de ucenici nu este doar un proces teoretic, este unul practic.

Pavel dorea ca Timotei să învețe să formeze noi oameni. Remarcați menționarea în 2 Timotei 2:2 a „oamenilor de încredere”. Selectarea celor care vor fi pregătiți reprezintă o parte importantă a procesului de instruire. Învățați-i pe oameni cum să își dea seama cine este gata pentru lucrare. Sarcina lui Timotei nu era doar de a transmite informația primită de la Pavel, ci totodată să transmită și metoda de formare a altora. După cum Pavel a urmărit progresul lui Timotei, la fel acesta trebuia să învețe să urmărească progresul celor de care se ocupa el. Pavel dorea să se asigure că respectivul tipar de formare a noi lucrători putea fi repetat până la a treia și chiar a patra generație.

Relația dintre Pavel și Timotei este renumită. Pavel îl considera pe Timotei fiul său și l-a pregătit pentru lucrare. Însă Timotei n-a fost singurul om de care s-a ocupat Pavel. Citim despre Sila, Ioan Marcu, Barnaba, Acvila și Priscila și Apolo — oameni care toți, într-o măsură mai mare sau mai mică, au învățat de la Pavel. Ultima călătorie misionară a lui Pavel pare să fi fost o călătorie de formare a noi lucrători și facere de ucenici. Citim că în timpul acestei călătorii a fost însoțit de șapte oameni (Fapte 20:4), majoritatea acestora învățând de la Pavel. În Epistolele sale, Pavel îi menționează pe Epafra, Dima, Arhip, Tit, Fivi și mulți alții. De pildă, în încheierea Epistolei către Romani, Pavel transmite salutări la 27 de oameni, dintre care mulți lucraseră împreună cu Pavel sau fuseseră pregătiți de acesta.

Trebuie să urmăm modelul explicat în 2 Timotei 2:2, model ilustrat de viața lui Pavel, pentru a-i implica în lucrare pe liderii potențiali, în tot ceea ce facem cât suntem împreună cu ei. Planificarea întâlnirilor grupului, vizitele făcute celor nemântuiți, consilierea oamenilor cu probleme, rugăciunile pentru cei pierduți — toate acestea trebuie să fie eforturi făcute în comun.

II. PREGĂTIRE ÎN CONFORMITATE CU OBIECTIVELE URMĂRITE

Principalele întrebări pe care trebuie să ni le punem sunt: Ce dorim să-i ajutăm pe oameni să devină? Ce fel de lideri sunt necesari? Care este obiectivul nostru? Cum arată produsul finit?

Aceste întrebări fundamentale sunt importante pentru a ne călăuzi în procesul de pregătire a noi lideri. Răspunsul pe care îl dăm acestor întrebări are de-a face cu câțiva factori:

- ◆ **Realizările din trecut** — probabil nu există un indicator mai bun al responsabilității viitoare decât experiența unui om. Analizează toate experiențele din trecut ale unui om (în domeniul secular sau în cel al bisericii), atunci când se ia în discuție candidatura lui la un post de conducere cu responsabilități spirituale.
- ◆ **Darurile cu care este înzestrat** — reține că Dumnezeu a dat fiecărui mădular din trup câte un dar. Oamenii vor gravita în jurul acelei lucrări în care darul lor va fi folosit și în aceasta își vor găsi împlinirea. De pildă, cineva care are darul milosteniei și al administrării se va putea dovedi eficient în coordonarea unui grup de consiliere și îmbărbătare sau a unui grup care se ocupă de persoanele mai în vârstă, dar nu va fi la fel de eficient în coordonarea unei ore din cadrul Școlii Duminicale.
- ◆ **Nevoile existente în lucrare** — Nevoile existente în lucrarea de plantare de biserici pot fi elemente călăuzitoare pentru procesul de pregătire a noilor lucrători. S-ar putea ca Dumnezeu să dorească să ajute pe cineva să își dezvolte o deprindere într-un domeniu în care anterior n-a mai lucrat sau pentru care se părea că nu este înzestrat, dar care este necesar bisericii pentru progresul în mișcarea de plantare de biserici. De pildă, Timotei trebuia să învețe să fie evanghelist (2 Tim. 4:5).

Analiza acestor factori, îmbinată cu rugăciune, ne poate revela la ce anume cheamă Dumnezeu pe potențialii lideri. Deprinderile necesare, cunoștințele și calitățile pe care aceștia trebuie să le aibă pot fi rezumate în ceea ce noi am denumit obiective pentru pregătire. În *Anexa 9A „Obiective pentru pregătirea unor noi lucrători”*, veți găsi un model de listă cu asemenea obiective. Parcurgeți respectiva listă și adaptați-o situației concrete din lucrarea în care sunteți angajați și în funcție de oamenii de care vă ocupați. Dacă veți discuta și cu alții aceste obiective și veți cădea de acord asupra unei liste comune, procesul de formare a noi lideri va fi și mai eficient.

O dată obiectivele stabilite, coordonatorul va trebui să-i evalueze pe cursanți și să stabilească ce anume trebuie făcut pentru dezvoltarea deprinderilor și calităților necesare lucrării viitoare de conducere. Fiecare situație este diferită, după cum fiecare persoană este diferită. Analizarea fiecărui candidat în lumina listei de obiective propuse îl va ajuta pe coordonator să stabilească modul în care trebuie să ajusteze procesul de pregătire pentru fiecare individ în parte. De pildă, dacă un lider în formare nu reușește să atingă un anumit obiectiv, atunci poate fi concepută special pentru el o „activitate educativă” specifică, pentru a-l ajuta să depășească dificultățile pe care le întâmpină în domeniul respectiv. Iată câteva exemple:

Situația	Activitatea educativă
Un lider potențial pentru Nivelul 2 are probleme cu predicarea	Arată-i în detaliu cum îți pregătești tu predicile
Un om care dorește să fie un lider de grup-celulă este întors la Domnul de curând și nu știe prea bine Biblia	Cere-i să se înscrie la un curs prin corespondență care să îl ajute să cunoască mai bine Biblia
Cineva care dorește să se implice în lucrarea de pastorală cu grupuri mai mici simte că nu are deprinderile necesare unui pastor	Cere-i să studieze inductiv <i>Epistolele pastorale</i> (1 și 2 Tim. și Tit)
Un credincios matur dorește să devină un lider de grup-celulă dar nu știe să se raporteze prea bine la oamenii neconvertiți	Cere-i respectivului lider potențial să încerce să se împrietenească cu o persoană neconvertită și să-și consemneze experiențele din această prietenie nou-formată.

III. UN PROCES DE PREGĂTIRE A NOILOR LIDERI ÎN CINCI PAȘI

Acest proces de pregătire a noilor lideri a fost deja explicat în *Lecția 9, Secțiunea Grupul-celulă „Pregătirea noilor lideri pentru grupurile-celulă”*. Grupurile-celulă oferă un context foarte bun pentru apariția și formarea noilor lideri. Ele oferă posibilitatea pregătirii acestor lideri „din mers”, prin însușirea cunoștințelor în urma angajării practice în lucrare. Învățăm cel mai bine atunci când facem ceea ce învățăm. Reține: întotdeauna pregătirea este un proces activ. Nu pune accentul în

exclusivitate pe cunoștințe și informații. Caută modalități creative de a-l ajuta pe cel care dorește să devină un lider să FACĂ el însuși ceea ce dorește să învețe. Astfel va învăța cel mai bine.

Diagrama de mai jos arată cât reținem dintr-o prelegere, în circumstanțe normale, după 30 de zile.

Din ceea ce auzim:	_____ 10%
Din ceea ce vedem:	_____ 50%
Din ceea ce spunem:	_____ 70%
Din ceea ce facem:	_____ 90%

Procesul în cinci pași prezentat în continuare poate fi folosit pentru a-l ajuta pe un om care dorește să devină lider să-și dezvolte o anumită deprindere. Acest proces are la bază implicarea activă în lucrare a potențialului lider.

A. Pasul 1: „Fac eu”

În procesul de formare a noilor lideri, fii tu însuși un exemplu. Poate că regula numărul 1 în formarea de noi lideri este să fii acel gen de lider pe care ceilalți vor dori să-l copieze. De multe ori procesul de pregătire al altora dă greș deoarece nu a existat un model vrednic de urmat. Oferă-le un model de lucrare înainte să le ceri lor înșiși să o facă.

B. Pasul 2: „Fac eu; tu mă urmărești”

Este foarte important să explici ceea ce faci. Nu considera că oamenii vor înțelege automat. Explică-le ce faci și de ce faci ceea ce faci așa cum faci. Explică-le principiile de lucrare care îți călăuzesc acțiunile.

C. Pasul 3: „Facem împreună”

Implică-te în lucrare alături de cel care dorește să devină lider, ajutându-l să dobândească o experiență nemijlocită pentru a învăța din propriile greșeli, într-un context în care să se simtă în siguranță, avându-te pe tine alături de el, gata să-l ajuți și să-l îndrepti.

D. Pasul 4: „Faci tu; eu te urmăresc”

Urmărește-l pe cel care dorește să devină lider cum se descurcă singur în lucrare. Explică-i în mod obiectiv punctele tari și punctele slabe pe care le-ai observat. Revedeți împreună obiectivele pe care vi le-ați propus. Este important să-i explici atât lucrurile pe care le-a făcut bine, cât și lipsurile observate, dar ori de câte ori poți subliniază ceea ce a făcut bine. Oferă-i o „activitate educațională” cu ajutorul căreia să-și corecteze lipsurile, dacă e cazul.

E. Pasul 5: „Faci tu”

Cât mai curând posibil încredințează-i noului lider sarcina pentru care s-a pregătit. Rămâneți prieteni buni, tratează-l ca pe egalul tău. Procesul nu se încheie o dată cu pregătirea unui lider. Suntem interesați de formarea cât mai multor lideri. De aceea, încurajează-l pe noul lider ca, la rândul lui, să se implice în formarea altor lideri.

Cei cinci pași prezentați mai sus nu trebuie urmați întotdeauna într-o ordine foarte strictă. De multe ori însă procesul de formare nu dă rezultate pentru că nu este urmat în totalitate. Gândiți-vă la un tânăr care dorește să devină lider și i se cere să predice, dar nu a fost învățat cum s-o facă. Ca urmare, predicile lui nu vor fi prea clare și toți vor trage concluzia, inclusiv respectivul, că nu are darul predicării. În realitate, el ar fi avut nevoie să fie învățat și ajutat să-și pregătească predicile.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce este importantă formarea de noi lideri?

- ◆ Cum ai fost tu pregătit pentru a deveni lider? Descrie cele mai importante activități care te-au ajutat să îți dezvolti deprinderile necesare rolului de conducător.
- ◆ Câte generații de lideri sunt descrise în 2 Timotei 2:2?
- ◆ Ce asemănări există între Matei 4:19 și 2 Timotei 2:2?
- ◆ Citește Luca 6:40. Ce legătură există între ideea din acest verset și pregătirea de noi lideri?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Alege un lucru obișnuit pe care știi să-l faci bine, de pildă, cum se conduce o mașină, cum se fac plăcinte sau cum se construiește un scaun de lemn. Învață și pe altcineva să facă lucrul respectiv folosind procesul în cinci pași descris mai sus. Discută rezultatele obținute cu mentorul tău.
- ◆ Alege 5 obiective din *Anexa 9A „Obiective pentru pregătirea de noi lideri”* și discută-le împreună cu alți cursanți în cadrul unui grup mic sau în echipa ta de plantare de biserici. Descrie modul în care poate fi folosit acest proces în cinci pași pentru atingerea fiecărui obiectiv ales.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Allen, Roland, *Missionary Methods – St. Paul's or Ours?* Grand Rapids, MI, Wm. B. Eerdmans, 1962.
- ◆ Steffen, Tom A., *Leadership: Ten Implications for Cross-Cultural Church Planters.*

RUGĂCIUNEA

LECȚIILE 8,9: RUGĂCIUNEA PENTRU TREZIRE SPIRITUALĂ

- I. Ce este trezirea spirituală?
- II. Care sunt condițiile apariției trezirii spirituale?
- III. Care este rolul conducerii spirituale în mișcările de trezire spirituală?
- IV. Ce poți face tu pentru a vedea o trezire spirituală în țara ta?

RUGĂCIUNEA

LECTIILE **8,9**

Rugăciunea pentru trezire spirituală

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Rugăciunea trebuie să facă parte din toate etapele ciclului de plantare de biserici

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a le atrage cursanților atenția asupra necesității păstrării unei relații neîntrerupte între biserică și Domnul ei și de a-i oferi plantatorului de biserici posibilitatea de a se uni cu alții în rugăciune pentru trezire spirituală în orașul și țara sa.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

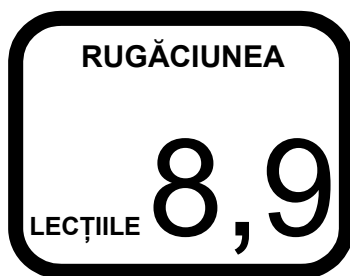
- ◆ Să fie îmbărbătat să-și pună încrederea în Dumnezeu ca El să lucreze în viețile oamenilor Săi, chemându-i la trezire spirituală;
- ◆ Să știe că Dumnezeu dorește să-și binecuvânteze Biserica Sa cu trezire spirituală;
- ◆ Să se roage pentru o lucrare de mișcare a inimilor de către Duhul Sfânt în orașul și națiunea sa.

☛ Schița lecției

- I. Ce este trezirea spirituală?
- II. Care sunt condițiile apariției trezirii spirituale?
- III. Care este rolul conducerii spirituale în mișcările de trezire spirituală?
- IV. Ce poți face tu pentru a vedea o trezire spirituală în țara ta?

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Observați că această lecție constă din două sesiuni ce combină învățarea cu rugăciunea. După fiecare secțiune urmează imediat o aplicație. Aplicațiile sunt scrise cu litere aldine. Puteți cere câtorva dintre cursanți să conducă ei diferite secțiuni din timpul alocat acestei lecții, dar este necesară o planificare atentă a ei pentru a se reuși o îmbinare armonioasă între învățare și rugăciune.

Rugăciunea pentru trezire spirituală

CONCERTUL RUGĂCIUNII

I. CE ESTE TREZIREA SPIRITUALĂ?

Trezirea spirituală este o înnoire a vieții duhovnicești a credinciosului. Trezirea spirituală presupune conștientizarea păcatelor făcute, detestarea lor și mărturisirea acestora, prin lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt. Ca urmare, oamenii se întorc la Dumnezeu cu o dragoste mai profundă față de El și mai dornici să-I împlinească poruncile.

Simultan cu trezirea spirituală din biserică are loc o trezire spirituală printre cei nenăscuți din nou. Oameni sau comunități întregi ajung să creadă în Hristos, apar noi biserici, iar societatea este transformată.

II. CARE SUNT CONDIȚIILE APARIȚIEI TREZIRII SPIRITUALE?

Trezirea spirituală are loc ca urmare a lucrării Duhului lui Dumnezeu în viețile copiilor Săi, arătându-le acestora păcatele comise și chemându-i să se pocăiască. Citiți versetele de mai jos pentru a-l ajuta pe fiecare cursant să rețină că: „Trezirea spirituală începe într-o inimă: ÎN INIMA MEA”.

A. Dragostea pentru Dumnezeu din toată inima și ascultarea deplină de poruncile Sale (Citiți Deut. 30:1-10)

- **Cântați imnuri de închinare și laudă prin care să declarați dragostea pe care o aveți față de Domnul;**
- **Păstrați câteva minute de tăcere în care fiecare să-l ceară Domnului să-i arate ce domenii din viața sa nu sunt în deplină ascultare de poruncile Lui.**

B. Căutarea lui Dumnezeu cu smerenie (2 Cron. 7:14)

„Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, — îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara”.

- **Cu toți împreună, ca popor al Său, să ne smerim și să-l căutăm Fața.**

C. Recunoașterea păcatului și vinovăției noastre

„Întoarce-te...zice Domnul. Nu voi arunca o privire întunecoasă împotriva voastră, căci sunt milostiv, zice Domnul, și nu țin mânia pe vecie. RECUNOAȘTE-ȚI NUMAI NELEGIUIREA, recunoaște că ai fost necredincioasă Domnului, Dumnezeului tău... și că n-ai ascultat glasul Meu” (Ier. 3:12-13).

„Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea vecinicii!” (Ps. 139:23,24).

- **Fiecare să-și mărturisească în tăcere Domnului orice păcat personal de care este conștient și să-l ceară să fie curățit (1 Ioan 1:7,9)**

III. CARE ESTE ROLUL CONDUCERII SPIRITUALE ÎN MIȘCĂRILE DE TREZIRE SPIRITUALĂ?

Dumnezeu a așezat în Biserică lideri pentru a-i călăuzi pe cei ce sunt ai Lui pe cărările neprihănirii.

A. Liderii se dau pildă pe ei înșiși prin pocăință personală

„Încingeți-vă preoți, și plângeți! Bociți-vă, slujitori ai altarului; veniți și petreceți noaptea îmbrăcați cu saci, slujitori ai Dumnezeului meu! Căci au încetat darurile de mâncare și jertfele de băutură din casa Dumnezeului vostru.” (Ioel 1:13)

B. Liderii trebuie să cheme pe poporul lui Dumnezeu la pocăință

„Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare; strângeți pe bătrâni, pe toți locuitorii țării, în casa Domnului Dumnezeului vostru, și strigați către Domnul.” (Ioel 1:14)

- **Împărțiți-vă în grupuri mici de rugăciune și rugați-vă pentru fiecare membru din grupul respectiv. Rugați-vă ca toți să fie păziți de Cel Rău pentru a putea sluji Domnului în sfințenie. Cu dragoste și fără o atitudine critică, rugați-vă nominal pentru liderii confesiunii din care faceți parte, pentru pastorii, prezbiterii și diaconii din adunarea voastră. Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru fiecare din ei și rugați-L să le binecuvânteze viața personală, viața de familie și lucrarea.**
- **Rugați-L pe Dumnezeu să-i ajute pe liderii bisericii să știe ce au de făcut pentru a chema poporul la pocăință.**

IV. CE POȚI FACE TU PENTRU A VEDEA O TREZIRE SPIRITUALĂ ÎN ȚARA TA?

- **Roagă-L pe Dumnezeu să îți arate ce poți și ce ar trebui să faci pentru a porni procesul trezirii spirituale din biserică, cetatea și națiunea ta.**
- **Cere-I lui Dumnezeu ca, simultan cu trezirea spirituală din Biserica Sa, să lucreze și în inimile necredincioșilor, astfel încât mulți să vină la pocăință și credință.**

PLAN DE ACȚIUNE

- ♦ Fă un studiu inductiv al pasajului din Ezra 9:1-10:17. Răspunde și la următoarele întrebări:
 1. Care a fost păcatul specific al poporului (Ezra 9:1-2)?
 2. Care a fost reacția lui Ezra și a celorlalți lideri față de respectivul păcat? (Ezra 9:3, 5; 10:1)
 3. Pe ce atribut a lui Dumnezeu și-a bazat Ezra nădejdea sa? (Ezra 9:15)
 4. Care a fost reacția poporului când a văzut pocăința lui Ezra (Ezra 10:1-4)
 5. În ce mod a afectat respectiva trezire spirituală întreaga societate? (Ezra 10:9-17)

Nu uita să incluzi o aplicație pentru viața ta, pentru biserică și pentru societatea în care trăiești.

CARACTERUL DUHOVNICESC

LECȚIA 12: DRAGOSTEA CA MOTIVAȚIE PENTRU LUCRARE

- I. Dragostea în vechea poruncă
- II. Dragostea în noua poruncă
- III. Dragostea descrisă de Pavel

LECȚIA 13: INIMA TATĂLUI

- I. Trei pilde despre lucruri pierdute — Luca 15
- II. Interpretarea pildelor
- III. Aplicație

LECȚIA 14: HARUL ESTE PENTRU CEI SMERIȚI

- I. Smerenia — ce este ea?
- II. Exemple de smerenie
- III. Rugăciunea demonstrează smerenie în fața lui Dumnezeu
- VI. Viața creștină este caracterizată de smerenie

LECȚIA 15: PURTAREA POVERILOR

- I. Eliberarea oamenilor din păcat
- II. Comparație între metodele de conducere
- III. Exemple de purtare a poverilor

Dragostea ca motivație pentru lucrare

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție poate fi aplicată în toate etapele ciclului plantării de biserici

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a le arăta liderilor că trebuie să conducă din dragoste

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă faptul că motivația primară a conducătorului creștin este dragostea;
- ◆ Să cunoască principiul conducerii cu dragoste;
- ◆ Să participe la acțiuni concrete motivate de dragoste.

☞ Schița lecției

- I. Dragostea în vechea poruncă
- II. Dragostea în noua poruncă
- III. Dragostea descrisă de Pavel

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ O parte din această lecție va fi constituită dintr-un seminar practic. Primele 10-15 minute vor fi alocate învățării poruncilor vechi și noi. După aceea, împărțiți-vă în grupuri mici pentru restul lecției. Urmați instrucțiunile găsite în lecție.

Dragostea ca motivație pentru lucrare

A CONDUCE DIN DRAGOSTE

INTRODUCERE

Modul în care ne raportăm la Dumnezeu determină modul în care ne raportăm la ceilalți. Deși de obicei nu a fost privită ca atare, și nu găsim afirmat undeva explicit lucrul acesta, totuși Vechea Poruncă a fost una a dragostei. Isus le-a explicat lucrul acesta fariseilor. Dar, de la ucenicii Săi, a cerut o dragoste și mai mare. Copiii Lui, și în special cei care slujesc altora, trebuie să fie oameni plini de o dragoste gata să se jertfească. Apostolul Pavel a descris la rândul său cum arată această dragoste.

I. DRAGOSTEA ÎN VECHEA PORUNCĂ

Când fariseii l-au întrebat pe Isus care este cea mai mare poruncă, El a rezumat-o citând din Deuteronom 6:5: „Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. După care a adăugat încă o poruncă, a doua ca importanță, din Levitic 19:18, în care este rezumat restul Legii vetero-testamentale: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Mat. 22:34-30).

În râvna lor pentru respectarea legii, se pare că fariseii au uitat de aceste două porunci. Totuși, ele au fost liniile călăuzitoare pentru relația omului cu Dumnezeu și cu semenii Săi.

II. DRAGOSTEA ÎN NOUA PORUNCĂ

Cu puțin timp înainte de a muri Isus le-a dat ucenicilor Săi câteva porunci specifice pentru a le arăta cum trebuie să se comporte unii cu alții. Găsim aceste linii călăuzitoare în Ioan 13–17. A început prin a le da o poruncă nouă: „Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții”.

La prima vedere, s-ar părea că avem de-a face cu aceeași poruncă. Există însă două diferențe majore:

A. Beneficiarii dragostei

În timp ce vechea poruncă se adresează întregii omeniri, această poruncă nouă vorbește despre o dragoste specială care trebuie să existe între cei care-L urmează pe Isus: „Copilașilor... iubiți-vă unii pe alții”.

B. Măsura dragostei

În vechea poruncă, măsura dragostei o dădea iubirea de sine. În Ioan 13:34 Domnul ne spune că ne dă o poruncă nouă. În limba greacă există două cuvinte diferite care pot fi traduse prin „nouă”. Primul dintre ele, *neos*, vorbește despre ceva ce n-a existat anterior. Însă cuvântul pe care-L folosește Isus pentru nou este celălalt, *kainos*, care înseamnă nou din punct de vedere calitativ”. A explicat această nouă calitate a dragostei în Ioan 15:12, 13: „Aceasta este porunca Mea: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”. Copiii lui Dumnezeu trebuie să urmeze exemplul lui Isus, iubindu-se unul pe celălalt cu o dragoste a cărei măsură o reprezintă dragostea Domnului față de noi.

Deși porunca este valabilă pentru toți cei care-L urmează, este imperativ ca această poruncă nouă să fie trăită de liderii duhovnicești.

III. DRAGOSTEA DESCRISĂ DE PAVEL

În Fapte 18 vedem că Apostolul Pavel a înființat o biserică în Corint. A rămas în acea cetate mai multă vreme, învățându-i pe oameni cuvântul lui Dumnezeu. Dar după plecarea lui Pavel, între credincioși, au apărut mai multe probleme grave, inclusiv dezbinări și certuri. Într-o scrisoare adresată acestora, Pavel le descrie modul în care trebuie să se raporteze unii la alții. Găsim rezumat acest comportament în 1 Corinteni 13:4-8: cheia este dragostea. În lecția „*Rolul pe care îl joci în facerea de ucenici*” ai găsit o descriere a elementelor care caracterizează această dragoste. În continuare le vei găsi enumerate din nou. Parcurgeți această listă în grupuri mici. Discutați modul în care trebuie să fie demonstrate aceste lucruri în viața voastră, în calitate de plantatori de biserici. Vă puteți aminti de o persoană care a demonstrat respectiva caracteristică a dragostei. În acest caz, descrieți comportamentul respectivei persoane. (Exemplu: Autorul acestei lecții se afla la un serviciu de închinare. A intrat în încăperea respectivă o doamnă cu un copil mic. Se observa că nu mai participase la întrunirile bisericii și se simțea stânjenită. Câteva minute mai târziu, a început să plângă copilul ei. Curând plânsul s-a transformat în țipete. Pastorul s-a ridicat în picioare și întreaga atmosferă era foarte tensionată. A privit spre femeie și toată lumea se aștepta să îi spună acesteia să potolească bebelășul. Dar cu un glas plin de dragoste i-a spus: „Copiii sunt un dar extraordinar de la Domnul. Și ce este mai firesc decât plânsul unui copil. Ne bucurăm mult să vă aflați în mijlocul nostru astăzi. Nădăjduiesc ca atât dumneavoastră, cât și cei care vă înconjoară, să nu fiți distrași de acest incident, ci să continuăm să ne închinăm Domnului”. Pentru mine, această întâmplare a fost un exemplu deosebit de dragoste și amabilitate.)

- A. Dragostea este îndelung-răbdătoare
- B. Dragostea este plină de bunătate
- C. Dragostea nu pizmuiește
- D. Dragostea nu se laudă
- E. Dragostea nu se umflă de mândrie
- F. Dragostea nu se poartă necuviincios
- G. Dragostea nu caută folosul său
- H. Dragostea nu se mânie
- I. Dragostea nu se gândește la rău
- J. Dragostea nu se bucură de nelegiuire
- K. Dragostea se bucură de adevăr
- L. Dragostea acoperă totul
- M. Dragostea crede totul

N. Dragostea nădăduiește totul**O. Dragostea suferă totul****P. Dragostea nu va pieri niciodată****CONCLUZII**

Cum ai descrie pe baza tuturor lucrurilor discutate mai sus, un lider care conduce „din dragoste”? Cere-I lui Dumnezeu să te facă un asemenea lider.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce înțelegi prin „aproapele” despre care vorbește vechea poruncă? Ce s-ar întâmpla dacă biserica ar împlini această poruncă?
- ◆ Ce înțelegi prin „a-ți da viața”, cum ni se spune în noua poruncă?
- ◆ Este oare mai important să asculte liderii unei biserici de această poruncă decât restul membrilor acesteia?
- ◆ Cum ar arăta biserica ta dacă toată lumea ar împlini această poruncă?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Cere-I lui Dumnezeu să-ți arate câțiva dintre „aproapele tău” față de care să îți arăți dragostea. Notează-ți numele lor și ce ai de gând să faci. Lasă loc să notezi mai târziu rezultatele pe care le vei observa,
- ◆ Cere-I lui Dumnezeu să-ți arate câțiva credincioși față de care să demonstrezi acel gen de dragoste despre care a vorbit Isus. Notează-ți numele lor și ce ai de gând să faci. Lasă loc să consemnezi mai târziu rezultatele pe care le vei observa.

Inima Tatălui

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție se aplică în toate fazele ciclului plantării de biserici.

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a ne ajuta pe noi, cei care suntem lideri în biserică, să ne umplem de dragoste și compasiune pentru oameni, astfel încât să ne bucurăm atunci când păcătoșii pierduți sunt găsiți.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă dragostea Tatălui pentru păcătoșii pierduți;
- ◆ Să știe că liderii creștini trebuie să-și examineze în permanență atitudinile și acțiunile față de cei pierduți;
- ◆ Să îi ceară lui Dumnezeu să îi dea harul de a iubi așa cum iubește Dumnezeu.

☞ Schița lecției

- I. Trei pilde despre lucruri pierdute — Luca 15
- II. Interpretarea pildelor
- III. Aplicație

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Primele două versete din Luca 15 sunt esențiale pentru înțelegerea pildelor spuse de Isus în acest capitol. La începutul lecției, cere-le cursanților să își imagineze contextul în care au fost spuse aceste pilde — să își imagineze că sunt așezați printre vameși și „păcătoși”, printre oameni strănși să îl audă pe Isus vorbind. Imaginați-vă fariseii, stând în spate și criticându-l pe Isus pentru că stă de vorbă cu asemenea oameni. Pe parcursul lecției opriți-vă din când în când pentru a discuta întrebările inserate în text. La sfârșit trebuie să existe un timp pentru evaluare personală și creionarea unei aplicații.

Inima Tatălui

PILDA LUCRURILOR PIERDUTE

I. TREI PILDE DESPRE LUCRURI PIERDUTE — LUCA 15

A. Contextul pildelor din Luca 15

Primele două versete din Luca 15 ne oferă contextul învățăturilor date de Isus. Îl vedem pe Isus înconjurat de vameși și „păcătoși” dornici să-l audă învățătura (Luca 15:1), imaginează-ți că te-ai afla acolo, așezat în mulțime, gata sa-L ascuți pe Isus împreună cu vameșii și „păcătoșii”. Oare unde au fost spuse respectivele cuvinte — Afară? Într-o curte a unei case în stil mediteranean? Sau pe acoperișul unei case? Ce fel de oameni ar putea fi cei strânși în jurul lui Isus? Sau, este o discuție în jurul mesei? Unde este mâncarea? Auzi râsete? Încearcă oamenii să-L impresioneze pe Isus cu poveștile pe care le spun ei?

După ce ți i-ai imaginat pe vameși și pe păcătoși adunați în jurul lui Isus, imaginează-ți-i pe farisei și pe învățătorii legii (Luca 15:2). Unde se află aceștia? Stau în picioare sau sunt așezați? În mod sigur nu se află în aceeași încăpere cu vameșii și cu păcătoșii. Fariseii nu se puteau asocia cu păcătoșii. Poate se aflau afară, în întuneric, sau la marginea mulțimii, la distanță, așa încât să nu se atingă cumva de unul din acești păcătoși. Ce murmură între ei fariseii?

Imaginează-ți deci întreaga scenă, tensiunea existentă între Isus, mulțimea strânsă și farisei. Cu această scenă în minte, citește pildele pe care le găsim spuse de Isus în acest capitol.

B. Pildele

Citește cele trei pilde din Luca 15: pilda oii pierdute (v. 3-7), pilda monedei pierdute (v. 8-10) și pilda fiului pierdut (v. 11-32). Observă următoarele asemănări și deosebiri existente între aceste pilde:

- ♦ Toate cele trei povestiri au de-a face cu lucruri pierdute (o oaie dintr-o sută, o monedă din zece și un fiu din doi). Lucrurile pierdute au fost, fiecare dintre ele, lucruri valoroase. Există o gradație în pildele spuse de Isus — începe cu o pierdere mai mică (o oaie din o sută) apoi cu una mai mare (o monedă din zece), iar în final cea mai mare pierdere pe care o poate suferi un om (un fiu din doi);
- ♦ În toate pildele, lucrurile pierdute au fost găsite în cele din urmă;
- ♦ La găsirea lucrurilor pierdute, reacția a fost una de bucurie și sărbătoare. Ce crezi că au simțit păstorul, femeia și tatăl la găsirea a ceea ce fiecare dintre ei pierduse? Cum crezi că a arătat bucuria lor? Ce sărbătoare ai ține tu dacă ai pierde ceva de valoare ca să-l găsești mai apoi?
- ♦ Există o deosebire între primele două pilde (oaia pierdută, moneda pierdută) și ultima (pilda fiului pierdut). Spre deosebire de primele două, în pilda fiului pierdut nimeni nu pleacă în căutarea acestuia. De ce? Mulți oameni consideră că motivul este acela că o persoană trebuie să își asume responsabilitatea propriilor acțiuni și în „să vină acasă”. Lucrul acesta poate fi adevărat în parte, însă nu asta încearcă să sublinieze aici Isus. Există un motiv mai important care va deveni mai evident la o analiză mai apropiată a pasajului.

II. INTERPRETAREA PILDELOR

Ideea principală a celor trei pilde o găsim în Luca 15:10: „Tot așa, vă spun, că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește”.

În pilda fiului pierdut însă găsim încă o lecție. După cum este obiceiul Său, Isus pune accentul asupra atitudinii. Analizarea atitudinii fiecăruia dintre cele trei personaje ale pildei ne va ajuta să înțelegem ce anume a dorit Isus să le comunice ascultătorilor Săi.

A. Tatăl

Tatăl a fost, în mod evident, un om plin de dragoste, care i-a dat fiului său libertatea de a alege — chiar și atunci când acesta a ales greșit. Dar a continuat să-și iubească fiul și să dovedească milă față de el. Nu i-a îngreunat pocăința și l-a iertat necondiționat.

B. Fratele mai tânăr

Acțiunile fratelui mai tânăr revelează un om în esență egoist. Nu l-a interesat ce a simțit tatăl său. În cultura iudaică, tatăl putea împărți moștenirea, păstrând veniturile rezultate din ea până la moartea sa. Însă ca un fiu să își ceară drepturile depline asupra moștenirii câtă vreme tatăl său se afla încă în viață, era echivalent cu a-și considera tatăl mort.

Îl vedem în continuare comportându-se fără chibzuială, risipindu-și întreaga avere fără să-i pese de eforturile pe care le-a depus tatăl său pentru a strânge banii respectivi. De asemenea, nu s-a gândit că prin plecarea sa fratele mai mare va trebui să muncească mai mult.

Când a ajuns la capătul puterilor, s-a pocăit un adevărat. Și-a mărturisit deschis păcatul și nevrădnicia.

C. Fratele mai mare

Fratele mai mare era și el un om egoist. Nu i-a păsat de durerea resimțită de tatăl său ca urmare a pierderii fratelui lui. Nici măcar nu l-a mai numit „frate”, ci i-a spus „acest fiu al tău”. Atitudinea sa era una de invidie față de fratele său și resentimente față de tatăl lui, care îi acorda fratelui său o cinste mai mare decât lui. Se considera îndreptățit pe baza muncii prestate pentru tatăl său. De mai mulți ani, fratele mai mare își slujise tatăl din obligație, nu din dragoste. Nu avem vreo dovadă că și-ar fi căutat vreodată fratele pierdut.

Compară acțiunile fratelui mai în vârstă din pildă cu următoarea întâmplare relatată de un frate mai mare:

În războiul din Vietnam au fost doborâți mulți piloți și trecuți pe listele soldaților dispăruți în acțiune. În revista „LIFE” din Statele Unite a fost publicată povestea unui om cu numele de Charles Morris, al cărui frate a fost unul dintre piloții doborâți și declarați dispăruți în luptă. Charles și-a vândut casa și a cumpărat un bilet de avion spre Asia de sud-est. A început să rătăcească prin junglă, în zona unde fusese doborât fratele său, căutându-l.

*A devenit aproape o legendă pentru oamenii satelor din junglă. De fapt, când ajungea în vreun sat, aceștia îl primeau bine. Sătenii îi dădeau de mâncare, îl găzduiau și îl ajutau cum puteau. Pentru ei era o figură aproape mistică. I-au pus și un nume. I-au zis **FRATELE MAI MARE** pentru că venise să își caute fratele mai tânăr.*

D. Întrebări interpretative

1. Ce anume simbolizează lucrurile pierdute din aceste pilde?
2. Ce grup de oameni este reprezentat de fratele mai în vârstă? Din câte cunoști tu Scriptura, cum ai descrie acest grup? Câte asemănări găsești între acest grup de oameni și fratele mai mare?
3. Ce lecție încearcă Isus să-i învețe pe oameni? (Amintește-ți versetele 1 și 2).

III. APLICAȚIE

Iubim noi asemenea tatălui? Un pericol care-i paște pe creștini este acela că, deși noi toți am fost fii pierduți la un moment dat și am venit în cele din urmă acasă, există tendința foarte puternică de a deveni asemenea fratelui mai mare după o vreme. Iată în continuare câteva întrebări pe care vi le puteți pune pentru a stabili dacă ați devenit asemenea fratelui mai mare din pildă.

1. Care este atitudinea mea față de cei pierduți? Îi disprețuiesc? Îi judec? Sunt plin de compasiune și gata să-i iert? Gândește-te la situațiile în care ai avut prin preajmă oameni „nedoriți”. Cum ai reacționat?
2. Îi caut eu în mod activ pe cei pierduți sau doar aștept ca aceștia să vină singuri „acasă”? Vezi cuvintele spuse de Isus în Luca 19:10.
3. Mă simt în largul meu „să mănânc” cu păcătoșii? Mă preocupă mai mult ce zic oamenii despre mine decât soarta celor pierduți?
4. „Aleg eu în întâmpinarea păcătoșilor pentru a le arăta compasiune, sau îi resping și pe ei împreună cu păcatul lor? (De pildă, cum ai reacționa dacă la grupul-celulă condus de tine ar veni o prostituată sau un drogat?)
5. Îl iubesc atât de mult pe Tatăl încât să-i iubesc pe cei pe care-i iubește El? Atunci când păcătoșii se pocăiesc, mă bucur eu oare? Îi accept ca frați și surori ale mele?
6. Stau eu cumva „afară” cântind cât de mult am trudit și de ce puțină apreciere mă bucur, în loc să particip la bucuria și sărbătoarea Domnului?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Citește Luca 15. Recitește apoi întrebările aplicative și răspunde în scris. Roagă-te și cere-I lui Dumnezeu să îți dea aceeași inimă și aceeași compasiune față de oameni pe care o are El. Dacă există lucruri care trebuie să I le mărturisești, fă-o. Dacă există păcate pe care trebuie să le mărturisești altora sau dacă există lucruri concrete pe care le poți face pentru a-i căuta pe cei pierduți, notează-ți-le, adăugând elemente concrete care să te ajute în realizarea lor.

Harul este pentru cei smeriți

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție îl ajută pe cursant să își înțeleagă starea spirituală și este utilă în orice fază a ciclului plantării de biserici.

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a ne arăta că viața creștină trebuie trăită în smerenie. Tăria rezultă din slăbiciunea noastră, iar viața creștină trebuie să izvorască din smerenia noastră.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă cum să slujească cu smerenie;
- ◆ Să cunoască principiul conform căruia tăria decurge din slăbiciunea noastră;
- ◆ Să ia hotărârea de a trăi în dependență față de Tatăl.

☞ Schița lecției

- I. Smerenia — ce este ea?
- II. Exemple de smerenie
- III. Rugăciunea demonstrează smerenie în fața lui Dumnezeu
- VI. Viața creștină este caracterizată de smerenie

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Testul smereniei este unul foarte dur. Poate aduce o vreme de pocăință în viața cursanților. Caută ocazia de a te ocupa de problemele spirituale personale ori de câte ori lucrul acesta este posibil. Caută modalități potrivite de a ilustra conceptele discutate în această lecție în exemple din propria ta experiență.

Harul este pentru cei smeriți

INTRODUCERE

Pentru mulți creștini smerenia este o problemă. Unii — chiar și dintre lideri — încep prin a fi smeriți, dar după mai multe reușite în lucrare devin pradă unei forme subtile de mândrie sau de încredere în ei înșiși ce contrazice smerenia creștină. Probabil nimic altceva nu este mai dăunător vieții unui creștin decât mândria — iar plantatorii de biserici nu sunt scutiți de acest pericol. Nu numai că mândria creează bariere între frați, ci este totodată unul dintre lucrurile pe care Domnul le urăște (Prov. 6:16-17).

Isus le-a subliniat foarte clar celor ce-L urmau că nu trebuie să își caute propriile interese (Mat. 20:20-28; Ioan 13:1-16). Mulți lideri din lume folosesc intimidarea sau o atitudine de superioritate pentru a-i determina pe alții să li se supună. Aceste lucruri nu au ce căuta în viața unui creștin (Mat. 20:25, 28; 1 Petru 5:1-7). Dimpotrivă, toți creștinii trebuie să fie caracterizați de smerenie, avându-l ca exemplu suprem pe Hristos Însuși.

I. SMERENIA — CE ESTE EA?

Ce îți vine în minte când auzi cuvântul „smerenie”? Mulți oameni consideră că smerenia este o stare umilă. Uneori îi descriem pe oamenii prost îmbrăcați, slab hrăniți, săraci drept niște oameni „smeriți”. Dumnezeu dorește să fim smeriți, însă nu dorește să ne considerăm niște sărmani cerșitori, niște săraci. Scriptura ne spune că suntem copiii Lui și, împreună cu Hristos moștenitori ai Împărăției Sale. A crede altceva înseamnă a distorsiona adevărul biblic.

Smerenia înseamnă a nu avea „despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine” (Rom. 12:3). Omul smerit nu atrage atenția asupra lui însuși, nici nu face anumite lucruri doar pentru a-și afirma propria importanță. A ocupa în mod intenționat locul cel mai de jos pare greșit în ochii lumii — și poate chiar și în ochii unora dintre noi —, dar este cărarea care duce la neprihănire și este drumul pe care trebuie să umble creștinii, în special liderii, demonstrând astfel Evanghelia celor din jurul lor. Firea noastră disprețuiește locurile nebăgate în seamă și, de aceea, pentru a le ocupa, trebuie să ducem o luptă. Dar acesta este locul în care cel smerit va găsi har (Luca 14:10).

„Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5.5). Dumnezeu nu dorește ca noi să trăim pradă mândriei, ci vrea să fim smeriți. Din acel loc smerit vom înțelege cât de mare este Dumnezeu. Consideri că te afli într-un conflict cu Dumnezeu? Nu cumva o parte din luptele pe care le dai se datorează eforturilor pe care Dumnezeu le face de-a ne învăța smerenia?

Poate cea mai bună modalitate de a înțelege ce este smerenia e să ne examinăm pe noi înșine. Cele 12 întrebări enumerate în Figura 14.1 ne vor ajuta să înțelegem smerenia și ne vor revela totodată câteva modalități prin care putem depista lipsa acesteia. Meditează atent la fiecare întrebare în parte.

Figura 14.1 Testul smereniei

1. Cum reacționezi când ești criticat?
2. Oamenilor le este ușor să vină la tine? Ești abordabil?
3. Se întâmplă să fii frecvent implicat în lupte pentru putere și în dispute?
4. Ți se întâmplă să crezi că în afară de tine nimeni nu are dreptate?
5. Se ascunde mânia sub suprafața liniștită a vieții tale?
6. Te poți bucura atunci când auzi despre reușitele altora?
7. Alții te consideră o persoană critică?
8. Ți se întâmplă frecvent să te aperi în fața altora?
9. Poți să-i ascuți bine pe alții, ești în stare să te concentrezi asupra lor, și nu asupra răspunsului pe care urmează să-l dai sau asupra a ceea ce ți se pare corect?
10. Cauți să ocupi în mod intenționat locul cel mai smerit? (Luca 10:7-11)
11. Ești un om plin de milă și bunătate sau ești un tip dur?
12. Este rugăciunea prima reacție a inimii tale?

II. EXEMPLE DE SMERENIE**A. Isus**

Apostolul Pavel afirmă foarte clar că, în ceea ce privește smerenia, exemplul nostru trebuie să fie Isus. Vedem în Filipeni 2:5 că trebuie să avem aceeași atitudine ca și Hristos Isus, care S-a smerit pe Sine până la moarte.

Exemplul nostru de smerenie, Isus, a fost desăvârșit în toate privințele. Cu toate acestea, **omul desăvârșit — Isus Hristos — a trăit o viață desăvârșită de dependență!** Observați ce a spus Isus despre Sine: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai” (Ioan 5:19-20). Dacă a existat un om care nu avea nevoie să trăiască în dependență, acela a fost Isus. Însă dependența nu este un semn de slăbiciune, ci o dovadă de tărie. Acest mod de a privi conducerea și viața creștină contravine filozofiei lumii din jurul nostru.

A fi smerit înseamnă a recunoaște că „nu reușesc singur”. Trebuie să trăiesc în dependență față de Dumnezeu în tot ceea ce am de făcut”. În ochii lumii, a recunoaște așa ceva este considerat o slăbiciune, nu tărie, dependență, nu independență. S-ar putea ca acesta să fie motivul pentru care așa mulți creștini au probleme cu conceptul smereniei; am lăsat lumea să ne impună standardele ei, în loc să acceptăm standardele lui Dumnezeu.

B. Pavel

Pavel, marele plantator de biserici, după standardele umane avea multe motive să se mândrească (2 Cor. 11:22-29). Vedem însă o smerenie crescândă la Pavel pe parcursul lucrării sale. Observați că la începutul lucrării sale se descria pe sine drept „cel mai neînsemnat dintre apostoli” (1 Cor. 15:9). Mai târziu, în Epistola către Efeseni, se descrie drept „cel mai neînsemnat dintre sfinți” (Efes. 3:8). Iar ulterior, în ultima fază a vieții sale, se descrie drept „cel dintâi dintre păcătoși” (1 Tim. 1:15).

Totodată, el avea un „țepuș”, despre care nu știm exact ce era, și pentru care s-a rugat lui Dumnezeu de mai multe ori. Observați comentariile sale în legătură cu cererea pe care a făcut-o: „El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea, simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări, pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Cor. 12:9-10).

Din perspectiva lui Dumnezeu era mai important ca Pavel să vestească Evanghelia cu ajutorul unui „țepuș” și să trăiască în smerenie și dependență față de Dumnezeu, decât să nu aibă țepușul respectiv și să se umple de mândrie. Dumnezeu dorește ca cei ce sunt ai Lui să trăiască în dependență de El. Dumnezeu dorește ca tu și cu mine să depindem de El.

Auto-justificarea este o altă formă de independență. Fă o comparație între omul tare pe dinafară (tare în el însuși), dar slab pe dinăuntru și liderul slab pe dinafară, dar tare pe dinăuntru; ce deosebire există între cei doi oameni?

Saul: tare pe dinafară / slab pe dinăuntru	Pavel: tare pe dinăuntru / slab pe dinafară
Acest om era foarte hotărât să facă „ce trebuie”. Râvna sa l-a împins până acolo încât i-a aruncat în temniță pe creștini. Ca fariseu, respecta cu strictețe Legea. Din punct de vedere extern, era fără cusur, dar, din punct de vedere intern, viața lui se risipea.	După convertirea sa, Saul a depins într-o măsură mai mică de râvna pe care o avea pentru a împlini anumite lucruri și a crescut în dependența lui față de Tatăl, de tăria Celui care lucra prin el. Hristos i-a schimbat lui Saul numele în Pavel pentru a reflecta noul său caracter. Nu îl mai interesa cum era perceput în exterior și a ales să ocupe locul cel mai de jos. Gândește-te cât de mult s-a umilit Pavel în fața corintenilor. „Cine este slab, și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard” (2 Cor. 11:29). „Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos...” (Gal. 6:14) Vedem aici un om puternic deoarece nu îl mai interesa ce credeau ceilalți despre el. Îl interesa ce credea Isus despre sine și, ca urmare a devenit o persoană puternică pe care Dumnezeu a folosit-o cu multă putere.

III. RUGĂCIUNEA DEMONSTREAZĂ SMERENIE ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU

Mulți creștini nu știu cum să trăiască în dependență de Dumnezeu, plini de încredere în El atunci când viața le scapă de sub control. Din păcate, rugăciunea poate fi o altă modalitate de a ne demonstra independența. Uneori ne rugăm pentru a redobândi controlul asupra situației. Adevărata rugăciune însă urmărește ca Dumnezeu să se afle în control. Ea înseamnă a recunoaște dependența noastră totală față de El. Omul smerit nu se roagă pentru independență. Dimpotrivă, se roagă pentru a se subordona scopurilor și planului lui Dumnezeu. Este așa și viața ta de rugăciune?

VI. VIAȚA CREȘTINĂ ESTE CARACTERIZATĂ DE SMERENIE

Mândria ne împiedică să recunoaștem că avem nevoie să depindem de Dumnezeu. Ne-am început viața creștină ca niște cerșetori și Dumnezeu ne-a dat pâine să mâncăm. Ne-a purtat de grijă așa cum le-a purtat israeliților în pustie. Aceștia aveau nevoie în fiecare zi de pâine de la Tatăl pentru a putea trăi. Noi ne aflăm în aceeași situație. Atunci însă când tragem concluzia că nu mai avem nevoie de pâine, dăm de necaz. Din cerșetori ne transformăm în propria noastră sursă de pâine. O asemenea stare este una de independență și ea se naște ca urmare a dragostei noastre pentru propria noastră neprihănire.

Independența îi poate transforma totodată pe lideri în distribuitori ai pâinii, în loc să fie niște călăuze care să le arate oamenilor unde pot găsi pâinea. O asemenea atitudine reprezintă o îndepărtare periculoasă de Evanghelie. Ajungem să credem că noi posedăm lucrul de care au oamenii nevoie, în loc să ne amintim permanent că doar Isus este cel care poate împlini nevoile lor. Încurajăm dependența oamenilor față de noi, nu față de Isus. Ca lideri, trebuie să-i conducem pe oameni spre Cel care are puterea, hrana, mângâierea și iertarea de care avem nevoie.

1 Petru 5:1-4 oferă câteva principii pentru cei care doresc să fie prezbiteri sau lideri în biserică:

1. Trebuie să fie adevărați păstori
2. Trebuie să fie gata să slujească
3. Nu trebuie să stăpânească peste oameni
4. Trebuie să fie ei înșiși o pildă

Genul de conducere descris mai sus este caracterizat de dragoste și de un spirit de slujire. Oamenii vor fi gata să urmeze bucuroși un lider care întrunește criteriile de mai sus. În mod firesc oamenii nu doresc să rănească pe cineva care îi iubește. De aceea, cât se poate de natural Petru îi încurajează pe tineri în versetul următor (1 Petru 5:5) să se supună conducerii prezbiterilor.

Vedem în versetele 5 și 6 că trebuie să căutăm smerenia cu „toții”. „Îmbrăcați-vă cu smerenie”. Cu alte cuvinte „căutați-o”. „Smeriți-vă” (v. 6) este o poruncă, nu o opțiune, o poruncă dată de Duhul Sfânt. Acest îndemn nu este adresat doar liderilor sau celor care trebuie să-i urmeze pe lideri. Este un îndemn adresat tuturor.

Tabelul care urmează arată diferența care există între creștinul care trăiește în independență și cel care trăiește în dependență de Dumnezeu.

Independență	Dependență
<ul style="list-style-type: none"> ◆ Omul independent vede lucrurile în termeni de „succes / eșec” ◆ Necredința reprezintă un tipar normal pentru un asemenea om 	<ul style="list-style-type: none"> ◆ Omul care trăiește în dependență de Hristos înțelege că Acesta deține controlul. Își trăiește viața plin de încredere. ◆ Credința este elementul central al vieții unui asemenea om. Singurul eșec al unui asemenea om îl constituie necredința.

CONCLUZII

Este inima ta plină de mândrie sau ești un om smerit? Dacă nu ești un om smerit, atunci te lipsești de marile binecuvântări pe care Dumnezeuul atotputernic le dă prin harul Său celor smeriți. Discută cu mentorul tău despre nevoia ta de a fi mai smerit înaintea lui Dumnezeu. Fă din lucrul acesta un subiect de rugăciune.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ De ce crezi că smerenia este o problemă pentru mulți creștini, inclusiv pentru unii lideri?
- ◆ Din ce punct de vedere ți se pare că este greu să fii smerit?
- ◆ De ce Dumnezeu le dă har celor smeriți?
- ◆ Ce efecte produce smerenia în viața unui plantator de biserici?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Găsește un om căruia să-i dai socoteală de progresul tău spiritual, un om cu care să poți discuta sincer și deschis.
- ◆ Cere-i respectivului să urmărească progresul tău sub aspectele discutate în testul de smerenie.
- ◆ Notează-ți în jurnalul spiritual schimbările pe care le vezi petrecându-se în viața ta.

Purtarea poverilor

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Această lecție îi ajută pe cursanți să își evalueze starea spirituală și este utilă în toate etapele ciclului plantării de biserici.

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a ajuta cursanții să înțeleagă faptul că Isus ne-a încredințat lucrarea de a elibera oamenii de sub povara păcatului. Cu ajutorul acestei lecții oamenii vor păși într-un teritoriu nou. Liderii VECHI fac reguli și îi obligă pe oameni să le respecte. Liderii NOI sunt slujitori care caută să ridice poverile de pe umerii oamenilor, ajutându-i astfel să slujească cu mai multă inimă și de bunăvoie.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă modul în care poate participa la purtarea poverilor ce apasă pe umerii oamenilor din adunarea sa;
- ◆ Să știe că a fi un lider bun înseamnă a purta poveri, nu a pune poveri pe umerii oamenilor;
- ◆ Să ia decizia de a deveni un purtător de poveri.

☞ Schița lecției

- I. Eliberarea oamenilor din păcat
- II. Comparație între metodele de conducere
- III. Exemple de purtare a poverilor

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această concepție despre conducere discutată în lecția de față va fi nouă pentru majoritatea cursanților. Este important ca aceștia să aibă timp suficient pentru a discuta ideile prezentate, să se roage și să discute în particular cu coordonatorul despre propriile lor lupte în calitate de lideri.

Purtarea poverilor

HAR PENTRU CEI PE CARE-I CONDUCEM

INTRODUCERE

Un lider creștin bine cunoscut a afirmat următoarele:

Se spune că măsura în care un om poate fi lider este direct proporțională cu capacitatea sa de a purta poverile altora. Dacă nu poți purta decât poverile tale, atunci nu poți conduce cu adevărat. Dacă poți purta poverile familiei tale, poți fi conducătorul acesteia. Dacă poți purta poverile întregii comunități, atunci comunitatea reprezintă domeniul potențial de manifestare a calităților tale de conducător (Gary Corwin „A Second look: Leadership as Pain-Bearing” [O nouă analiză: Liderul ca pătaș la durere], EMQ, 1998, Vol. 34, Nr. 1).

Te-ai gândit vreodată în acest mod la conducere? Afirmatia pare să fie, dintr-un punct de vedere, adevărată. Mulți lideri pot confirma că funcția lor înseamnă, în realitate, a purta poveri. După cum vom vedea în această lecție, liderii trebuie să primească de la Dumnezeu puterea de a se face pătași durerilor altora.

I. ELIBERAREA OAMENILOR DIN PĂCAT

A. Lucrarea lui Isus

Lucrarea lui Isus este de a elibera oamenii de sub povara păcatului. Tocmai lucrul acesta l-a făcut Isus pentru noi!

- „Veniți la Mine, toți ce trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Mat. 11:28-30).
- „Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei” (Gal. 4:31b-5:1).

B. Lucrarea la care suntem chemați

O dată eliberați de păcat, Isus ne-a încredințat aceeași lucrare de purtare a poverilor altora (2 Cor. 5:20).

1. *Față de cei necredincioși — avem datoria de a-i conduce la „Cel ce poartă poverile”, Isus Hristos!*
 - „Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii; și chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta. Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării. Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Cor. 5:16-20)
2. *Față de credincioși*
 - „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi, și să nu ne plăcem nouă înșine” (Rom. 15:1).

- „Vă rugăm de asemenea, fraților, să muștrați pe cei ce trăiesc în neorânduială; să îmbărbătați pe cei deznădăjduiți; să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți” (1 Tes. 5.14).
- „Toți cei ce umblă după plăcerea oamenilor vă silesc să primiți tăierea împrejur, numai ca să nu sufere ei prigonire pentru crucea lui Hristos” (Gal. 6:1,2).

Cum ne purtăm poverile unii altora? Răspunsul la această întrebare este esențial pentru înțelegerea pasajului de mai sus. Despre ce povară este vorba? Este vorba despre povara păcatului... cineva cade într-un „păcat”. Se pune întrebarea cum putem ajuta pe cineva să-și poarte povara. Trebuie să-l aducem din nou pe respectivul la Evanghelie, care ne spune că Isus a purtat poverile noastre pe cruce.

Se spune de multe ori despre creștini că sunt singurii care au o armată ce pare a-și împușca răniții. Avem tendința de a-i elimina pe credincioșii imaturi din mijlocul nostru. Dar, după cum ne spune acest pasaj, ar trebui să ne îngrijim de cei răniți, să-i ajutăm să-și revină. Pilda oii pierdute (Luca 15) ilustrează grija pe care trebuie s-o purtăm unuia care se rătăcește... și valoarea deosebită pe care Dumnezeu o atribuie reabilitării celor care s-au rătăcit.

II. COMPARAȚIE ÎNTRE METODELE DE CONDUCERE

A. Liderii acestei lumi conduc prin forță

În mod normal, liderii acestei lumi conduc prin forță. În loc să ia poverile, liderii din această lume împart poveri, obligând pe alții să le împlinescă dorințele! Gândește-te ce s-a întâmplat în istorie. În Vechiul Testament, egiptenii i-au obligat pe israeliți la o robie cruntă. Asirienii și babilonienii, iar mai târziu Cir, conducătorul persan, i-au luat pe israeliți robi. În Noul Testament, Isus i-a acuzat pe farisei că așază pe umerii israeliților poveri pe care ei înșiși nu sunt în stare să le poarte. Istoria lumii este plină de exemple de despoți, dictatori și împărați care au exploatat, înrobit sau ucis mii și mii de oameni pentru a-și împlini dorințele lor. Hitler, Stalin și Idi Amin sunt doar câteva exemple mai recente. Forța pare a fi o modalitate eficace de a-i determina pe oameni să te urmeze. Dar ea are consecințe inacceptabile. Produce resentimente și mânie în cei care te urmează, conducând în cele din urmă la răzvrătire.

Citește următoarele pasaje pentru a vedea ce spune Biblia despre modul de conducere lumesc:

- ◆ Marcu 10:35-45
- ◆ Matei 23:3,4
- ◆ Iacov 2:12

Modul de conducere lumesc **impune** legea făcând uz de lege și se caracterizează prin:

- ◆ Manipulare
- ◆ Putere
- ◆ Oameni care încearcă să ajungă cât mai sus în ierarhie
- ◆ Frică
- ◆ Oameni împovărați de reguli și restricții care îi dezumanizează.

B. Modul de conducere creștin are la bază purtarea poverilor altora

Conducerea bisericii trebuie să difere fundamental de modul lumesc de conducere. Credincioșii trebuie să conducă prin purtarea poverilor altora, fiind niște slujitori. Oamenii vor reacționa pozitiv față de un lider căruia îi pasă de ei atât de mult încât este gata să le poarte poverile.

Citește pasajele de mai jos pentru a vedea ce spune Biblia despre liderul care slujește:

- ◆ Gal. 6:1-2
- ◆ 1 Petru 5:1-3

Conducerea bisericii este caracterizată de următoarele:

- ◆ Dragoste față de cei care nu merită să fie iubiți;
- ◆ Lipsa pretențiilor, dorința de a sluji;
- ◆ Un mediu confortabil, lipsit de amenințări, în care oamenii pot învăța și crește în Hristos;
- ◆ Preocupare pentru oameni.

III. EXEMPLE DE PURTARE A POVERILOR

A. Exemplul vieții lui Pavel

1 Tesaloniceni 2:1-13 ne oferă un exemplu extraordinar de lideri care poartă poverile. Pavel le scrie credincioșilor din Tesalonic explicându-le comportamentul său din perioada în care a înființat respectiva biserică. Discutați acest pasaj. Gândiți-vă ce lideri cunoașteți, care se comportă astfel. Relatați exemple specifice care ilustrează calitățile enumerate mai jos:

- ◆ Nu rătăcire sau necurăție
- ◆ Fără viclenie
- ◆ Oameni care vorbesc pentru a-l fi plăcuți lui Dumnezeu
- ◆ Nu caută să placă oamenilor
- ◆ Fără vorbe măgulitoare și fără a căuta slavă de la oameni
- ◆ Blânzi
- ◆ Ca o doică

B. Disciplina

Probabil nu consideri disciplina o formă de purtare a poverilor. Dar, într-un sens, ea este așa ceva, deoarece obiectivul disciplinării nu îl reprezintă pedeapsa — Isus a purtat pedeapsa în locul nostru. Dimpotrivă, obiectivul disciplinei îl reprezintă reabilitarea oamenilor pentru a avea din nou o relație corectă cu Dumnezeu și cu semenii lor. Discutați următoarele două pasaje care discută acest aspect al purtării poverilor:

- ◆ Evrei 12:5-11
- ◆ Gal. 6:1-5

Ce spun aceste pasaje că trebuie să facem în cazul unui frate căzut în păcat (pofte, mânie, egoism, bârfe)?

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Ce poveri așezăm noi asupra altora?
- ◆ În ce mod așteptările noastre de la cei care ne urmează de a fi desăvârșiți, maturi, fără păcat, pot deveni o povară pentru ei?
- ◆ Cum poți identifica poverile altora?
- ◆ Care este scopul disciplinării?
- ◆ Galateni 6:2 afirmă că trebuie să ne purtăm poverile unii altora în timp ce Galateni 6:5 spune că fiecare trebuie să-și poarte povara sa. Cum se împacă cele două afirmații

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Gândește-te la membrii bisericii tale. Enumeră mai jos cel mai des întâlnite “poveri” pe care aceștia le poartă.
- ◆ Meditează la această listă și notează-ți câteva moduri concrete în care îi poți ajuta să-și poarte poverile.

- ◆ Folosește pentru această analiză tabelul de mai jos și, după ce l-ai completat, discută-l cu mentorul tău.

Cel mai des întâlnite "poveri" din biserica mea	Cum le pot veni în ajutor oamenilor respectivi

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Gary Corwin „A Second look: Leadership as Pain-Bearing” [O nouă analiză: Liderul ca părtaș la durere], *EMQ*, 1998, Vol. 34, Nr. 1

VIZIUNEA PBS

LECȚIA 10: ELEMENTELE STRATEGIEI PENTRU NAȘTEREA UNEI MIȘCĂRI

- I. Strategii pentru o lucrare eficace
- II. Strategii pentru lucrarea cu oamenii
- III. Strategii pentru conturarea unei viziuni și pentru dezvoltare

LECȚIILE 11, 12: NAȘTEREA UNEI MIȘCĂRI

- I. Definirea unei mișcări de plantare de biserici
- II. Semnele care caracterizează o mișcare
- III. Pași înspre nașterea unei mișcări de plantare de biserici

Elementele strategiei pentru nașterea unei mișcări

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☞ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de instruire

☞ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a prezenta strategiile folosite de apostoli în Faptele Apostolilor în vederea plantării de biserici.

☞ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă modul în care poate aplica strategia apostolică pentru plantarea de biserici;
- ◆ Să folosească strategia apostolică de plantare de biserici, când lucrul acesta este posibil.

☞ Schița lecției

- I. Strategii pentru o lucrare eficace
- II. Strategii pentru lucrarea cu oamenii
- III. Strategii pentru conturarea unei viziuni și pentru dezvoltare

☞ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Deși strategiile prezentate în această lecție sunt extrase din Biblie, ele nu reprezintă porunci absolute. Mai degrabă, sunt strategii utile pe care plantatorii de biserici le pot folosi atunci când se confruntă cu situații similare celor întâlnite de apostoli.

Elementele strategiei pentru nașterea unei mișcări

APLICAREA STRATEGIILOR APOSTOLICE

INTRODUCERE

Biblia consemnează modul în care apostolii, călăuziți de Duhul Sfânt, au pornit să împlinească Marea Însărcinare. Această lecție va explora multe dintre strategiile de lucrare folosite de apostoli, strategii care pot fi folosite și de plantatorii de biserici din zilele noastre.

I. STRATEGII PENTRU O LUCRARE EFICACE

A. Apel la identitatea și speranțele unei națiuni (Fapte 2:14-40)

Cuvintele potrivite rostite la momentul potrivit mișcă inimile oamenilor. Pavel i-a cerut bisericii din Efes să se roage să primească cuvintele potrivite pentru propovăduirea Evangheliei (Efes. 6:19)

Indiferent de cultură, soluția o reprezintă Isus. Oricare ar fi tainele sau întrebările adânci ale vreunui grup etnic, există un mesaj-cheie care, atunci când este rostit la momentul potrivit, va produce întoarcerea multor oameni la Isus Hristos. Mișcarea de Plantare de Biserici până la Saturație își găsește locul convenit în viața unei națiuni atunci când plantatorii de biserici au învățat să facă apel la identitatea unei națiuni — sau a uneia sau mai multora dintre regiunile acesteia —, să se adreseze nădejzilor acesteia. Evanghelia are cea mai mare putere și este mai atractivă atunci când este prezentată în contextul istoric și cultural al unei națiuni. Pentru ca să apară nenumărate biserici noi, Evanghelia trebuie prezentată ca răspunsul relevant la nevoile pe care o anumită regiune sau o anumită națiune le conștientizează.

1. Identitatea comună

Când se adresau unui grup de oameni, apostolii făceau apel la identitatea grupului respectiv. Petru a stabilit un asemenea precedent și alții care au propovăduit Evanghelia li-au urmat curând exemplul. S-a adresat ascultătorilor săi făcând apel la punctul lor comun, identitatea comună: „Bărbați iudei și voi toți cei care locuiți în Ierusalim!” (Fapte 2:14). În următoarea sa predică el s-a adresat ascultătorilor săi cu cuvintele „Bărbați israeliți!” (Fapte 3:12). Când s-a aflat în fața Sinedriului, s-a adresat membrilor acestora cu formula „Mai mari ai norodului și bătrâni ai lui Israel!” (Fapte 4:8). În ultima sa predică Ștefan a procedat în mod similar: „Fraților și părinților” (Fapte 7:2). Iar Pavel s-a adresat mulțimii de filozofi greci prin cuvintele: „Bărbați atenieni!” (Fapte 17:22). În fiecare caz, evanghelistul s-a concentrat asupra identității ascultătorilor săi pentru a le putea prezenta Evanghelia într-un context în care să fie mai bine înțeleasă.

2. Speranțele comune

Iudeii așteptau cu nerăbdare momentul în care Dumnezeu să cerceteze poporul împrăștiat și subjugat al lui Israel. Când Petru s-a adresat iudeilor aflați la Ierusalim la sărbătorea Cincizecimii, le-a vorbit despre o perioadă nouă din istorie în care Duhul lui Dumnezeu nu avea să mai vorbească doar prin comunitatea profeților, ci prin fiii și fiicele lor, prin tineri și bătrâni, chiar și prin robi și roabe (Fapte 2:17-21). De asemenea, a făcut apel la dorința lor intensă ca Dumnezeu să se afle în mijlocul lor atunci când a vorbit despre „Vremurile de înviore” care urmează să vină „de la Domnul [din prezența Domnului]” (Fapte 3:19). Ștefan, cunoscând prețul pe care îl puneau iudeii pe istoria lor, le-a explicat acestora modul în care țelurile lor naționale se împlinesc în venirea lui Isus (Fapte 7). Pavel a făcut apel la pasiunea pentru adevăruri noi și misterioase a grecilor atunci când le-a spus atenienilor că pot cunoaște acum taina Dumnezeului necunoscut (Fapte 17:22-33).

B. Folosirea evenimentelor și momentelor speciale

Marile evenimente și sărbători ale unei națiuni, dintr-o regiune, dintr-un oraș sau dintr-un sat sunt oportunități extraordinare pentru plantatorii de biserici, în care aceștia pot obține rezultate deosebite cu efort mic. Biserica a luat ființă cu ocazia unei mari sărbători la care participau mii de iudei și prozeliți, veniți din întreaga lume la Ierusalim (Fapte 2). După încheierea șederii lor în Ierusalim, acești pelerini au dus noua credință la casele lor, după ce au primit învățături suplimentare și au gustat câte ceva din viața bisericii (Fapte 2:42-47). Această pregătire inițială explică apariția unei biserici în Roma cu mult înaintea sosirii vreunui apostol acolo.

La ultima vizită a lui Pavel la Ierusalim, acesta a dorit să ajungă de Cincizecime, deoarece la acea sărbătoare urmau să fie prezenți iudeii din întreaga lume. Când iudeii din Asia l-au recunoscut, l-au acuzat și i-au oferit posibilitatea de a-și prezenta mărturia personală mulțimii strânse în templu, formată din oameni din toate popoarele. Lucrul acesta nu făcea parte din planul lui Pavel, dar s-a folosit de situația apărută pentru înaintarea Evangheliei.

Evenimente speciale de genul Campionatul mondial de fotbal, sărbători naționale, perioade naționale de vacanță, sunt tot atâtea ocazii extraordinare de a predica Evanghelia în mod public unor mari mulțimi, unele chiar formate din oameni proveniți din mai multe țări. Evanghelia poate fi plantată cu mai multă eficacitate atunci când oameni receptivi se strâng deja pentru a participa la un eveniment de masă, nefiind necesar efortul extraordinar pe care ar trebui să îl depună un plantator de biserici pentru a atrage și evangheliza un număr imens de oameni sau pentru a organiza o cruciadă de proporții mari, extrem de costisitoare.

De multe ori, zilele de naștere, zilele onomastice, nunțile și înmormântările creștine pot fi folosite în același scop. Dacă după respectivele evenimente oamenii mișcați de Evanghelie sunt ajutați să înțeleagă mai bine, mișcarea de plantare a bisericilor va avea de câștigat.

C. Eforturile cerute de strategia folosită

Nașterea bisericii la Ierusalim a fost urmată de o lucrare de facere de ucenici bine focalizată. În perioada pe care noii credincioși au mai petrecut-o în Ierusalim după sărbătoarea Cincizecimii, au avut parte de o pregătire intensivă în care au fost învățați adevărul Evangheliei. Pentru că noii ucenici nu s-au împrăștiat de bunăvoie, Dumnezeu, în suveranitatea Sa, a dat un caracter „internațional” mișcării printr-o persecuție (Fapte 8).

Următorul centru de formare a ucenicilor l-a reprezentat biserica din Antiohia. De acolo, în timp ce liderii bisericii din Antiohia se închinau lui Dumnezeu și căutau să afle voia lui — Duhul Sfânt i-a trimis pe Barnaba și Saul (Fapte 13:1-3). În cele din urmă, atât Efesul cât și Roma au devenit centre de formare a ucenicilor, pentru Evanghelie.

Pregătirea intensivă, strategică, corectată pe baza rezultatelor obținute, le permite plantatorilor de biserici:

- ◆ Să folosească mai bine modelele de lucrare și resursele existente, astfel încât
- ◆ Respectivele modele și resurse să poată fi multiplicat în viețile multor ucenici, dintr-o zonă țintă mult mai întinsă.

D. Întărirea bisericilor existente

Revizitarea bisericilor de curând plantate în vederea întăririi lor creează posibilitatea apariției unor oameni de calitate care să se implice în lucrarea de plantare de noi biserici. Vedem în Faptele Apostolilor că, după ce-a trecut mai multă vreme, Pavel și colaboratorii săi au revenit în bisericile plantate de ei pentru a le îmbărbăta (Fapte 14:21-22; 20:2); pentru a evalua progresul acestora (Fapte 15:36); pentru a numi prezbiteri (Fapte 14:23) și pentru a le întări (Fapte 16:5). De asemenea, Pavel a întărit respectivele biserici scriindu-le epistole. Este oare de mirare că respectivele biserici au crescut din punct de vedere numeric după ce au fost întărite?

În loc să împingă oamenii spre poziții de conducere prematur, apostolii au lăsat respectivele biserici fără prezbiteri pentru o perioadă, până la cea de-a doua vizită a lor. Procesul de selectare a liderilor a fost însoțit de post și rugăciune din partea plantatorilor de biserici. Pavel a îmbărbătat noile biserici prin scrisorile pe care le-a scris (Epistolele sale).

Din aceste biserici întărite au provenit lucrătorii care s-au alăturat mai târziu echipelor de slujire din lumea de atunci. Timotei, unul dintre lucrătorii importanți ai comunității misionare a bisericii primare, a provenit din biserica din Listra, una din bisericile în care a revenit Pavel. După plantarea unei noi biserici, echipa de plantare de biserici, trebuie să-și programeze o vizită ulterioară la aceasta. Revizitarea bisericilor înființate în vederea întării lor le ajută pe acestea să producă oameni de calitate care să se implice în mișcarea de plantare de biserici. În viitor, în lucrarea ta de plantare de biserici, poate vei iniția mai multe biserici. Contribuția ta ulterioară la dezvoltarea fiecăreia dintre aceste biserici inițiate de tine este importantă, ba chiar necesară.

II. STRATEGII PENTRU LUCRAREA CU OAMENII

A. Pregătește oamenii prin puterea Duhului Sfânt (Fapte 1:1-14)

Faptele Apostolilor încep prezentându-ni-L pe Domnul învățându-i în continuare pe ucenicii Săi. Prin învățare permanentă oamenii sunt echipați pentru a-și îndeplini partea din lucrarea ce le revine. Oamenii nepregătiți nu au viziunea necesară pentru lucrare, nu și-au format deprinderile de care au nevoie și s-ar putea întâmpla chiar să comită greșeli care altfel ar fi putut fi evitate. Isus nu le-a îngăduit ucenicilor Săi să plece în lucrare înainte de a fi primit putere de la Duhul Sfânt. Ucenicii nu își puteau îndeplini misiunea încredințată lor doar pe baza cunoștințelor sau pregătirii de care avuseseră parte. Fără puterea Duhului lui Dumnezeu, chiar și oamenii pregătiți din punct de vedere teoretic se angajează în lucrarea lui Dumnezeu cu resurse umane limitate, eforturile lor producând doar rezultate omenești, nu rezultatele lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este cel care ne dă puterea lui Dumnezeu de a împlini sarcina care ni s-a dat.

B. Lucrează pornind de la ceea ce știi spre ceea ce nu știi

Această strategie este evidentă în întreaga carte Faptele Apostolilor. În Fapte 1:8 Apostolii au început lucrarea de evanghelizare din teritoriul familiar lor, cel al Ierusalimului și al Iudeii. La Cincizecime, oamenii au auzit Evanghelia în limbile lor. Pavel și Barnaba și-au început lucrarea în Cipru, unde se născuse Barnaba. Dar, pornind din zone cunoscute, biserica s-a extins în teritorii necunoscute. Aceeași tragedie trebuie aplicată în pregătirea de noi lideri pentru plantarea de biserici până la saturație. Când acești lideri nou-formați se vor dovedi eficienți într-un mediu familiar, vor exista șanse mai mari să aibă rezultate și într-un context nefamiliar.

C. Pregătește o comunitate misionară mobilă

Pavel a început să folosească o strategie nouă, cea a unei comunități misionare mobile, formând o echipă împreună cu Silvan și Timotei. Acești lucrători au înființat împreună biserici noi, le-au întărit și le-au coordonat. Se pune întrebarea: De ce a fost necesară această echipă intermediară?

Cei unsprezece apostoli s-au dedicat rugăciunii, supravegherii bisericilor și învățării altora, ceea ce a limitat capacitatea lor de a se implica în efortul de plantare de biserici. Se ocupau de cunoașterea în profunzime a lui Dumnezeu pentru a contracara ereziile și controversele născute în acea vreme. Pe de altă parte, bisericile nou înființate erau formate din oameni din zona respectivă, înrădăcinați în comunitățile lor. Adeseori, oamenii respectivi nu se puteau deplasa în zonele unde trebuiau înființate noi biserici.

De aceea, echipa misionară înființată de Pavel reprezenta o punte de legătură solidă între comunitatea apostolică și bisericile locale. Acești lideri mobili, bine pregătiți, au plantat biserici, i-au învățat pe oameni, au condus respectivele biserici când a fost cazul, le-au îmbărbătat, le-au ajutat să rezolve problemele și au fost mesagerii noilor adunări.

După despărțirea de Barnaba, Pavel și-a văzut mai departe de drum, și, într-o perioadă de opt ani în care a depus intense eforturi de plantare de noi biserici, a format o asociație misionară de plantatori de biserici productivi care nu numai că s-au implicat în respectiva lucrare, dar au multiplicat totodată foarte mult rezultatele pe care Pavel le-ar fi avut de unul singur. Sub conducerea apostolului, Sila, Timotei, Priscila și Acuila, Apolo, Luca, Dima, Tit, Epafra, Epafrodit și mulți alții au plantat biserici noi, au numit conducători în respectivele

biserici, le-au ajutat să-și rezolve problemele, i-au învățat pe oameni și au întărit bisericile din Asia până în Italia.

Datorită acestei echipe mobile bine pregătite, cu o capacitate mare de concentrare, alcătuită din oameni competenți, Evanghelia a progresat într-un mod în care nu ar fi reușit să o facă dacă ar fi fost implicați în respectiva lucrare doar unul sau doi oameni.

De regulă, liderii bisericilor naționale sunt prea ocupați cu supravegherea bisericilor din zona lor pentru a mai putea planta noi biserici. Membrii bisericilor locale sunt de obicei constrânși de problemele adunării locale, de problemele din comunitatea lor și de obligațiile familiale. Nașterea unei mișcări de plantare de biserici necesită existența unei comunități misionare mobile formată din lideri bine pregătiți, gata să pornească la drum. Aceștia pot acționa ca o punte între liderii naționali și bisericile locale pentru o expansiune mai rapidă a Evangheliei prin plantarea de noi biserici.

D. Solicitarea unui ajutor extern pentru bisericile nou-înființate, când este cazul

Pentru dezvoltarea lor, bisericile au nevoie de conducători cu experiență. De multe ori acești conducători trebuie să provină, pentru o vreme, din afară. Vedem în cartea Faptele Apostolilor că apostolii au folosit resurse externe pentru a rezolva această problemă. Barnaba a fost trimis să zidească biserica din Antiohia. Deși Barnaba și Pavel erau iudei, au primit harul de a lucra printre neamuri și de a asigura conducerea bisericilor nou-înființate până când au plecat din zona respectivă, biserica trimitându-i ca misionari (Fapte 11:26). Obiectivul oricărui ajutor primit din afară este de a pregăti lideri și de a-i ajuta să preia rolul ce le revine.

Pavel a trimis lideri din afară pentru a petrece o vreme în bisericile nou înființate. Silvan și Timotei au rămas în Bereea (Fapte 17:14). Pe Priscila și Acuilă i-a lăsat în Chencrea / Corint (Fapte 18:19). Spre sfârșitul vieții sale, se pare că Pavel l-a lăsat pe Timotei în Efes, iar pe Tit în Creta, pentru a supraveghea bisericile din zonele respective.

Aceste exemple din Scriptură ne sugerează că la începutul existenței unei biserici este de preferat o conducere matură din afară, în locul uneia indigenă, lipsită de experiență. În cele din urmă, conducerea matură indigenă este cea mai bună soluție și de aceea efortul echipei de plantare de biserici trebuie îndreptat înspre formarea unor asemenea conducători indigeni. Instrucțiunile pe care le-a dat Pavel lui Timotei și Tit ne arată că respectivele biserici deveniseră pregătite să fie preluate de conducători indigeni, în întregime.

E. Evanghelizarea oamenilor care ocupă funcții de răspundere

Oamenii cu funcții de răspundere trebuie incluși în orice strategie regională sau națională. Strategia de evanghelizare folosită de apostolul Pavel a provenit de la Domnul Isus Însuși care i-a spus: „Este un vas ales, pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel” (Fapte 9:15). Apostolul Pavel a folosit această strategie atunci când i-a vestit Evanghelia proconsulului roman din Cipru, Sergius Paulus. De asemenea, s-a prezentat în fața magistraților din Filipi și în Efes a avut prieteni care l-au apărut.

Apoi, spre sfârșitul cărții Faptele Apostolilor, Luca dedică cel puțin 8 capitole mărturiei lui Pavel pentru Hristos înaintea liderilor naționali, prezentându-ne detaliile schimbării de strategie de la o concentrare regională spre una care urmărea înființarea unei biserici în Roma (Fapte 19:21 și Rom. 1:15). Isus i-a dat lui Pavel sarcina de a duce Evanghelia în Roma (Fapte 23:11), iar printr-un înger i-a spus că va trebui să i-o vestească până și Cezarului (Fapte 27:24).

După arestarea sa în Ierusalim, Pavel a avut îndelungi discuții cu Felix (Fapte 24:26), care era un guvernator corupt al Iudeii; de asemenea, cu succesorul lui Felix, Porcius Festus; cu Irod Agripa, cu Publius, conducătorul din Malta, până când, în cele din urmă, a prezentat Evanghelia în fața lui Nero.

Înainte însă ca o biserică dintr-o națiune să ajungă să vestească Evanghelia în fața liderilor națiunii respective, ea trebuie să se roage public pentru aceștia. Ascultarea îndemnului din 1 Timotei 2:1-2 va da naștere unei societăți care să le îngăduie creștinilor să trăiască „o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavlia și cu toată cinstea”. În plus, dacă oamenii cu funcții de

răspundere au ocazia să audă Evanghelia mărturisită cu claritate de către creștinii din națiunea respectivă, chiar dacă nu se vor pocăi, vor înțelege cel puțin modul în care creștinii afectează societatea respectivă. Dacă respectivii lideri naționali sunt bine intenționați și doresc progresul țării lor, vor respecta valorile întrupate de creștini și îi vor susține pe aceștia.

III. STRATEGII PENTRU CONTURAREA UNEI VIZIUNI ȘI PENTRU DEZVOLTARE

A. Rugăciunea constituie o prioritate

Încă de la început, Biserica Primară s-a dedicat rugăciunii (Fapte 2:42) și chiar și atunci când a fost crunt lovită prin persecuții, s-a întrunit pentru rugăciune (Fapte 4:23-31). În fața unei mari împotriviri, s-au rugat să primească îndrăzneală pentru a proclama fără frică și fără rușine credința pe care o aveau!

Mișcarea de plantare de biserici poate înainta doar alimentată de rugăciune. Pavel a formulat rugăciunea clasică a plantatorului de biserici în Efeseni 6:19-20. De două ori în acest pasaj el cere îndrăzneală pentru a vesti Evanghelia. Pavel le-a cerut celor din biserică să se roage pentru el ca să primească cuvintele potrivite, care să miște inimile oamenilor ca aceștia să se întoarcă la Hristos și să nu fie stăpânit de frică. Cei care se roagă contribuie la succesul celor care plantează biserici.

B. Dărnicia urmează rugăciunii

Dărnicia a urmat întâlnirii pentru rugăciune (Fapte 4.23-31). Orice mișcare de plantare de biserici are nevoie de oameni cu convingeri puternice care să-L vestească pe Isus Hristos indiferent de împrejurări, dar și de fondurile necesare pentru a o întreține. Oamenii lui Dumnezeu primesc dorința de a contribui cu generozitate la bunul mers al unei asemenea mișcări atunci când se roagă și stau în prezența Lui.

C. Este necesară călăuzirea divină

Marea parte a activității misionare nu este doar rezultatul aplicării strategiilor biblice sau a luării unor decizii corecte, ci al călăuzirii divine nemijlocite. De pildă, Rusaliile au avut loc deoarece Isus le-a dat porunci explicite ucenicilor în acest sens, iar Duhul Sfânt a lucrat după cum a voit. Duhul l-a trimis pe Filip la famenul etiopian. Domnul i-a spus lui Petru să meargă acasă la Corneliu. Duhul Sfânt le-a vorbit liderilor bisericii din Antiohia spunându-le să-i trimită pe Barnaba și pe Pavel. Pavel n-a mers nici în Asia, nici în Bitinia, deoarece Duhul Sfânt nu le-a îngăduit lucrul acesta. A mers în schimb în Macedonia, ca urmare a unei vedenii. În Corint, Isus i s-a arătat lui Pavel spunându-i să rămână mai multă vreme acolo. Duhul Sfânt și prorocul Agab i-au confirmat lui Pavel ceea ce Domnul Isus îi spusese la convertire, cum că „trebuie să sufere pentru Numele Meu” (Fapte 9:14), iar ca urmare a acestei profeții s-a îndreptat spre Ierusalim.

De regulă, în Faptele Apostolilor vedem că oamenii implicați activ în plantarea de biserici au primit călăuziri directe din partea lui Dumnezeu (cu excepția lui Petru, care a fost muștrat). Erau deja implicați în lucrare și au primit călăuzire „din mers”. Nu există nici o scuză biblică pentru ca cineva să nu facă nimic până nu va primi o chemare specială. Însă... apostolii au așteptat până au primit Duhul Sfânt...

Cei care se implică în plantarea de biserici trebuie să pornească de la niște planuri bine făcute, de la o strategie atent adoptată, însă trebuie să realizeze că Dumnezeu va interveni — poate chiar le va schimba planurile —, îi va călăuzi pe parcurs, în eforturile pe care le fac pentru a-și atinge obiectivele pe care și le-au pus înainte.

D. Învingerea barierelor culturale, geografice, de limbă

Fapte 1:8 descrie obstacole potențiale de natură geografică, de limbă sau culturale care pot inhiba lucrarea de evanghelizare și de plantare de biserici. Progresia pe care o vedem în aceste versete, de la Ierusalim până la marginile pământului, ne arată cât de mari pot fi obstacolele întâmpinate de o biserică locală în efortul de evanghelizare a lumii.

Ierusalimul ridica puține piedici în calea propovăduirii Evangheliei, pentru ucenici. Pentru că ei înșiși erau iudei din Israel, nu existau obstacole imense de natură culturală, geografică sau probleme de limbă care să le zădărnicească eforturile. Iudeea prezenta un obstacol în primul

rând de natură geografică — era necesar un efort suplimentar pentru a călători în diversele zone ale acesteia. În cazul Samariei, se adăugau barierele culturale și sociale. Marginile pământului, desigur, necesitau capacitatea de a depăși barierele culturale, geografice și de limbă.

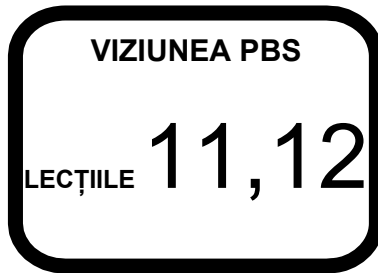
Pregătirea adecvată îi poate ajuta pe evangheliști și pe plantatorii de biserici să depășească aceste genuri de obstacole întâmpinate în vestirea Evangheliei.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care sunt câteva dintre speranțele și visurile oamenilor printre care lucrezi? Care dintre strategiile discutate în această lecție pot fi aplicate în situația ta actuală?
- ◆ În ce mod te pot ajuta ele să faci progrese în eforturile de plantare de biserici?
- ◆ Ar da roade în contextul în care te afli tu conceptul echipei misionare mobile? Încotro s-ar îndrepta fiecare echipă și ce ar putea ea face?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Alege cel puțin una dintre strategiile de plantare de biserici discutate în această lecție, pune-o în aplicare și discută rezultatele obținute cu mentorul tău.
- ◆ Gândește-te la cel puțin trei evenimente majore din cultura ta și la modul în care le poți folosi ca parte a unei strategii de plantare de biserici.

Nașterea unei mișcări

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa „mișcare” din ciclul de plantare de biserici

Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a arăta că plantarea de biserici poate deveni o mișcare.

Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

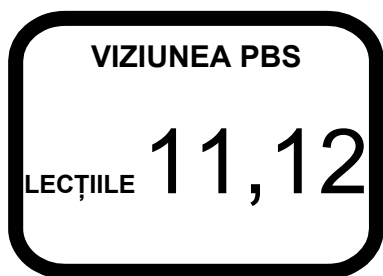
- ◆ Să înțeleagă modul în care poate identifica semnele nașterii unei mișcări;
- ◆ Să cunoască principiile de lucru care conduc la nașterea unei mișcări;
- ◆ Să participe nu doar la plantarea de biserici, ci la nașterea unei mișcări de plantare de biserici

Schița lecției

- I. Definirea unei mișcări de plantare de biserici
- II. Semnele care caracterizează o mișcare
- III. Pași înspre nașterea unei mișcări de plantare de biserici

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Această lecție discută șase „semne” care caracterizează o mișcare. Alege cel puțin un exemplu din fiecare din cele șase domenii și discută-l cu cursanții. Dacă vă rămâne timp, puteți discuta și alte exemple. În selectarea exemplurilor țineți cont de contextul și cultura în care își desfășoară eforturile cursanții. Accentuați în fiecare caz principiile care au facilitat nașterea unor mișcări de plantare de biserici, caracterizate de o doctrină sănătoasă și o trăire adecvată.

Nașterea unei mișcări

I. DEFINIREA UNEI MIȘCĂRI DE PLANTARE DE BISERICI

A. Definiția unei „mișcări”

O mișcare este un fenomen social. Ea poate fi descrisă, dintr-un punct de vedere, astfel: „Ceea ce cândva fusese un lucru rar a devenit un lucru comun”. Mișcare apare atunci când, la momentul oportun, un număr crescând de oameni convingi de o anumită cauză comună și conduși de câțiva indivizi care doresc să producă schimbări radicale transformă *status quo*-ul. Apar lideri deosebiți care inspiră, motivează și conduc respectivele grupuri spre cauza comună. Mișcările dau naștere la evenimente și activități noi. Simplu spus, ceea ce odinioară făceau doar câțiva oameni acum fac tot mai mulți oameni. Ceea ce cândva oamenii făceau arareori acum fac de regulă. Mișcarea are un impact suficient de mare asupra unui grup de oameni pentru a le transforma modul în care gândesc, însă lucrul acesta nu se întâmplă fără apariția unor conflicte pe parcursul procesului.

B. Definiția unei mișcări de plantare de biserici

Isus este prezent în orice națiune prin cei ce sunt ai Lui, prin Biserica Sa. În anumite vremuri speciale, Dumnezeu lucrează într-o națiune prin Biserica Sa într-un mod care poate fi ușor remarcat de cei din afară. Atunci când se produce o mișcare într-o națiune, credincioșii din națiunea respectivă vor fi cuprinși de o dragoste nouă pentru Isus care îi va face să planteze biserici noi și să dea naștere unor noi grupuri-celulă.

Dorim să vedem plantarea de biserici transformându-se într-o asemenea mișcare astfel încât pretutindeni să ia naștere grupuri-celulă și biserici noi, chiar dacă acum lucrul acesta se întâmplă destul de rar. Toți dorim să vedem mai mulți creștini participând la eforturile de plantare de biserici. Obiectivul clar al acestui program de pregătire de plantatori de biserici este de a contribui la nașterea unei mișcări de plantare de biserici.

Atunci când ia naștere o mișcare puternică de plantare de biserici, atunci când oamenii au pe inimă propovăduirea Evangheliei lui Hristos și înființarea unor noi biserici, impactul va fi atât de mare încât modul în care oamenii din națiunea respectivă privesc Evanghelia se va schimba!

II. SEMNELE CARE CARACTERIZEAZĂ O MIȘCARE

A. Semnul 1: Mișcarea se încadrează într-o perioadă specială

La vremea potrivită, Dumnezeu lucrează într-un popor într-un mod deosebit! O mișcare poate apărea doar la un moment propice. Evenimentele, condițiile și așteptările unei anumite națiuni sau ale unui anumit grup etnic se îmbină într-un anumit moment al istoriei formând premisele apariției unei mișcări deosebite. Vedem în Biblie că la vremea la care se întâmplă anumite lucruri este deosebit de importantă și că ea este hotărâtă de Dumnezeu. În Exod vedem că au fost necesari 400 de ani pentru ca Israel să fie pregătit să plece din Egipt. Dar ce mișcare s-a produs atunci! Două milioane de oameni au părăsit un Egipt devastat, conduși de un stâlp de nor ziua și de foc noaptea. Daniel a observat că perioada de 70 de ani hotărâtă de Dumnezeu trecuse și atunci, în perioada Imperiului Persan, s-a rugat ca Israel să se întoarcă înapoi din robie în Țara Promisă (Dan. 9:2). Dumnezeu l-a ascultat pe Daniel și iudeii s-au întors în valuri la Ierusalim; au rezidit Templul și zidurile cetății și orașele părăsite au revenit la viață.

În Galateni 4:4 citim: “Când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său...”.

Și în Noul Testament momentul în care se întâmplă un anumit eveniment este important. Isus le-a spus ucenicilor Săi să aștepte până vor fi primit Duhul Sfânt. Au așteptat până la Cincizecime (Fapte 1:4; 2:1). În acea zi a luat naștere Biserica, iar în Ierusalim s-a produs o mare mișcare. În întreaga cetate se țineau întruniri prin case și oamenii învățau Cuvântul lui Dumnezeu; de asemenea, credincioșii se întâlneau în locuri publice. Stăruiau în învățătura apostolilor, aveau părtășie unii cu alții, luau masa împreună și se rugau laolaltă (Fapte 2:42-46).

Citim despre o altă mișcare deosebită produsă în Biserică ca urmare a răspândirii Evangheliei în Asia Mică. În Fapte 19:10 citim că „Toți cei ce locuiau în Asia, iudei și greci, au auzit Cuvântul Domnului”. Momentul apariției acestei mișcări a fost atât de important încât Dumnezeu nu i-a îngăduit lui Pavel să pătrundă în zona respectivă cu câțiva ani mai devreme! În Fapte 16:6 vedem că Pavel și tovarășii lui „au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia”.

Așadar, momentul apariției unei mișcări pare a fi extrem de important. Dumnezeu îi aduce pe oameni într-un punct în care să fie receptivi față de Evanghelie, care este mesajul propovăduit de o mișcare de plantare de biserici, iar totodată biserica este mobilizată să vestească această Evanghelie și să înființeze noi biserici. Această combinație între receptivitatea oamenilor și mobilizarea bisericii duce la înaintarea Evangheliei. Asemenea mișcări își lasă amprenta în istorie. Dacă nu a sosit vremea hotărâtă de Dumnezeu pentru o mișcare *de proporții*, nu fi descurajat: poți contribui la ceea ce face Dumnezeu, chiar dacă este de dimensiuni mai mici. Amintește-ți pilda seminței de muștar — Dumnezeu începe lucrurile mari pornind de la lucruri foarte mici. Ce dovezi ale lucrării lui Dumnezeu poți distinge în zona ta de lucrare? Cum poți contribui la ceea ce se întâmplă acolo, având înaintea ta viziunea unei mișcări de plantare de biserici, chiar dacă la această oră nu este decât un început cât o sămânță mică de muștar? *Caută să vezi ce anume face Dumnezeu, unde lucrează El în regiunea în care te afli și contribuie la lucrarea respectivă urmărind nașterea unei mișcări de plantare de biserici.*

EXEMPLU: Argentina a fost din totdeauna renumită pentru mândria oamenilor din această țară. Prin pierderea războiului cu Marea Britanie din 1982, această națiune a fost umilită. Lucrul acesta a creat condițiile răspândirii deosebite a Evangheliei, întrucât, în urma respectivei tragedii naționale, mult mai mulți oameni au recunoscut că au nevoie de Dumnezeu. În cinci ani, mișcarea de plantare de biserici plecată de la grupuri-celule și având numele de Viziunea Viitorului a cuprins 100.000 de oameni.

B. Semnul 2: O mișcare produce lideri

Mișcările produc lideri. Mișcările care contribuie la înaintarea Evangheliei și conduc la apariția multor biserici într-un popor trebuie să producă lideri ușor de identificat. Pentru a lua naștere o mișcare de plantare de biserici până la saturație, trebuie să existe lideri care să împărtășească altora această viziune, să preia inițiativa, să contribuie la formarea unor noi lideri și să-i convingă pe liderii existenți să susțină respectiva mișcare și să i se alăture. Pe măsură ce mișcarea ia amploare, apar noi lideri care duc lucrurile mai departe.

După cum o barcă cu vâsle care înaintează împotriva curentului întâlnește împotrivire, la fel se va întâmpla, de regulă, cu acești lideri. Atunci când conduci o mișcare care afectează *status quo*-ul, de obicei, cei care inițiază respectiva mișcare au un caracter mai radical. Când aduci un armăsar nou într-o turmă de cai, el îi va provoca pe toți cei aflați acolo de mai multă vreme, iar lucrul acesta va genera conflicte. La fel se întâmplă în cazul nașterii unei mișcări. Vor exista „lovituri de copite” pentru că vechii lideri vor strânge rândurile și vor reacționa! Oamenii vor reacționa față de ideile liderilor unei mișcări, și unii vor reacționa pozitiv, iar alții negativ. De fapt, menționarea numelor unor lideri de mișcări în această lecție îți va stârni, probabil, reacții dacă îi cunoști, din pricina unor idei mai radicale ale lor!

Mișcările pot lua amploare chiar cu ajutorul împotrivirii pe care o întâmpină, deoarece lucrul acesta îi va obliga pe liderii mișcării să modifice direcția pe care au adoptat-o, să o clarifice sau s-o susțină cu și mai multă tărie. Este de dorit ca liderii unor mișcări creștine, cu idei radicale, dar care nu sunt biblice, să fie gata să renunțe la acestea pentru a adopta punctul de vedere biblic.

EXEMPLU: Nelson Mandela a condus mișcarea din Africa de Sud împotriva apartheid-ului. Împotrivirea pe care a întâlnit-o respectiva mișcare l-a făcut cunoscut în întreaga lume. Cei 27 de ani petrecuți în închisoare datorită poziției adoptate față de politica rasistă i-a făcut pe adepții săi să se mobilizeze în jurul cauzei pe care el o reprezenta și le-a atras simpatia lumii întregi. Nu numai că a fost figura centrală care a provocat căderea guvernului rasist, dar a ajuns în cele din urmă să fie ales președintele Africii de Sud. Deși atât el, cât și partidul său erau considerați extrem de radicali, în calitate de președinte s-a dovedit un om moderat și înțelept. Timpul și maturitatea l-au făcut să renunțe la unele metode, fără să renunțe la convingerile sale.

EXEMPLU: Atunci când Apolinario, un creștin din Sao Paulo, Brazilia, a fost ales în funcția de senator, a luat atitudine față de corupția și opulența în care trăiau politicienii pe seama contribuabililor. Fiind un om de afaceri înstărit, a renunțat la o parte însemnată din salariul său donându-l Guvernului, susținând că are suficienți bani pentru a trăi. Având permis de conducere și propriul său automobil a refuzat șoferul și mașina de serviciu oferită de stat, toate acestea fiind plătite din banii contribuabililor. Ceilalți politicieni l-au atacat foarte dur pentru că nu doreau să-și vadă privilegiile amenințate, dar împotrivirea lor, în loc să-l afecteze, l-a făcut să câștige sprijinul maselor și a adus în prim-plan poziția adoptată de el față de corupția din țară.

Unii lideri vin cu o viziune nouă sau cu idei noi (cum a fost cazul profeților care au trăit de la Isaia până la Ioan Botezătorul). Ei cer să se producă o schimbare, dar această schimbare este generată de atingerea inimilor oamenilor, stârnind în ei dorința ca Dumnezeu să lucreze. Vestind planurile lui Dumnezeu, asemenea oameni încearcă să-i convingă pe semenii lor să renunțe la *status quo*-ul lor și să urmeze planul lui Dumnezeu.

EXEMPLU: Luis Bush (care a condus o mișcare din America Latină pentru trimiterea de misionari de către biserici) a călătorit împreună cu alți credincioși prin întreaga Americă Latină, vorbindu-le oamenilor despre viziunea sa de a trimite misionari pentru mișcarea COMIBAM (acronimul pentru *Ibero American Cooperation in Missions*). Mesajul său a fost: „America Latină, de la un câmp de misiune, la o forță misionară!” În perioada respectivă, țările din America Latină treceau prin dificultăți economice și multora li se părea imposibil să trimită misionari în alte țări câtă vreme ei înșiși aveau dificultăți financiare. Luis a folosit exemplul lui Avraam al cărui trup deși era ca mort, a fost înviat de credința sa. Datorită acestei credințe, a primit fiul făgăduit. A comparat astfel slăbiciunea lor financiară cu cea a trupului lui Avraam, spunându-le oamenilor: „În America Latină nu avem bani, DAR AVEM CREDINȚĂ!”. Biserica după biserică au îmbrățișat această chemare misionară și în cadrul COMIBAM din 1987 încoace au trimis prin credință mii de misionari, iar Dumnezeu le-a purtat de grijă în ceea ce privește banii.

Apostolul Petru a făcut același lucru într-un mod strălucit într-o predică adresată unui public numeros în care s-a concentrat asupra nădejdlor și visurilor iudeilor. A citat din Scriptura în care credeau cu toții, din profetul Ioel. Mesajul său i-a stârnit să dorească un mesaj profetic din partea lui Dumnezeu, prin Duhul Său. Însă, în loc să le vorbească despre Duhul Sfânt cum că va veni asupra vreunui profet înălțat, din depărtare, le-a întrecut așteptările citându-l pe Ioel și afirmând că fiii și fiicele lor vor prooroci! Ceea ce a urmat poate fi descris drept o mișcare spirituală (Fapte 2). Dar mesajul său a stârnit și împotrivire. *O mișcare de plantare de biserici are nevoie de lideri care să stârnească în inimile oamenilor dorința acestora ca Dumnezeu să lucreze printre ei, să fie vestită Evanghelia și bisericile să se înmulțească.*

EXEMPLU: Nemeth Sandor este unul dintre principalii lideri ai mișcării de plantare de biserici și formare de grupuri-celule intitulată Biserica Credinței din Ungaria. Deși unele din doctrinele susținute de el, cât și unele practici ale bisericii sale sunt controversate, Sandor atinge totuși sufletul multor maghiari făcând referire în predicile sale la evenimentele care au loc în națiunea sa și făcând legătura dintre acestea și Evanghelia. De exemplu, în cursul unei săptămâni a existat un conflict armat pe podul Margit din Budapesta, în urma căruia au murit câțiva oameni. În duminica următoare, în predica sa a vorbit despre faptul că violența nu este niciodată soluția creștină. A vorbit, de asemenea, despre antisemitismul din Ungaria, condamnându-l, și le-a arătat ascultătorilor săi că o asemenea atitudine nu va ajuta poporul lor. Le-a explicat modul în care alegerile îi vor afecta pe credincioșii din țară. El abordează probleme sau evenimente curente din țara sa, care-i frământă pe oameni, și le spune care

este voia lui Dumnezeu în domeniul respectiv, îndemnându-i să contribuie la înaintarea Evangheliei în țara lor.

Pavel a fost un lider energic. Dacă exista un loc unde Hristos nu era propovăduit, mergea acolo (Rom. 15:20-21). Astfel, le-a dat altora o pildă de lucrare și, în ciuda tuturor greutăților, a persecuțiilor și chiar a contestării sale (2 Cor. 11:23-27), a înființat noi biserici! Alții i-au urmat exemplul (2 Tim. 2:3). Deși afirmația care urmează este evidentă, ea trebuie făcută: *O mișcare de plantare de biserici are nevoie de lideri care să conducă echipe de plantare de biserici!*

EXEMPLU: Cea mai rodnică mișcare de plantare de biserici din lume, din ultimii treizeci de ani, a avut loc în Assembly of God din Brazilia. A ajuns să aibă aproximativ 16 milioane de membri, ceea ce reprezintă 10% din populația Braziliei! Oamenii din această mișcare merg în orice zonă a țării unde se vorbește limba națională, portugheza, prin orașe, prin sate, prin zone miniere, și înființează biserici. Desfășoară o lucrare deosebită în special printre cei săraci. Unul dintre misionarii lor, care lucrează în Albania a spus: „Noi plantăm biserici. Atunci când a fost plantată o biserică nouă, aceasta face deja planuri cum să planteze altă biserică”. Lucrează în echipe și predică cu multă îndrăzneală Evanghelia. Eforturile lor au dus la apariția a peste 150.000 adunări bine organizate, într-o cultură neglijentă și dezorganizată. Aceste rezultate sunt urmarea eforturilor depuse de echipele de plantatori de biserici și a numeroaselor lor rugăciuni. Fac evanghelizare, muncesc din greu, se roagă și plantează biserici, chiar dacă ceea ce fac ei nu este desăvârșit.

Barnaba a fost un lider care s-a ocupat de formarea unor noi lideri chiar și atunci când respectivii erau considerați un pericol pentru cauza Evangheliei. L-a susținut pe Pavel atunci când existau mari îndoieli în privința autenticității convertirii sale (Fapte 9:26-27). Pe când Pavel se afla singur în Tars, Barnaba l-a chemat în Antiohia și l-a implicat în lucrarea de învățare a altora (Fapte 11:25-26). Pornind de la această lucrare desfășurată în Antiohia Pavel a ajuns să fie un apostol cunoscut și un mare plantator de biserici.

Barnaba a trebuit, de asemenea, să-i stea împotrivă lui Pavel când acesta a refuzat să-l ia pe tânărul Marcu cu ei pe motiv că îi părăsise în prima lor călătorie. Barnaba s-a despărțit de Pavel pentru a se ocupa de Marcu și a-l ajuta să reintre în lucrare (Fapte 15:36-39). După o vreme îl vedem pe Pavel afirmând că Marcu îi este din nou de folos și, mai mult, acesta i-a devenit ca un fiu lui Petru și chiar a scris o Evanghelie! Vezi 2 Tim. 4:11; Col. 4:10; 1 Petru 5:13. Citiți aceste texte cu voce tare.

EXEMPLU: Cea mai mare realizare a lui J. Christy Wilson este nu atât faptul că a fost primul om din ultimii 1500 de ani care a înființat o biserică evanghelică în Afganistan, cât acela că a fost o sursă de inspirație pentru mulți alți lideri de a se angaja în misiune, atât în străinătate, cât și în domeniul pastoralei locale. El nu conduce nici o organizație. Bill Bright, liderul uneia dintre cele mai mari organizații misionare și de evanghelizare din lume, susține că Dr. Wilson l-a influențat profund și îl consideră cel mai spiritual om pe care l-a întâlnit vreodată. Dr. Wilson se roagă în fiecare săptămână pentru sute de oameni ca Dumnezeu să-i folosească, îi îmbărbătează pe cei din jurul lui, crede în darurile lor duhovnicești și își folosește marea sa influență și conexiunile pe care le are pentru a le oferi ocazia de a se angaja în lucrare. În calitate de pastor, profesor universitar, misionar, prieten și consilier îi ajută pe oameni să înțeleagă modul în care pot fi folosiți de Dumnezeu și îi încurajează să se angajeze în lucrare înainte să fie remarcați de alții. În mod frecvent se ridică și ia public apărarea câte unui om care, deși controversat, îl slujește pe Dumnezeu și este folosit de Acesta.

O torță care arde poate aprinde o altă torță fără să piardă ceva din flacără. Aprinderea torțelor noilor lideri transformă o mică pâlpâire în noapte într-o lumină strălucitoare care poate fi zărită de la mare depărtare. În același mod, ajutorarea oamenilor sau echiparea lor în vederea lucrării de conducere face ca o mișcare să crească. Fapte 19:1-10 ne arată că Pavel, în ultima perioadă a lucrării sale, înainte de a fi întemnițat, s-a ocupat de formarea unor noi lideri, plecând de la cei doisprezece bărbați din Efes. Pavel însuși a rămas în cetatea respectivă, dar cei pe care i-a pregătit el au dus Evanghelia în întreaga Asie Mică! În Fapte 20:17-38, descrie modul în care s-a ocupat de oamenii respectivi. Pavel a aprins torțele acestora! *O mișcare de plantare de biserici are nevoie de lideri care să contribuie la dezvoltarea a noi lideri cu ajutorul cărora mișcarea să se extindă.*

Liderii unei mișcări îi cheamă pe oameni înapoi la adevăr, atunci când acesta este umbrat de tradiții. Petru, Barnaba și Pavel au făcut apel la etică și la conștiința celorlalți lideri pentru a se lua o hotărâre justă în privința obligativității neamurilor de a respecta legea iudaică. Le-au povestit apostolilor și prezbiterilor din Ierusalim modul în care Dumnezeu i-a folosit pentru a-i aduce pe oamenii netăiați împrejur dintre neamuri la Hristos. Plecând de la aceste lucruri, i-au convins pe apostoli și pe prezbiteri (Fapte 15:6, 7, 23) să scrie o epistolă care să confirme că neamurile nu sunt obligate să respecte legile ceremoniale ale Vechiului Testament.

O mișcare de plantare de biserici are nevoie de lideri care să susțină cauza plantării de biserici până la saturație în fața liderilor reticenți în a accepta această viziune.

EXEMPLU: Chuck Smith, inițiatorul mișcării de plantare de biserici Calvary Chapel a fost pastorul unei biserici locale din California în perioada mișcării hippy din anii 1960. În perioada respectivă mulți hippy au fost atrași de Evanghelie. Biserica lui tocmai renovase clădirea în care se întâlnea și cumpărase o mochetă nouă. Tinerii hippies nu se spălau prea des și veneau de multe ori la biserică cu picioarele goale și murdare... În acea vreme, în Statele Unite era obiceiul să mergi la biserică îmbrăcat elegant și cu pantofi de calitate. Unii membri ai bisericii au fost de părere că hippies n-ar trebui primiți în biserică decât după ce se spală și se încălță. Pastorul Chuck i-a convins pe ceilalți lideri ai bisericii că Dumnezeu îi iubește pe acești tineri așa cum sunt și că ei trebuie primiți cu bucurie pentru a li se vesti Evanghelia. În biserică respectivă au început să se convertească mai mulți hippies, iar treizeci de ani mai târziu Calvary Chapel s-a transformat într-o mișcare care a dat naștere la sute de noi biserici. O parte a tinerilor hippies de atunci au devenit păstori și unii dintre ei vin duminica la biserică cu cravată!

C. Semnul 3: O mișcare ia amploare

Atunci când a început o mișcare, oamenii încep să se implice în diversele aspecte ale ei în număr tot mai mare, cu un devotament crescut față de cauza comună. Pentru o mișcare de plantare de biserici, *cauza comună o reprezintă umplerea pământului cu biserici care propovăduiesc Evanghelia!* Asta înseamnă că trebuie să se implice mai mulți oameni în toate aspectele înființării de noi biserici. Mai mulți se vor dedica în exclusivitate eforturilor de plantare de biserici. Mai mulți oameni vor contribui cu darul lor în domeniul muzicii, evanghelizării, cercetării sau în orice alt mod care poate fi util plantării de noi biserici. Mai mulți oameni vor lua parte la trimiterea echipelor de evangheliști rugându-se în mod regulat pentru eforturile acestora.

EXEMPLU: În România se pot vedea începuturile unei mișcări de rugăciune. În Alba Iulia, un grup de femei au început să se roage unele pentru altele și pentru soții lor. Apoi au început să se roage pentru bisericile lor, pentru zona în care locuiesc, pentru națiunea lor și pentru plantarea de noi biserici. La această oră au apărut 30 de asemenea grupuri în care se întâlnesc aproximativ 150 de femei pentru a se ruga. Această mișcare a ajuns și în București, unde a fost tipărită o broșură de rugăciune pentru România folosită în întreaga țară și chiar în afara granițelor acesteia. În Sibiu, două biserici din confesiuni diferite s-au întâlnit pentru a se ruga împreună. În Cluj există o adunare lunară de rugăciune a femeilor la care pot participa femei din toate bisericile și la care participă frecvent și femei neconvertite dintre care unele ajung să primească Evanghelia.

Relația invizibilă, dătătoare de putere, pe care o avem cu Dumnezeu prin rugăciune, reprezintă legătura noastră intimă cu Cel care dă naștere unei mișcări și o duce mai departe. Dovada unei mișcări a Duhului o reprezintă înmulțirea grupurilor de credincioși care se strâng laolaltă pentru a l se ruga Lui. La început doar câțiva, apoi din ce în ce mai mulți, oamenii se strâng pentru a se ruga, până când lucrarea Duhul Sfânt mișcă întreaga națiune.

EXEMPLU: În Coreea, Evanghelia a avut un impact deosebit în orașe, în special în Seul. O caracteristică a acestei mișcări o reprezintă viața de rugăciune a credincioșilor și a bisericilor din care aceștia fac parte: este un lucru obișnuit ca bisericile mari să aibă un munte pentru rugăciune, în care există multe peșteri unde oamenii se pot ruga. Non-stop, timp de 24 de ore pe zi, există oameni care se roagă în respectivele peșteri pentru țara lor și pentru lucrarea bisericii. Nu este neobișnuit ca, dacă te întâlnești cu un credincios serios din Coreea, să te întrebe dacă și tu ai un program regulat de rugăciune. De regulă, ei fac lucrul acesta între 5 și 6 dimineața. Ce poți spune despre timpul tău de părtășie și rugăciune?

În cazul unei mișcări este important *motivul* pentru care sunt atrași oamenii. Oamenii sunt atrași și câștigați pentru o cauză comună și acest devotament al lor îl transmit și altora. Oamenii se angajează la efortul de plantare de biserici pentru că au convingerea că Dumnezeu se află la lucru.

EXEMPLU: Mișcarea Viața Mai Adâncă din Nigeria a luat naștere plecând de la un grup de studiu biblic din casa lui William Kmuye, pe atunci profesor universitar. Astăzi ea îmbrățișează peste 3.000 de adunări deoarece, începând cu acel grup inițial de studiu biblic, oamenii și-au dat seama că Dumnezeu se află în mijlocul lor atunci când își propun să-l studieze cu seriozitate Cuvântul. Deși se extinde rapid, mișcarea Viața Mai Adâncă este caracterizată de o învățătură sănătoasă și are lideri de calitate pregătiți prin lucrarea grupurilor-celulă.

D. Semnul 4: o mișcare stabilește direcțiile care trebuie urmate

Când toată lumea este gata să dea o mână de ajutor, atunci o mișcare ia amploare — la lucrare participă nu numai oamenii angajați cu o normă întreagă să facă lucrul acesta sau liderii ordinați, ci toți credincioșii, deoarece înțeleg că Dumnezeu dorește să-i folosească și pe ei. O mișcare îi implică pe oameni la toate nivelurile. Apar lideri noi care au pe inimă lucrarea. Oamenii se implică în moduri noi pe care înainte le credeau rezervate doar celor de profesie sau creștinilor cu mulți ani de credință. De pildă, vor predica nu numai liderii cu o pregătire teologică, care au absolvit un seminar, ci orice credincios din biserică pe care Dumnezeu l-a înzestrat cu un dar pentru această lucrare.

EXEMPLU: Cineva l-a întrebat pe un pastor implicat în plantarea de biserici din Assembly of God din Brazilia ce seminar a absolvit. Deoarece foarte puțini lideri de la Assembly of God au o educație teologică formală, acesta l-a privit surprins pe cel care i-a pus întrebarea. Răspunsul său a fost: „Seminarul străzii!” O mișcare de plantare de biserici de asemenea are nevoie de lideri, iar liderii respectivi se formează prin angajarea practică în lucrare.

Ce urmează? Pe măsură ce tot mai mulți oameni se implică în răspândirea Evangheliei identifică stiluri noi de lucrare, care sunt atrăgătoare și dau rezultate și care la rândul lor atrag și pe alți oameni să se implice. De pildă, într-o mișcare de plantare de biserici se poate întâmpla ca o anumită cântare să devină foarte populară pentru că îi cheamă pe oameni la Dumnezeu și atinge inimile celor care o aud sau o cântă. O mișcare de plantare de biserici poate stabili direcția în ceea ce privește metodele de evanghelizare folosite pentru a avea rezultate, întâlnirile în grupuri-celulă sau chiar și modul de predicare.

EXEMPLU: Oastea Domnului, o mișcare de grupuri celulă care propovăduiesc Evanghelia din sânul Bisericii Ortodoxe Române a cunoscut o creștere deosebită între ani 1930-1950. Cea mai mare parte a cântărilor bisericilor evanghelice au fost importate și traduse (de multe ori nu prea bine), dar mișcarea Oastea Domnului a dat naștere unor cântări născute în context românesc, din sufletul românilor. Astăzi aceste cântări sunt folosite și de alți credincioși evanghelici din bisericile din România.

EXEMPLU: Tinerii hippy convertiți la biserica Calvary Chapel au început să compună muzică, au întemeiat grupul Maranatha Music, iar cântecele scrise de ei au fost traduse între timp în lumea întreagă. Două dintre aceste cântece sunt *Căutați întâi Împărăția Tatălui și Cum dorește un cerb*.

EXEMPLU: Mișcarea de plantare de biserici inițiată de grupul-celulă Ichthus din Anglia a transformat *Marșul pentru Isus* într-un eveniment mondial. Cântecele *Luminează-ne Isuse, luminează-ne!* a luat naștere în cadrul acestei mișcări.

E. Semnul 5: O mișcare nu poate fi controlată de oameni

Atunci când are loc o mișcare de proporții, nici un individ și nici o organizație nu o pot controla. Ea ajunge să capete proporții prea mari pentru un singur individ sau o singură organizație. Dar liderii unei mișcări se pot aduna laolaltă și pot influența direcția pe care o va lua mișcarea respectivă. Este complet nerealist să credem că, pentru a da naștere unei

mișcări de plantare de biserici, diferitele biserici și confesiuni se vor uni și vor deveni o singură confesiune. Diferențele existente între diversele biserici și confesiuni sunt de așa natură încât împiedică lucrul acesta. *Dar, chiar dacă rămân organizații distincte, ele se pot uni în slujba cauzei comune a înaintării Evangheliei prin plantarea de biserici!* În cazul unei mișcări de plantare de biserici până la saturație lucrul acesta se întâmplă.

Se prea poate ca liderii diferitelor confesiuni să se strângă și să discute modul în care pot contribui la înmulțirea bisericilor din țara lor, în care se propovăduiește Evanghelia, indiferent că acestea vor fi pentecostale sau baptiste sau din orice altă confesiune. De aceea, o mișcare, prin natura ei, nu poate fi controlată, *dar oamenii și structurile dintr-o mișcare pot fi direcționați pentru a contribui la plantarea de biserici.*

EXEMPLU: În cadrul unei întâlniri la care au participat liderii importanți ai diverselor confesiuni din Brazilia, pentru a discuta ce pot face în vederea înaintării Evangheliei, președintele lui Assembly of God, Jose Wellington a citit Psalmul 133 „Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună”. Respectiva întâlnire a dat naștere unui proces în urma căruia s-a format delegația braziliană AD 2000 și legăturile între confesiuni s-au îmbunătățit.

O mișcare spirituală este întotdeauna imprevizibilă. Prin natura ei, o mișcare este extrem de dinamică. Dar participarea la asemenea mișcări conduse de Dumnezeu implică de multe ori și nesiguranță. Se întâmplă de multe ori să acționăm într-un context care ne scapă de sub control; încercăm să coordonăm ceea ce putem, iar restul îl lăsăm în grija unui Dumnezeu suveran. Se întâmplă să nu știm dacă ne vor ajunge banii, dacă Dumnezeu ne va deschide ușile la care ne gândim, dacă și alți oameni se vor alătura, dacă strategiile noastre coincid 100% cu planurile Lui, dar totuși mergem înainte prin credință, plini de încredere în bunătatea Sa.

Un test util pentru a stabili dacă ceea ce are loc reprezintă o mișcare a lui Dumnezeu sau doar un program omenesc este de a încerca să răspundem la întrebarea: „Poate un om să controleze ceea ce se întâmplă?” Capacitatea omului este limitată. O mișcare a lui Dumnezeu trebuie să depășească așteptările și capacitățile omenești. Poate un om să convingă pe un alt om să primească Evanghelia? Poate un om convinge pe un altul că este păcătos? Aceste lucruri doar Duhul lui Dumnezeu le poate face. Este puțin probabil ca programele concepute de mintea omului și controlate de acesta să fie o mișcare a lui Dumnezeu. *Implică-te în lucrări care vor reuși doar dacă Dumnezeu se află la lucru. Evită lucrurile care vor fi încununare de succes dacă se face ceea ce trebuie făcut.*

F. Semnul 6: O mișcare mobilizează oamenii și organizațiile

În clipa în care o mișcare de plantare de biserici ia amploare și începe să stabilească anumite direcții de lucrare, ea îi va mobiliza pe creștini, la toate nivelurile, pentru a se implica în plantarea de biserici. Structurile existente, de genul bisericilor locale, conducerea diverselor confesiuni, organizațiile creștine și chiar școlile, vor identifica modalități de a participa la efortul de plantare de biserici. Vor fi înființate structuri noi pentru a le ajuta pe cele deja existente să contribuie la această mișcare de plantare de biserici. Va fi necesară contribuția mijloacelor de comunicare în masă și a literaturii pentru a duce respectiva mișcare și mai departe. Atunci când liderii existenți — pastorii, reprezentanții confesiunilor și alți creștini cu un rol important — vor înțelege dincolo de orice îndoială că mișcarea de plantare de biserici este voia lui Dumnezeu, vor încuraja organizațiile pe care le conduc să dea o mână de ajutor.

EXEMPLU: Lucrarea *Ucenicizarea Unei Întregi Națiuni* (DAWN) i-a adunat în 1973 pe liderii bisericii din Filipine, pentru a se ruga și a se organiza. Fiecare confesiune și-a stabilit propriile obiective de plantare de biserici, și și-au propus ca până în 2003 să fie înființate 50.000 de biserici. La această oră toate obiectivele lor de până acum au fost atinse pentru că Dumnezeu le-a onorat credința și unitatea!

Când creștinii care au stat deoparte, pasivi, văd că mișcarea de plantare de biserici vine de la Dumnezeu, de regulă se vor alătura acesteia prin rugăciuni, dărnicii și chiar implicare activă.

Oamenii vor fi pregătiți într-o formă sau alta pentru a participa în mod activ la respectiva mișcare și o parte a acestei pregătiri ar putea să aibă loc chiar și în școlile biblice și în seminarii.

EXEMPLU: Alianța pentru Plantarea de Biserici până la Saturație conlucrează cu bisericile locale și misiunile existente într-o zonă pentru a forma împreună un front comun în țările foste comuniste. Contribuția Alianței a fost de a pregăti plantatori de biserici. Prin apariția unor echipe de lucrători în fostele țări comuniste din Europa de Est, bisericile și-au putut pregăti proprii plantatori de biserici. De asemenea, Alianța a produs materiale și cursuri de instruire, inclusiv acest manual.

Publicațiile și celelalte mijloace de comunicare vor informa masele de oameni despre ce se întâmplă, îi vor direcționa și îi vor motiva. Contribuția lor este esențială pentru a asigura unitatea de direcție a diverselor lucrări.

Mijloacele de comunicare în masă, în special literatura, îi vor ajuta totodată pe oameni să ia în serios mișcarea respectivă. De asemenea, vor duce la răspândirea acesteia într-un mod neimaginat. Tot prin intermediul lor se poate ajunge în timp și spațiu acolo unde liderii sau participanții respectivei mișcări n-ar putea ajunge. Epistolele Noului Testament sunt un exemplu de literatură născută dintr-o mișcare de plantare de biserici. Dar ele continuă să dea învățătură și să inspire mișcările de plantare de biserici și în zilele noastre! Ce crezi, creștinii din primul secol și-au imaginat vreodată clipă că Epistolele lui Pavel îi vor ajuta și inspira pe credincioșii din America de Sud aproape 2000 de ani mai târziu?

EXEMPLU: Pe când mișcarea de misiune COMIBAM din America Latină era încă în faza incipientă, a început să publice diverse cărți. COMIBAM a publicat o serie de cărți, inclusiv un atlas color cu date statistice din întreaga lume despre creștinism. Ca urmare a respectivelor publicații, COMIBAM a fost privită cu seriozitate în America Latină și a atras sprijinul liderilor din zonă. De asemenea, efortul respectiv i-a ajutat în strângerea de fonduri.

III. PAȘI ÎNSPRE NAȘTEREA UNEI MIȘCĂRI DE PLANTARE DE BISERICI

A. Ajută oamenii să-și formeze convingeri proprii și să-și însușească viziunea

Trebuie să comunici gândirea „Z” (vezi lecția „Gândirea Z” din secțiunea Viziunea PBS) pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă scopul ultim al lui Dumnezeu pentru zona în care vor fi înființate bisericile. Viziunea proclamării Evangheliei în auzul tuturor și a accesului tuturor la o biserică locală trebuie prezentată cu multă claritate. Ține la înălțime standardele viziunii și Dumnezeu îi va strânge laolaltă pe cei care s-au rugat pentru o mișcare puternică pentru a schimba națiunea lor. Una din cele mai eficiente modalități de a-ți întări viziunea este să vii în prezența lui Dumnezeu în rugăciune. Oamenii implicați în mișcări de rugăciune arareori au dificultăți în a accepta viziunea plantării de biserici până la saturație.

Nu îți se vor alătura imediat toți, nici nu vor accepta toți viziunea despre care le vei vorbi. Mesajul pe care-l vei duce va fi considerat radical în raport cu situația curentă. Unii i se vor opune, alții îl vor accepta, însă nu neapărat din toată inima. Vor exista însă unii a căror inimă a dorit de mult să-L vadă pe Dumnezeu lucrând prin biserică și aceștia îți se vor alătura. S-ar putea să îți se alătore și alții, dar care să fie dedicați totodată și altor lucrări la care Dumnezeu i-a chemat.

B. Investește în oameni

O mișcare de plantare de biserici până la saturație are nevoie de oameni cu convingeri puternice, care să lucreze pentru înaintarea Evangheliei înființând biserici noi pretutindeni. Pe măsură ce acești oameni se formează, mișcarea va avea de câștigat, iar între frații cu aceleași convingeri și cu aceeași dedicare se vor dezvolta legături strânse. Dacă vom investi în oameni cu viziune și-i vom încuraja să-și împlinească lucrarea la care au fost chemați, Evanghelia va avea mai mult de câștigat decât dacă îi vom obliga să se încadreze într-un program.

Spunând lucrul acesta, nu negăm rolul instituțiilor și programelor. Trebuie să ne propunem obiective și trebuie să le urmărim, fără îndoială. Dar ele rămân doar instrumente de care ne folosim pentru a-i echipa pe oameni, pentru a naște în ei viziunea împlinirii lucrării la care i-a chemat Dumnezeu (Col. 4:17). Nu este oare adevărat faptul că Evanghelia va înainta mai bine atunci când oamenii care o vestesc ard pentru ea, având pe inimă obiective pe care

le-au primit din partea lui Dumnezeu, decât atunci când încearcă să se încadreze într-un program care le pune înaintea lucruri specifice și măsurabile?

Pentru ca o mișcare să ia naștere este nevoie:

- ◆ de călăuzirea oamenilor, mai degrabă decât de coordonarea lor;
- ◆ de echiparea oamenilor, mai degrabă decât de controlarea lor;
- ◆ de investiții în oameni, mai degrabă decât de a le cere să facă anumite lucruri;
- ◆ de a-i provoca pe oameni să facă lucruri mărețe, în loc să fie împinși;
- ◆ de a-i încuraja pe oameni, în loc să fie criticați;
- ◆ de a-i convinge pe oameni, în loc să li se dea ordine;
- ◆ de a-i pregăti pe oameni, în loc să le ținem prelegeri.

EXEMPLU: Alianța pentru Plantarea de Biserici până la Saturație își propune să contribuie la apariția de plantatori de biserici în cele 27 de țări foste comuniste din Europa de Est și Asia Centrală. Personalul Alianței nu își propune să planteze biserici... dar prin eforturile Alianței de a contribui la formarea unor oameni din țările respective, care să planteze ei noi biserici, au luat naștere peste 2000 de biserici noi! În loc să ne mulțumim cu a le da niște pești (adică misionarii să facă lucrarea de plantare de biserici), Alianța a ales să-i ajute pe oameni să învețe cum să prindă ei singuri pești. Pentru aceasta, liderii trebuie să îmbrățișeze *viziunea* plantării de biserici până la saturație, trebuie încurajate mișcările de rugăciune pentru plantarea de biserici până la saturație, trebuie pregătiți plantatori de biserici, trebuie inițiată strângerea datelor necesare unei asemenea mișcări și trebuie strânse fondurile necesare eforturilor strategice care vor da naștere mișcărilor de plantare de biserici până la saturație.

C. Încurajează comunicarea

Asemenea tuturor mișcărilor, mișcarea de Plantare de Biserici până la Saturație are la bază comunicarea între cei implicați în ea, pentru a asigura mersul în aceeași direcție, pentru a clarifica obiectivele comune pentru a adopta o poziție comună, care să fie înțeleasă de toți. Comunicarea adecvată va contribui în același timp la dezvoltarea legăturilor dintre oamenii implicați în mișcare. Va fi necesară tipărirea unor publicații și folosirea mijloacelor de comunicare în masă. De asemenea, va fi necesară strângerea laolaltă a oamenilor pentru a participa la anumite întruniri sau evenimente comune.

Folosirea literaturii și a mijloacelor de comunicare în masă va da avânt mișcării respective și o va legitima. Va trebui respectat nivelul de calitate acceptat de oamenii din zona respectivă. Prețul va trebui să fie accesibil, iar modalitățile de procurare facile. Mesajul va trebui să aibă un nivel intelectual adecvat, dar să fie totodată suficient de simplu și relevant pentru a putea fi înțeles de toți.

În cazul unei mișcări, liderii trebuie să se întâlnească față în față. Întâlnirile care au loc cu ocazia conferințelor, congreselor și consultărilor comune presupun existența unei bune comunicări între diversele lucrări implicate în mișcare. Întâlnirile cu un număr mare de participanți, de genul congreselor, îi vor inspira pe oameni și-i vor motiva. Evenimentele de amploare mai redusă, de genul întâlnirilor pentru consultare, le va permite liderilor să rezolve problemele dificile și să clarifice direcția pe care trebuie să o urmeze în cadrul mișcării respective.

EXEMPLU: AD 2000 ȘI MAI ÎNCOLO este o mișcare prin intermediul căreia liderii creștini din întreaga lume țin legătura unii cu alții. Își pot împărtăși astfel obiectivele, visurile, pot face împreună planuri pentru înaintarea Evangheliei. Cu ajutorul congreselor și întâlnirilor pentru consultări păstrează legătura unii cu alții. Datorită acestei mișcări, cât și altor lucruri pe care le face Dumnezeu în vremea noastră, diversele misiuni cooperează între ele mai mult ca oricând pentru a duce Evanghelia în întreaga lume.

Nimic nu poate fi mai benefic decât o încăpere plină de lideri cu o gândire similară. O asemenea întrunire poate da un nou avânt lucrării contribuind la nașterea unei strategii vizionare, semnificative, care va avea roade îmbelșugate.

D. Construiește relații de parteneriat

Atunci când diverse grupări care au același obiectiv de plantare de biserici — și în special cel al plantării de biserici până la saturație — decid să conlucreze, mișcarea se va accelera deoarece se vor pune în slujba ei nu doar indivizi izolați, ci organizații întregi. Uneori, din aceste parteneriate vor lua naștere noi organizații care le vor permite diverselor grupări să conlucreze mai bine. Alianța pentru Plantarea de Biserici până la Saturație reprezintă un asemenea parteneriat.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ În ce mod lucrează Dumnezeu în vremea aceasta în locul în care-L slujești tu? Cum poți stârni în inimile oamenilor dorința de a-L vedea pe Dumnezeu lucrând?
- ◆ Într-o mișcare există diverse tipuri de lideri; tu ce fel de lider ești?
- ◆ Cum îi poți ajuta și pe alții să Îl slujească pe Dumnezeu contribuind la nașterea unei mișcări de plantare de biserici?
- ◆ Ce fel de publicații sunt necesare pentru a accelera o mișcare de plantare de biserici?
- ◆ Ce s-ar putea face pentru a organiza un congres sau o întâlnire cu scop consultativ care să aibă ca subiect o mișcare de plantare de biserici în zona sau țara ta?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Identifică o modalitate de a împărtăși și altora viziunea plantării de biserici până la saturație. Vorbește despre ea, scrie articole sau discută cu alții, însă fă ceva concret pentru a transmite această viziune și altora, într-un fel sau altul.
- ◆ Alătură-te oamenilor care au aceeași viziune ca tine. Găsește un grup de oameni care s-au dedicat plantării de biserici până la saturație și întâlnește-te regulat cu ei. Găsește o formă de comunicare prin care să răspândești această viziune dincolo de cercul cunoștințelor tale personale.
- ◆ Gândește-te să scrii o scrisoare deschisă, o carte, să produci o casetă video, un program la radio sau altceva prin care viziunea să ajungă la oameni cu care altfel nu te întâlnești.
- ◆ Identifică grupuri sau organizații care sunt gata să ți se alăture pentru a deveni parteneri într-o mișcare de plantare de biserici până la saturație.

ISPRĂVNICIA

LECȚIA 1: ISPRĂVNICIA — INTRODUCERE

- I. Ce este isprăvnicia?
- II. De ce discutăm despre isprăvnicie? — două probleme
- III. Principiile biblice referitoare la isprăvnicie
- IV. Isprăvnicia noastră
- V. Isprăvnicia și plantatorul de biserici

LECȚIA 2: ISPRĂVNICIA FINANCIARĂ

- I. Ce spune Biblia?
- II. Dărnicia personală
- III. Finanțele bisericii locale
- IV. Finanțele și mișcările de plantare de biserici

LECȚIA 3: ADMINISTRAREA TIMPULUI

- I. Stabilirea priorităților — Învață cum să-ți administrezi timpul
- II. Implementare practică

LECȚIILE 4,5: PLANIFICAREA STRATEGICĂ

- I. Ce este planificarea strategică?
- II. Exemple biblice de planificare strategică
- III. Pregătirea pentru planificarea strategică
- IV. Procesul planificării strategice
- V. Concluzii

Isprăvnicia — Introducere

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Etapa de consolidare

Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a demonstra importanța isprăvnicii noastre înaintea lui Dumnezeu. Tot ceea ce avem vine de la El. Din acest motiv ni se cere nu doar să-l dăm înapoi o parte din ceea ce am primit, ci și să folosim tot ceea ce avem spre slava Lui și în lucrarea Lui. Isprăvnicia noastră înseamnă mai mult decât banii noștri; ea include tot ceea ce avem, timpul nostru, darurile duhovnicești etc.

Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să cunoască principiul administrării lucrurilor pe care ni le-a dat Dumnezeu în folosul Lui;
- ◆ Să înțeleagă valorile care stau la baza isprăvnicii noastre.

Schița lecției

- I. Ce este isprăvnicia?
- II. De ce discutăm despre isprăvnicie? — două probleme
- III. Principiile biblice referitoare la isprăvnicie
- IV. Isprăvnicia noastră
- V. Isprăvnicia și plantatorul de biserici

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Începe lecția întrebându-i pe cursanți ce anume le-a dat Dumnezeu lor. Scrieți lucrurile enumerate de ei pe o tablă sau pe o folie de retroproiector.

Isprăvnicia — Introducere

FOLOSIREA CU ÎNȚELEPCIUNE A LUCRURILOR PE CARE NI LE-A DAT DUMNEZEU

I. CE ESTE ISPRĂVNICIA?

Isprăvnicia este termenul folosit pentru a descrie activitatea unui ispravnic. Ispravnicul este omul care controlează averile stăpânului său. El are o funcție de răspundere și este esențial să fie un om cinstit pentru că are nenumărate posibilități de a fura din averile stăpânului său sau de a le folosi greșit.

Analizând principiile isprăvniciei vom vedea că ea are de-a face cu modul în care administrăm resursele pe care Dumnezeu ni le-a încredințat. Printre acestea se numără:

- ◆ Bani noștri
- ◆ Timpul
- ◆ Bunurile pe care le posedăm
- ◆ Trupurile noastre
- ◆ Familiile noastre
- ◆ Lucrarea noastră

II. DE CE DISCUTĂM DESPRE ISPRĂVNICIE? — DOUĂ PROBLEME

A. Problema credințioșiei

A fi ispravnic înseamnă a folosi în mod responsabil ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Încă din prima zi de existență a omului pe pământ, acesta a fost ispravnicul lui Dumnezeu. Omul a fost creat pentru a stăpâni Creația (Gen. 1:28). Domnul l-a așezat pe Adam în grădină ca s-o lucreze și s-o păzească pentru El (Gen. 2:15). Deși, de regulă, omul nu înțelege că el este doar un ispravnic al Creației lui Dumnezeu, Biblia afirmă foarte clar că pământul și tot ce este pe el îi aparțin lui Dumnezeu (1 Cor. 10:26). Tot ceea ce avem am primit de la Dumnezeu pentru a folosi spre slava Sa.

Studierea isprăvniciei va trebui să ne convingă de faptul că suntem răspunzători înaintea lui Dumnezeu pentru tot ceea ce avem. El urmărește cât de credințioși suntem și ne va răsplăti ca atare.

B. Problema valorilor

Modul în care se raportează oamenii la lucrurile enumerate în lista de la punctul I arată unde le este inima. După cum a spus Isus, „unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”. Cu alte cuvinte, poți afla multe despre inima unui om din modul în care își folosește banii și lucrurile sale de preț.

Valorile noastre sunt idealurile sau lucrurile pe care le considerăm importante în viață. Unii oameni prețuiesc posesiunile sau confortul, alții familia sau serviciul adus comunității. De fapt, noi ne cheltuim viața urmărind lucrurile care ni se par importante. În Matei 22:37-39 găsim o poruncă pe care unii o numesc „Marea Însărcinare”. În cuvintele acesteia, într-o afirmație care are două părți, Isus a rezumat toate valorile biblice.

1. *Cea mai înaltă valoare a noastră privește relația cu Dumnezeu — „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău”*

Pe verticală, noi trebuie să-I slujim lui Dumnezeu. A-L iubi pe Dumnezeu și a trăi înaintea Lui este cea mai mare valoare a noastră. Deoarece este normal să petrecem timp cu cei pe care-i iubim, fiecare credincios ar trebui să petreacă timp studiind Cuvântul lui Dumnezeu și rugându-se. Când pierdem contactul personal cu Dumnezeu, legătura intimă cu El, pierdem binecuvântările Sale și nu avem putere pentru lucrare.

A-L sluji pe Dumnezeu cu toată puterea noastră nu este o emoție care ne cuprinde pentru o perioadă scurtă de timp, ci o decizie pe care o luăm zi de zi și care are de-a face cu tot ceea ce avem. Un credincios este eficace în slujirea lui Dumnezeu în măsura în care își folosește cu eficacitate timpul și bunurile sale. Părtășia personală cu Domnul trebuie inclusă în programul aglomerat al plantatorului de biserici pentru că altfel va fi neglijată. Înainte de a sluji altora avem nevoie de o relație sănătoasă cu Dumnezeu.

2. *Celelalte valori ale noastre privesc relațiile cu ceilalți — „Să iubești pe semenul tău ca pe tine însuși”*

Pe orizontală, trebuie să-i slujim pe semenii noștri. Relația de dragoste dintre noi și Dumnezeu trebuie să se concretizeze în dragostea noastră față de ceilalți oameni. „Aproapele” trebuie să includă familia noastră, colegii de lucru, membrii bisericii căreia-i aparținem, cât și oamenii nemântuiți cărora le vorbim despre Hristos. În calitate de ispravnic trebuie să administrăm bine resursele pe care le avem la dispoziție pentru a împlini nevoile acestor „semeni” pe care Dumnezeu ni i-a încredințat în grijă.

Plantatorii de biserici sunt printre cei mai ocupați oameni dintr-o comunitate. Administrarea corectă a timpului, banilor și celorlalte resurse îl va ajuta pe plantatorul de biserici să-i slujească mai bine pe ceilalți, angajându-se conștient într-o anumită direcție în loc să se lase dus de împrejurări.

Înainte de a discuta isprăvnicia în detaliu, trebuie să ne verificăm valorile. Marea Însărcinare trebuie să constituie standardul de verificare a valorilor și priorităților noastre. Ești un om care-L iubește pe Dumnezeu din toată inima și pe ceilalți ca pe sine însuși? Dacă răspunsul este „Da”, isprăvnicia ta va trebui s-o dovedească.

III. PRINCIPIILE BIBLICE REFERITOARE LA ISPRĂVNICIE

În Biblie găsim multe exemple de ispravnic. Majoritatea oamenilor înstăriți aveau ispravnic care erau persoane capabile, vrednice de încredere, angajate pentru a administra treburile zilnice ale stăpânilor lor. Ispravnicii nu erau proprietarii lucrurilor respective. Aveau permisiunea de a locui în casa stăpânului lor, de a mânca la masa acestuia și de a se îmbrăca din bunurile lui. Ispravnicul nu își avea averea sa proprie, ci o administra pe cea a stăpânului său.

În Biblie vedem ispravnic buni și ispravnic răi. În continuare vom analiza câteva pasaje mai clare care vorbesc despre ispravnic.

A. Semnificația isprăvnicii

În Biblie sunt folosiți mai mulți termeni pentru conceptul de isprăvnicie. Modul de traducere a acestora diferă, dar înțelesul general rămâne clar. Iată câțiva dintre termenii folosiți:

1. *Ispravnic (oikonomos)*

Este cel mai specific termen pentru a desemna persoana având funcția de ispravnic. Ispravnicul răspundea de administrarea averilor stăpânului său. Avea foarte multă autoritate în casa acestuia. Rădăcina cuvântului „ispravnic” este aceeași ca și a cuvântului „casă”. De regulă, această persoană era un sclav, însă era considerat o persoană de încredere, căreia i se putea încredința această sarcină. Întâlnim acest termen în Luca 12:42, 16:1-3; 1 Corinteni 4:1 și în alte locuri.

2. *Priveghetor (epitropou)*

Acest termen, din câte se pare, desemna o persoană care avea autoritate asupra altor oameni. Conform textului din Matei 20:8 este cel care face plățile pentru lucrătorii

angajați. În Galateni 4:2 este un om căruia i s-a încredințat responsabilitatea de a se ocupa de copilul stăpânului, până la maturitatea acestuia.

3. *Sclav (doulos)*

Sclavul era proprietatea unui alt om. Ispravnicul era, de regulă, un sclav. Dar nu toți sclavii erau ispravnici. Sclavii, în general, nu aveau autoritate asupra celorlalți sclavi sau asupra averilor stăpânului lor. În clipa în care un sclav primea o asemenea autoritate, el era denumit „ispravnic”. Exemple de sclavi care aveau funcția de ispravnici sunt în textele: Matei 24:45; 25:14; Luca 12:42.

4. *Slujitor (doulos)*

În multe traduceri același cuvânt este tradus și prin „sclav” și prin „slujitor”. Cuvântul, într-adevăr, are ambele sensuri. În vremurile biblice existau sclavi care trăiau într-o mizerie și sărăcie cruntă, dar existau și slujitori care se bucurau de o viață mult mai bună. Și unii și alții erau însă proprietatea altui om, de aceea era folosit același termen pentru a-i desemna.

5. *Isprăvnicie (oikonomia)*

Isprăvnicia este slujba sau funcția pe care o îndeplinea ispravnicul, și nu acesta ca persoană. Atunci când vorbim despre isprăvnicia noastră ne referim la responsabilitatea pe care o avem de a administra ceva. Exemple de folosire a acestui termen sunt: Luca 16:2; 1 Corinteni 9:17; Efeseni 3:2.

Din uzajul acestor termeni ne putem forma o imagine despre isprăvnicie. De regulă, ispravnicul era un rob căruia i s-a încredințat responsabilitatea și autoritatea de a administra și a se îngriji de averile stăpânului său, de casa acestuia, de ogoarele lui, de afacerile lui, de ceilalți robi sau de chiar de educația fiului său.

B. Iosif — un exemplu de isprăvnicie

Probabil că Iosif este cel mai bun exemplu de ispravnic credincios. Mai întâi a administrat casa lui Potifar, slujbașul egiptean care l-a cumpărat ca rob (Gen. 39). Deși Potifar nu îl slujea pe Dumnezeu, nu după multă vreme și-a dat seama că Dumnezeu este cu Iosif și că îl binecuvântează în tot ce face. De aceea Potifar i-a încredințat lui Iosif tot ce avea, cu excepția soției sale.

În calitatea de ispravnic al lui Potifar, Iosif s-a hrănit și s-a îmbrăcat din bunurile stăpânului său. A locuit în casa lui Potifar și i-a administrat averile. Însă episodul ispitirii sale de către nevasta lui Potifar ne arată foarte clar că Iosif n-a uitat nici o clipă că toate lucrurile respective erau ale stăpânului său și că existau limite pe care nu le putea depăși. Se putea bucura de roadele muncii sale câtă vreme stăpânul lui era mulțumit de munca sa și câtă vreme nu păcătuia împotriva lui.

Ulterior, Iosif ajunge din nou ispravnic, mai întâi în temniță, iar mai târziu, pentru Faraon. În calitate de ispravnic al lui Faraon, era cel mai bogat om din Egipt, după Faraon. Dar funcția pe care o deținea depindea de credințioșia dovedită în administrarea afacerilor lui Faraon.

C. Isprăvnicia în pildele lui Isus

Deoarece existau mulți ispravnici în vremurile biblice, Isus a rostit mai multe pilde despre ispravnici pentru a descrie astfel relația credinciosului cu Dumnezeu. Care a fost ideea pe care a dorit să o comunice Isus atunci când a vorbit despre ispravnici?

1. *Un ispravnic bun este credincios*

În Luca 12:42-48 Isus ne învață că ispravnicul trebuie să fie credincios chiar și atunci când stăpânul său nu este prezent. Dacă stăpânul său se va întoarce pe neașteptate și-l va găsi ocupându-se de sarcina care i-a fost încredințată, va fi răsplătit. Dar dacă nu va fi găsit făcând ceea ce i s-a cerut, va fi pedepsit cu asprime. La fel stau lucrurile și în cazul credinciosului. Domnul nostru a plecat, dar se va întoarce pe neașteptate. În absența Lui, trebuie să fim credincioși.

2. *Ispravnicul înțelept se folosește de funcția sa pentru a se pregăti pentru viitor*

Isus a spus o altă pildă despre ispravnici în Luca 16:1-12. Această pildă este puțin surprinzătoare, deoarece ispravnicul din ea este lăudat pentru faptul că și-a înșelat stăpânul. În mod cert însă, respectiva pildă n-a fost spusă cu scopul de a încuraja necinstea. Mai degrabă, ea ne învață că este înțelept să ne folosim de lucrurile încredințate pentru a ne pregăti pentru viitor. Ispravnicul necredincios și-a dat seama că funcția sa este temporară, la fel cum este și viața noastră pe pământ. De aceea s-a hotărât să facă tot ce-i stă în puteri pentru a-și asigura un viitor bun la încheierea slujbei sale. Isus a spus că el a procedat mai înțelept decât procedăm noi în majoritatea cazurilor. Ar trebui să ne folosim de tot ce avem pe pământ pentru a ne aduna comori în ceruri.

3. *Ispravnicii vor fi evaluați în funcție de capacitatea lor*

Pilda talanților din Matei 25:14-30 ne este bine cunoscută. Fiecărui rob i s-a încredințat o sumă de bani pentru perioada în care stăpânul lor avea să fie plecat. Ei urmau să fie ispravnicii talanților primiți. Însă nu au primit cantități egale, ci fiecare a primit în funcție de modul în care stăpânul lui i-a evaluat capacitatea. La întoarcere, stăpânul l-a răsplătit pe fiecare după credințioșia sa. Cel care primise doi talanți a fost lăudat exact la fel ca și cel care primise cinci. Doar cel care și-a ascuns talantul a fost judecat. Este importantă credințioșia ispravnicului, și nu mulțimea lucrurilor încredințate spre administrare.

D. Responsabilitatea

Apostolul Pavel afirmă clar că suntem ispravnici ai lui Hristos. Plantatorii de biserici și liderii acestora au responsabilitatea specială de a administra tainele lui Dumnezeu (1 Cor. 4:1-2; Efes. 3:2; Tit 1:7). El i-a mai învățat pe oameni și că stăpânul nostru se va întoarce pe neașteptate, în ceasul în care nu ne gândim (1 Tes. 5:2). Când Isus va reveni după Biserica Sa, ne va judeca pentru a vedea dacă am fost credincioși în slujirea Lui (Rom. 14:4-12; 2 Cor. 5:10). Fiecare dintre aceste pasaje discută situația creștinului. Faptul că Isus îi va judeca pe credincioși reiese și mai clar din 1 Cor. 3:10-15. În acest pasaj Pavel descrie modul în care ceea ce am făcut va fi încercat prin foc și spune că vom primi o răsplată sau vom pierde tot ce am făcut, în funcție de modul în care am slujit. Nu poate fi vorba despre necredincioși aici, deoarece va fi mântuit până și cel care nu va avea nimic vrednic de răsplată (v. 15).

IV. ISPRĂVNICIA NOASTRĂ

A. Banii noștri

Majoritatea creștinilor știu că ar trebui să dea o parte din banii lor Domnului. Dar a înțelege cu adevărat isprăvnicia noastră presupune o atitudine diferită. Suntem datori nu numai să dăm bani, ci și să nu risipim banii pe care-i avem sau să-i cheltuim pe lucruri care nu sunt plăcute lui Dumnezeu. La urma urmelor, toți banii pe care îi avem sunt ai Lui. Noi nu avem bani ai noștri. Avem doar banii pe care Dumnezeu ni i-a încredințat. Prin tot ce facem, fie că îi dăm bisericii, fie că îi cheltuim pe lucruri plăcute Lui, practic, noi îi dăm înapoi lui Dumnezeu.

B. Timpul nostru

Este probabil cel mai prețios lucru pe care-l avem deoarece nu putem face nimic pentru a-l mări, cantitativ vorbind. Avem cu toții un anumit număr de zile pe care ni le-a dat Dumnezeu (Ps. 139:16). El așteaptă să le folosim spre slava Sa. Când Isus a fost înălțat, îngerii i-au muștrat pe ucenici pentru că stăteau cu ochii pironiți spre cer (Fapte 1:11). Trebuia să se apuce de treabă, să-l împlinească porunca de a aștepta venirea Duhului Sfânt, după care să ducă Evanghelia la toate popoarele. Pavel ne amintește să ne dăm silințele să trăim vieți evlavioase, deoarece ziua mântuirii noastre se apropie (Rom. 13:11-14). Ne spune, de asemenea, să răscumpărăm vremea în aceste zile rele (Efes. 5:15-17). Dumnezeu ne-a încredințat fiecăruia dintre noi ceva de făcut și ne-a dat o perioadă limitată de timp în care să putem face lucrul respectiv (Efes. 2:10). Trebuie să evaluăm cu multă atenție modul în care ne folosim timpul pentru a ne asigura că facem tot ce dorește El de la noi.

C. Bunurile noastre

Până și credincioșii sinceri neglijează de mult ori acest domeniu, considerând că Dumnezeu dorește o parte din banii lor, și cu asta s-a terminat. Unii cred că dacă au venituri mici nu sunt datorii să mai dea ceva altora. În realitate, Biblia nu limitează dărnicia la banii noștri. În vremea Vechiului Testament, zeciuiala se dădea, de regulă, din înmulțirea turmelor sau din recoltele strânse. O mare parte din veniturile credincioșilor nou-testamentali erau sub altă formă decât cea bănească. Dumnezeu dorește să dăruim o parte din *orice* primim. Poate fi salariul nostru, cartofii recoltați din grădină, laptele de la o vacă sau orice altă formă de venit. Sursa nu are nici o importanță, pentru că tot ceea ce primim vine în ultimă instanță de la Dumnezeu, iar El dorește să ne aducem aminte de lucrul acesta și să Îl cinștim cu tot ce avem.

Ești gata să folosești toate bunurile pe care ți le-a încredințat Dumnezeu pentru a-l fi plăcut Lui și a-i sluji pe ceilalți? Membrii bisericii din Ierusalim își vindeau averile pentru a-i putea ajuta pe cei în nevoie (Fapte 2:44). Pe Barnaba îl întâlnim pentru prima dată în Scriptură atunci când ni se spune că și-a vândut pământul pentru a da bisericii banii obținuți astfel (Fapte 4:36-37). Dumnezeu l-a binecuvântat foarte mult și l-a ales să-i fie tovarăș apostolului Pavel.

D. Trupurile noastre

Foarte puțini creștini se gândesc la această responsabilitate, dar ea este una importantă. Trupurile sunt templul Duhului Sfânt (1 Cor. 6:19) și trebuie să-i aducă slavă lui Dumnezeu. Deși Biblia nu interzice în mod specific consumul alcoolului, fumatul sau consumul de droguri, asemenea lucruri dăunează acestui templu și afectează capacitatea noastră de a-L sluji pe Domnul. Isprăvnicia acestui templu ne cere să avem grijă să evităm ceea ce face rău sănătății noastre. Lucrul acesta include și lipsa exercițiului fizic sau a somnului, alimentația nesănătoasă sau orice este nesănătos.

E. Familiile noastre

Familiile noastre sunt cel mai mare dar pe care l-am primit de la Dumnezeu. Dacă nu ne administrăm bine familiile, ne descalificăm de la administrarea bisericii (1 Tim. 3:4-5). Familiile noastre nu interferează cu lucrarea noastră, ci trebuie să fie parte a acesteia, viața noastră de familie pregătindu-ne pentru a sluji eficace. Pe măsură ce vom învăța să avem grijă de familiile noastre și îi vom învăța cu dragoste din Cuvântul lui Dumnezeu pe cei pe care El ni i-a încredințat, vom învăța și să le purtăm de grijă într-un mod mai eficace fraților noștri în Hristos.

F. Lucrarea noastră

1 Petru 4:10 ne spune că toți credincioșii trebuie să fie ispravnici credincioși ai harului lui Dumnezeu prin folosirea darurilor duhovnicești primite pentru a sluji altora. O înțelegere corectă a lucrării creștine va ridica povara pe care o simt pe umerii lor majoritatea liderilor bisericii. Lucrarea este a lui Dumnezeu. Este responsabilitatea Lui, nu a noastră. Noi suntem doar robii Lui, cei care folosim resursele Sale pentru a face ceea ce ni s-a dat de făcut. Dacă nu avem resurse suficiente, El ni le va pune la dispoziție. Dacă suntem credincioși, vom realiza tot ce dorește Dumnezeu de la noi. Nu trebuie să ne simțim zdrobiți sub povară, dacă ne aflăm într-o situație dificilă. Mai bine ar trebui să stăm înaintea Domnului să așteptăm călăuzirea Lui și să primim putere de la El.

Este esențial să petrecem în fiecare zi timp cu Dumnezeu. Când suntem sensibili la călăuzirea Duhului Sfânt luăm decizii mai bune, iar lucrarea va fi mai eficace. Până și Isus a simțit nevoia de a avea părtașie cu Tatăl și a primit înțelepciune de la El. Lucrul acesta se observa mai clar atunci când avea de luat decizii mari, de pildă unde să lucreze (Luca 4:42-44) sau pe cine să aleagă drept ucenici (Luca 6:12-16). Și noi avem nevoie de înțelepciune. Dacă nu vom uita nici o clipă că suntem doar robii Săi, care împlinesc voia Lui, vom fi gata să-L ascultăm pe Dumnezeu.

V. ISPRĂVNICIA ȘI PLANTATORUL DE BISERICI

Este foarte important ca plantatorul de biserici să fie un bun ispravnic. Va trebui să-și folosească toate darurile sale, tot ce are, timpul și banii săi cu multă înțelepciune pentru a putea planta o biserică nouă. Va trebuie să înțeleagă, de asemenea, responsabilitatea pe care o are de a se îngriji de trupul său și de familia sa și de a păstra echilibrul între aceasta și lucrarea sa. Va trebui să aplice în viața sa principiile isprăvniceii și să-i învețe și pe alții să o facă.

A. Aplicarea principiilor în viața sa

Plantatorul de biserici se confruntă cu o sarcină dificilă. El trebuie să elibereze robii aflați în mâna unui dușman puternic și nevăzut și să construiască întărituri noi pentru Dumnezeu. Prin puterea noastră nu putem face așa ceva, dar noi nu lucrăm prin puterea noastră. Noi suntem slujitorii lui Dumnezeu, ne folosim de resursele pe care El ni le-a pus la dispoziție pentru a-i face lucrarea. El ne va asigura toate cele necesare. Responsabilitatea noastră va fi să folosim cu grijă ceea ce El ne-a dat. Tot ceea ce facem, de la dărnicie până la modul în care ne folosim timpul, trebuie cântărit în lumina nevoii noastre de a primi binecuvântarea Sa și de a ne îndeplini funcția de ispravnici ai Săi.

Dacă ai probleme cu isprăvnicia, lucrul acesta se poate datora lipsei unui obiectiv clar. Verifică-ți valorile pe care le ai pentru a-ți clarifica obiectivul urmărit în viața și în lucrarea creștină. Ești un om care-L iubește pe Dumnezeu și pe semenii săi (Matei 22:37-39)? Modul în care-ți folosești timpul, bunurile, trupul, familia, lucrarea, etc. sunt în concordanță cu ceea ce spui că vrei să faci în viață?

B. Principiile transmise altora

Plantarea de biserici cu eficacitate necesită implicarea tuturor creștinilor. Trebuie să-i învățăm pe noii convertiți, încă din clipa convertirii lor, despre responsabilitatea pe care o au în calitate de ispravnici ai lui Dumnezeu. Să nu presupunem că oamenii vor învăța singuri să fie buni ispravnici. **Exemplul tău personal, cât și învățarea consecventă a acestor lucruri îi vor ajuta pe noii convertiți să înțeleagă cum pot fi ispravnici buni.**

În special, noii credincioși trebuie să învețe:

- ◆ Să dăruiască cu generozitate din banii și bunurile lor;
- ◆ Să își identifice darurile duhovnicești și să le folosească în lucrarea de zidire a bisericii;
- ◆ Să dăruiască din timpul lor pentru a sluji altor credincioși, cât și pentru lucrarea cu necredincioșii;
- ◆ Să poarte de grijă familiilor lor pentru a învăța cum să le poarte de grijă celorlalți credincioși.

CONCLUZII

Indiferent că este conștient de lucrul acesta sau nu, creștinul este un ispravnic. Tot ceea ce avem este a lui Dumnezeu și El așteaptă să le folosim spre slava Sa. Acest principiu este valabil pentru toți credincioșii — nu doar pentru plantatorii de biserici, dar plantatorii de biserici au o responsabilitate specială în acest sens deoarece trebuie să demonstreze în viața lor aceste principii și să-i învețe și pe alții să le aplice. Cui i s-a dat mult, i se cere mult.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care sunt resursele pe care ți le-a pus Dumnezeu la dispoziție? Enumeră-le.
- ◆ Care dintre domeniile descrise la punctul IV ți se par cel mai greu de administrat? De ce?
- ◆ Poate un om cu adevărat sărac să-l dea ceva lui Dumnezeu? Ar trebui să dea? Cât?
- ◆ Ce ar trebui să învețe cei nou-convertiți despre isprăvnicie?
- ◆ Ce importanță au valorile unui om în discuția despre isprăvnicie?

Isprăvnicia financiară

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Faza de consolidare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a demonstra importanța isprăvnicii financiare în lumina faptului că tot ceea ce avem vine de la Dumnezeu.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă efectele benefice ale auto-finanțării pentru creșterea și maturizarea unei biserici;
- ◆ Să crească în dărnicia sa și să-i învețe și pe alții să facă la fel.

☛ Schița lecției

- I. Ce spune Biblia?
- II. Dărnicia personală
- III. Finanțele bisericii locale
- IV. Finanțele și mișcările de plantare de biserici

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Încearcă să eviți o dispută aprinsă în problema zecuielii. Ideea de bază a acestei lecții este că avem responsabilitatea de ne a folosi banii spre slava lui Dumnezeu. Concentrează-te asupra acestei chestiuni care este relevantă indiferent de poziția participanților referitor la zecuială.
- ◆ În cazul în care unul dintre cursanți știe să construiască un buget și să-l folosească practic roagă-l să le împărtășească și celorlalți cum procedează.

Isprăvnicia financiară

I. CE SPUNE BIBLIA?

Biblia are multe de spus în problema banilor. Am selectat pasajele de mai jos pentru a înțelege mai bine cum privește Dumnezeu dărnicia financiară.

A. Zeciuiala în Legea vetero-testamentală

Israelitilor li se cerea să dea zeciuiala, adică 10% din tot ce câștigau (Lev. 27:30-32; Num. 18:23-24). Pe lângă această zeciuială pe care o dădeau pentru Dumnezeu și lucrarea Lui, existau multe alte daruri și „taxe”, denumite zeciuiele, astfel încât un credincios vetero-testamental serios, care dorea să respecte întreaga Lege, dăruia lui Dumnezeu în jur la 28% din venitul său. Această dărniciie provenea preponderent din turmele sale și din recoltele agricole.

Lăsând deoparte elementele tehnice ale zeciuiei vechi-testamentale, aceasta era o disciplină spirituală personală pe care Dumnezeu a promis s-o răsplătească. Nedăruirea zeciuiei era considerată de Dumnezeu hoție, deoarece partea respectivă era a Lui. Dumnezeu i-a invitat pe israeliți să-L pună la încercare în această privință, promițând că își va revărsa binecuvântările Sale asupra celor care îi vor aduce zeciuiala întreagă (Mal. 3:8-12).

B. Daruri de bunăvoie pentru Cort

Zeciuiala nu a fost singura metodă de strângere a fondurilor în timpul Vechiului Testament. În timpul rătăcirilor prin pustie, Dumnezeu i-a spus lui Moise să strângă daruri de bunăvoie de la popor în vederea construirii Cortului (Exod 25:1-8). Fără îndoială că oamenii respectivi nu aveau foarte multe bunuri din moment ce se aflau în călătorie prin deșert și tocmai fugiseră din Egipt. Cu toate acestea, în urma apelului făcut de Moise au dat din turmele lor, din bunurile personale și au contribuit chiar și cu munca lor (Exod 35:4-29). Oamenii respectivi nu au fost obligați să dea, ci au dat de bunăvoie. De fapt, au dat mai mult decât era necesar, așa încât Moise a trebuit să-i ceară poporului să înceteze să mai aducă daruri! (Exod 36:4-7)

C. David oferă un model de dărniciie pentru zidirea Templului

David a înțeles ce înseamnă să dai jertfindu-te. Așa se face că a refuzat să-l dea lui Dumnezeu ceva care nu îl costa „nimic” (1 Cron. 11:24). Împăratul David a făcut daruri mari pentru Templul Domnului din averile sale (1 Cron. 29:1-5). Exemplul său a fost urmat de liderii lui Israel (1 Cron. 29:6-9). Rugăciunea rostită de David în urma darurilor pe care le-a adus ne arată atitudinea sa față de dărniciie (1 Cron. 29:10-20). Vedem că David a dăruit din dorința de a-L lăuda pe Dumnezeu și de a-L mulțumi. David spune, totodată, că tot ceea ce avea îi aparținea lui Dumnezeu (1 Cron. 29:16). Dărniciia nu reprezintă decât o ocazie de a-l da înapoi lui Dumnezeu o porțiune mică din ceea ce El ne-a dat. David se minunează chiar cu voce tare că Dumnezeu i-a dat privilegiul de a dăruia (1 Cron. 29:14).

D. Darurile făcute din sărăcie

Isus a lăudat-o pe văduva care a dat o sumă neînsemnată (Luca 21:1-2). A făcut lucrul acesta deoarece cei doi bănuți ai ei reprezentau 100 % din averea sa. Această întâmplare a avut loc înainte să ia naștere Biserica, la Cincizecime. Așadar, chiar și înaintea Veacului Bisericii, în perioada în care nu exista nici o îndoială că Dumnezeu cerea zeciuiala de la poporul Său, Domnului I-a făcut plăcere să îi vadă pe credincioși dăruind de bunăvoie mai mult. Observăm, de asemenea, că îl interesează cât de mult dăruim și urmărește lucrul acesta. Mai găsim încă un principiu în acest pasaj. Templul era o clădire foarte scumpă,

acoperită cu aur (Marcu 13:1; Matei 23:16). Fără îndoială Templul nu avea nevoie de bani sărmane văduve. Isus a apreciat însă dărnicia ei deoarece considera că ea l-a dat lui Dumnezeu, nu Templului. Nu avea nici o importanță că liderii religioși erau niște fățarnici sau că El știa că romanii aveau să distrugă peste câțiva ani Templul. Femeia respectivă a dat lui Dumnezeu, nu oamenilor. Și noi Îi dăm lui Dumnezeu atunci când dăm Bisericii.

F. Finanțarea liderilor Bisericii nou-testamentale

Liderii spirituali din Noul Testament erau susținuți în diverse moduri. Isus și ucenicii Săi au fost susținuți, cel puțin în parte, de către femeile care călătoreau cu ei (Luca 8:1-3). Când Isus Și-a trimis ucenicii să propovăduiască Evanghelia în Galileea, le-a spus să se aștepte ca cei cărora aveau să le vorbească să le poarte de grijă de nevoile lor (Matei 10:10; Luca 10:5-8). Ca slujitor al lui Dumnezeu, apostolul Pavel avea dreptul să fie susținut financiar de cei printre care lucra, exact ca și preoții vechi-testamentali (1 Cor. 9:4-14). Atât aici, cât și în alte locuri (1 Tim. 5:18) Pavel încurajează bisericile să-i susțină financiar pe cei care le slujesc. Datorită unor motive particulare, Pavel nu și-a exercitat întotdeauna acest drept de a fi susținut financiar de cei cărora le slujea. De pildă, Pavel a refuzat suportul financiar al corintenilor, deși le-ar fi putut pretinde lucrul acesta (1 Cor. 9:12). În majoritatea timpului petrecut în Corint, Pavel s-a susținut financiar singur, făcând corturi, pentru a nu fi o povară bisericii (Fapte 8:2,3; 1 Cor. 4:12).

Aflăm că filipenii au contribuit la susținerea lucrării lui Pavel (Filip. 4:15-20). Este interesant să remarcăm expresia repetată frecvent: „Dumnezeu meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa” și aceasta în contextul mulțumirilor pe care Pavel li le adresează filipenilor pentru darul primit de la ei. Pavel știa că Dumnezeu va purta de grijă de toate nevoile filipenilor pentru că aceștia contribuiseră cu generozitate la lucrarea sa. Cu alte cuvinte, atunci când dăruim cu credințioșie, Dumnezeu ne va purta de grijă.

G. Strângerea de ajutoare pentru sfinții de la Ierusalim

Pavel a inițiat o colectă specială pentru sfinții aflați în nevoie la Ierusalim, în timpul unei foamete. În prima sa epistolă adresată Corintenilor le-a descris modul precis în care trebuia să se desfășoare respectiva colectă (1 Cor. 16:1-2). Îi cerea fiecărui credincios să dea de bunăvoie în prima zi a fiecărei săptămâni (duminică). Nu este precizat un anumit procent, ci Pavel cere ca fiecare să dea „după câștigul lui”.

În 2 Corinteni Pavel vorbește din nou despre această strângere de ajutoare. 2 Corinteni 8:1-6 și 9:6-11 conțin, probabil, cele mai provocatoare principii din Noul Testament referitoare la dărnici. Pavel începe dând exemplul bisericilor macedonene (2 Cor. 8:1-6). Acestea au dăruit cu multă generozitate din sărăcia lor, chiar mai mult decât ar fi putut da, omenește vorbind (punându-și încrederea în Dumnezeu). Macedonenii au putut face lucrul acesta deoarece s-au dat mai întâi pe ei înșiși lui Dumnezeu.

Cei care dau în felul acesta se bucură de promisiunea extraordinară a lui Dumnezeu că El Însuși îi va răsplăti potrivit cu dărnicia lor. Într-adevăr, Dumnezeu va purta de grijă cu multă generozitate nevoilor noastre dacă avem credința necesară pentru a-l da Lui cu generozitate (2 Cor. 9:6-11, Luca 6:38).

II. DĂRNICIA PERSONALĂ

Există un principiu spiritual important pe care îl regăsim în întreaga Biblie și pe care trebuie să-l învățăm fiecare creștin. Acest principiu este foarte simplu: **În economia lui Dumnezeu capacitatea de a da și a primi nu este limitată de resursele disponibile.** Cu alte cuvinte, orice credincios, indiferent cât de sărac este, trebuie să dăruiască. Așa cum am explicat în cazul mai multor pasaje anterioare, sărăcia nu este o scuză pentru a nu dăruia. Toți trebuie să-l dăruiască lui Dumnezeu. **Mai mult, atunci când oamenii lui Dumnezeu dau tot ce pot da, cu credință, va fi întotdeauna suficient.** Dumnezeu va folosi aceste daruri într-un mod miraculos, înmulțindu-le de mai multe ori. Vedem lucrul acesta ilustrat în povestea văduvei din Sarepta (1 Împ. 17:7-16) și în hrănirea celor 5.000 (Marcu 6:30-44). În ambele cazuri ceea ce a fost dăruit n-a fost mult, dar a fost tot ce aveau oamenii respectivi — și în mâinile lui Dumnezeu a fost suficient.

Dărniciile făcute pentru lucrarea lui Dumnezeu trebuie să constituie o practică regulată a vieții oricărui credincios. Deși majoritatea creștinilor sunt conștienți că au această responsabilitate,

părerile diferă în privința procentului care trebuie dat. I se mai cere oare Bisericii să dea zeciuiala? Dacă nu, cât trebuie să dăm? Mulți sunt de părere că zeciuiala reprezintă o practică impusă de Legea Mozaică și că ea, asemenea legilor alimentare, nu mai este valabilă în Noul Testament (Rom. 10:4; Gal. 3:25). Alții consideră că, deoarece vedem dându-se zeciuiala înaintea Legii Mozaice (Gen. 14:19-20) și deoarece Isus a susținut practicarea ei, dar subliniind importanța motivației (Matei 23:23), Dumnezeu ne cere și astăzi să o practicăm.

Toți credincioșii care au studiat pasajele din Noul Testament despre dărnicie sunt, în general, de acord că zeciuiala reprezintă procentul minim al dărnicii noastre. Este logic să credem că dacă acest procent a fost cerut în Vechiul Testament, credinciosul nou-testamental, care înțelege mai bine mântuirea de care are parte, va dori să dea mai mult.

Următoarele principii trebuie să ne călăuzească în dărnicia noastră:

- ◆ Fiecare credincios trebuie să dăruiască;
- ◆ Dărnicia noastră trebuie să fie proporțională cu câștigul nostru. Imaginați-vă ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu v-ar face câștigul proporțional cu dărnicia voastră!
- ◆ Trebuie să dăruim chiar și atunci când suntem săraci;
- ◆ Trebuie să dăm cu generozitate și pentru că dorim să dăm — nu pentru că ne-ar obliga cineva. Dărnicia trebuie să izvorască dintr-o inimă care este gata să dea pentru a-l fi pe plac lui Dumnezeu;
- ◆ Se așteaptă de la noi să dăruim mai mult decât putem (punându-ne încrederea în Dumnezeu);
- ◆ Darul nostru financiar trebuie să urmeze dăruirii propriei noastre persoane lui Dumnezeu. Dărnicia demonstrează devotamentul nostru față de Dumnezeu;
- ◆ Dumnezeu ne răsplătește proporțional cu dărnicia noastră. Dumnezeu a promis să poarte de grijă de nevoile noastre, cu generozitate, dacă avem suficientă credință pentru a-l da Lui cu generozitate.

Dumnezeu le promite israeliților în Maleahi că își va deschide cămărilor cerului și va revărsa binecuvântările Sale peste cei care dăruiesc. Aceeași promisiune este valabilă și astăzi. A fi ispravnic înseamnă a recunoaște că toate resursele pe care le avem ne-au fost încredințate de către Dumnezeu și îi aparțin Lui. Dacă îi vom da înapoi Lui cu credincioșie, ne va binecuvânta peste nevoile noastre. Dacă uităm ale cui sunt toate lucrurile, dacă vom fi zgârciți față de El, vom pierde binecuvântările pe care Dumnezeu dorește să ni le dea. Nu există garanția că Dumnezeu ne va binecuvânta neapărat financiar. S-ar putea ca Dumnezeu să-l binecuvânteze pe cel care dăruiește din punct de vedere spiritual.

III. FINANȚELE BISERICII LOCALE

Una din responsabilitățile bisericii este de a administra zeciuielele și darurile de bunăvoie ale oamenilor lui Dumnezeu într-un mod integru și responsabil.

A. Biserici independente din punct de vedere financiar

Zeciuiala vechi-testamentală făcea posibilă independența financiară a Templului, iar mai târziu a Sinagogilor. Când orice casă dăruia 10% chiar și numai cu 10 familii se putea înființa o casă nouă, casa lui Dumnezeu. Având în vedere lucrul acesta, iudeii aveau obiceiul de a construi o sinagogă în orice cetate în care existau cel puțin 10 familii de iudei.

Indiferent ce credem despre zeciuială astăzi, principiul care stă în spatele zeciuiei (cum că o biserică poate să se susțină singură din punct de vedere financiar și trebuie să facă lucrul acesta) rămâne valabil. Cu excepția străngerii de ajutoare pentru biserică din Ierusalim din pricina foametei din zona respectivă, regula era ca fiecare biserică nou-testamentală să își rezolve singură problemele financiare. De pildă, Pavel le-a spus galatenilor să îi susțină financiar pe învățătorii din biserică lor (Gal. 6:6). I-a spus lui Timotei să învețe bisericile de care se îngrijea să le poarte de grijă celor săraci și văduvelor (1 Tim. 5:3-10) și să îi plătească pe cei care îi învățau din Cuvântul lui Dumnezeu (1 Tim. 5:18).

Cercetările arată că bisericile care își asumă responsabilitatea de a se susține financiar singure, cresc și se multiplică mai mult decât celelalte, în general. Există câteva avantaje ale independenței financiare.

1. *Independența financiară duce la maturizare*

Dependența de susținere din afara bisericii locale poate duce la slăbirea sentimentului demnității membrilor bisericii și la pierderea oportunităților de dezvoltare a acestora. Atunci când o biserică își finanțează singură lucrarea, ea ajunge să se maturizeze prin deciziile pe care o asemenea responsabilitate le cere.

2. *Independența financiară creează sentimentul responsabilității*

De regulă, cel care este finanțat de o altă biserică sau agenție se simte mai responsabil față de cei care-i plătesc salariul decât față de biserica pe care o slujește. Într-o asemenea situație, pot rămâne nevoi neîmplinite în biserică deoarece liderul respectiv se va concentra asupra nevoilor „angajatorului” său și nu asupra nevoilor turmei. Este adevărat și opusul. Membrii bisericii care nu se consideră responsabili de împlinirea nevoilor liderilor lor consideră munca acestora un lucru normal. Cel care dăruiește are tendința de a se simți proprietarul lucrurilor pentru care dăruiește (Matei 6:19-21). Cu alte cuvinte, oamenii prețuiesc mai mult lucrurile în care investesc. Este esențial ca oamenii dintr-o comunitate să fie „proprietarii” lucrării bisericii respective, dacă doresc ca aceasta să prospere.

3. *Independența financiară întărește credința*

Independența financiară poate aduce multe încercări, dar acestea vor fi ocazii de a crește în credință (1 Petru 1:6-7, Iacov 1:3-4). Independența financiară este, în ultimă instanță, o problemă de credință. Atunci când o comunitate nu se susține singură din punct de vedere financiar, lucrul acesta, de multe ori, nu se datorează sărăciei membrilor ei, ci lipsei credinței. Există suficiente exemple de oameni săraci care-și pot susține singuri bisericile, cât și de oameni înstăriți care așteaptă ajutor din afară pentru bisericile lor. Întrebarea care se pune este: „Va purta Dumnezeu de grijă de nevoile poporului Său sau nu?” Oamenii care au credință vor răspunde afirmativ. Este oare înțelept să ne rugăm ca Dumnezeu să ne poarte de grijă și-n același timp să nu fim gata să demonstrăm practic această credință? Evident că nu. Dacă vom proceda așa, vom avea „credință fără fapte”. Însă atunci când cei ce sunt ai lui Dumnezeu dau cu credință, jertfindu-se, crezând că Dumnezeu este credincios, El le va da înapoi în moduri pe care nici nu și le-au putut imagina.

4. *Independența financiară duce la o bună mărturie față de cei din lume*

Atunci când o biserică depinde de fonduri provenite din altă țară, credința proclamată de respectiva biserică este percepută drept o credință străină. Lucrul acesta va împiedica de multe ori mărturia respectivei comunități. Lucrul acesta este adevărat în special în cazul salariilor. Atunci când oamenii primesc salarii dintr-o sursă externă, ar putea fi considerați niște „agenți de vânzări” angajați de alții, și nu credincioși adevărați, cu o credință autentică. Pe de altă parte, atunci când membrii bisericii susțin lucrarea acesteia cu prețul jertfei lor, nu vor mai exista îndoieli în ceea ce privește loialitatea lor.

Dacă o biserică așteaptă ca străinii să le plătească cheltuielile, va aștepta oare ca tot străinii să facă și evanghelizarea?

5. *Independența financiară permite o dezvoltare nelimitată*

Atunci când fondurile provin dintr-o sursă externă există aproape întotdeauna o limită a fondurilor respective. În mod frecvent sistemul folosit presupune investirea unei părți din resursele adunate pentru promovarea lucrării respective înaintea potențialilor donatori. Cu alte cuvinte, pentru a putea strânge bani trebuie cheltuiți bani. Există totodată teama că respectivele fonduri pot fi tăiate în orice clipă. Ca urmare, există o limită a cantității de bani care poate fi primită, ce limitează creșterea bisericii. Dar în cazul bisericilor care se finanțează singure, în care oamenii sunt învățați să dăruiască, pe măsură ce se întorc mai mulți oameni la Hristos și devin membri ai bisericii, dărniciile vor crește. O dată cu creșterea bisericii vor crește și dărniciile, astfel încât creșterea respectivă nu va mai fi limitată.

Atunci când un fluture se naște, el duce o mare luptă pentru a se elibera din gogoasă. Un observator bine intenționat ar putea dori să-l ajute pe fluture să iasă mai repede din gogoasă. Însă dacă va face lucrul acesta, va împiedica creșterea și dezvoltarea lui și este foarte probabil că fluturele va muri la scurtă vreme după ce va ieși din gogoasă. Dumnezeu a pregătit lucrurile în așa fel încât truda ieșirii din gogoasă coincide cu truda dezvoltării forței necesare supraviețuirii în viață ca fluture.

La fel stau lucrurile și în cazul unei biserici noi. Dacă aceasta nu învață să se susțină singură din punct de vedere financiar încă din primele stadii, va rămâne cu disfuncții pentru totdeauna și s-ar putea să nu mai descopere niciodată bucuria și tăria pe care le aduce independența financiară. Fiecare biserică nouă trebuie să aibă ocazia de a crește în credință și de a urma planul lui Dumnezeu de auto-susținere financiară.

B. Administrarea finanțelor bisericii

Administrarea finanțelor bisericii trebuie considerată o lucrare spirituală, și nu o simplă problemă administrativă sau de afaceri.

1. *Învață-i în mod sistematic pe oameni să dăruiască*

Indiferent ce crezi despre zeciuală, subliniază bucuria dărnicii, nu legea zeciuielii! Dărnicia biblică, indiferent dacă este zeciuală sau nu, constituie un act de credință, un simbol al faptului că tot ceea ce avem îi aparține lui Dumnezeu. Atunci când oamenii dau de bunăvoie, dau de regulă mai mult și au parte de o binecuvântare mai mare.

Liderii trebuie să fie ei înșiși o pildă în această direcție. Amintiți-vă dărnicia împăratului David, cum ea a fost un exemplu pentru ceilalți lideri și pentru întregul popor (1 Cron. 29:1-20). Pastorul sau plantatorul de biserici care nu subliniază dărnicia pentru a nu părea lacom nu le face bine oamenilor. Îi privează pe aceștia de privilegiul participării la lucrare, iar Biserica pierde binecuvântările pe care Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, i le-a pus la dispoziție.

De asemenea, lipsa isprăvnicii poate împiedica și plantarea de noi biserici. Grupurile mici, chiar și cele de numai 10 familii, care dăruiesc 10% sau mai mult din veniturile lor, pot foarte bine susține financiar un pastor la nivelul la care trăiesc ele. Dacă însă nu înțeleg responsabilitatea dărnicii, plantatorul de biserici va trebui să găsească în altă parte resursele de care are nevoie pentru plantarea noii biserici. Trebuie să înțelegem foarte clar că lucrul acesta nu este plăcut Domnului și că El dorește să umplem țările noastre de biserici și de ucenici care împlinesc în felul acesta Marea Însărcinare.

2. *Puneți la punct un sistem acceptabil de cheltuieli*

În diverse părți ale lumii, creștinii au metode diferite de administrare a finanțelor bisericii. Indiferent de metodă, este important ca liderii bisericii „să-și facă socoteala cheltuielilor” (Luca 14:28-30) pentru lucrare. Multe biserici, pentru că și-au luat această responsabilitate în serios, construiesc un buget care reprezintă o estimare a banilor de care au nevoie pentru o anumită perioadă de timp. Un buget poate include următoarele tipuri de cheltuieli:

- ◆ Administrative
- ◆ Ajutarea sfinților în nevoie
- ◆ Lucrarea de ucenicie / formarea de oameni
- ◆ Evanghelizare
- ◆ Facilități / echipament
- ◆ Misiune
- ◆ Salarii
- ◆ Închinare

Bugetul poate fi anual și el poate fi întocmit de persoanele responsabile cu finanțele bisericii (comitetul financiar), însă trebuie aprobat de liderii spirituali ai comunității. Bugetele trebuie întocmite cu rugăciune și având în minte obiectivele lucrării creștine.

3. *Numiți un casier capabil*

Oamenii vor ezita să dăruiască dacă au îndoieli în privința modului în care sunt administrați banii lor. În continuare (Fig. 2.1) găsiți câteva sugestii pentru administrarea banilor bisericii într-un mod responsabil și corect.

Figura 2.1 — Linii călăuzitoare pentru administrarea banilor proveniți din zecuieli și dărnicii

Linii călăuzitoare pentru administrarea banilor bisericii

1. ***Dărniciile trebuie permise și administrate de cel puțin doi membri ai bisericii.***
2. ***Trebuie întocmite registre detaliate cu sumele colectate cu fiecare ocazie.***
3. ***Toate persoanele care participă la numărarea colectei trebuie să semneze arătând astfel că suma înscrisă este corectă.***
4. ***Trebuie numit un comitet financiar format din cel puțin trei membri care să supravegheze administrarea banilor strânși din colecte în conformitate cu liniile călăuzitoare aprobate de liderii bisericii.***
5. ***Un membru al respectivului comitet financiar va fi numit în funcția de casier având datoria de a ține evidențe exacte ale tuturor sumelor încasate sau cheltuite. Casierul va trebui să depoziteze banii bisericii într-un loc în care aceștia să fie în siguranță.***
6. ***Fondurile obținute în urma unor colecte cu destinație specială vor putea fi folosite doar pentru destinația respectivă.***
7. ***Va trebui ca toți membrii bisericii să primească rapoarte financiare anuale în care să li se arate sumele colectate și modul în care au fost cheltuite***

Poți folosi un buget sau nu, poți folosi sugestiile de mai sus sau nu — importantă nu este forma, ci funcția. Un sistem de colectare și distribuire a fondurilor trebuie să includă: mai mulți oameni, planificare însoțită de rugăciune, descărcare de gestiune, colecte regulate, evidențe contabile corecte și informări regulate.

IV. FINANȚELE ȘI MIȘCĂRILE DE PLANTARE DE BISERICI

Mișcările de plantare de biserici au, de regulă, nevoie de susținere financiară la diferite niveluri, de la cel al mobilizării locale, până la cea mai înaltă formă de infrastructură. Trebuie mobilizați și pregătiți oameni, trebuie produse și distribuite materiale, liderii trebuie să se întâlnească să se roage și să-și clarifice viziunea, trebuie efectuate studii și cercetări, trebuie plantate biserici. Pentru toate aceste lucruri sunt necesare fonduri. De unde provin ele?

Deoarece înaintarea Evangheliei necesită finanțare, dărnicia constituie o componentă importantă a mișcărilor de plantare de biserici. O mișcare ia naștere prin credință, iar oamenii care au credință dăruiesc, altfel credința lor este moartă. Isus a vorbit despre o taină spirituală legată de dărnicia financiară atunci când a spus: „*Unde este comoara voastră acolo va fi și inima voastră*” (Mat. 6:21). Atunci când un om face dărnicii substanțiale, *pe măsura puterilor sale*, în inima sa el se atașează de cauza în care investește. Dacă un om economisește bani și îi cheltuiește pentru a-și cumpăra o casă sau o mașină sau orice altceva, va prețui lucrul respectiv. La fel se întâmplă atunci când cineva dăruiește pentru înaintarea Evangheliei, dintr-o inimă plină de dragoste față de Isus. Dărniciile făcute pentru lucrarea lui Dumnezeu măresc interesul persoanei respective față de respectiva lucrare, producând în el o transformare atât interioară, cât și exterioară.

Oamenii implicați într-o mișcare trebuie să fie gata să se sacrifice de dragul acesteia, altfel nu vor câștiga și alți oameni. Se întâmplă ceva remarcabil atunci când oamenii ajung la concluzia că o anumită lucrare sau un anumit program este *al lor* și că reușita sau eșecul respectivei lucrări depinde doar de ceea ce va face Dumnezeu prin ei. Ajutorul financiar extern poate ajuta mișcările de plantare de biserici dar, pe termen lung, susținerea financiară externă înseamnă stabilirea programului de lucrare de către oameni din afară. În esență, el va deveni al altora. Lucrul acesta poate înăbuși o mișcare.

Poate fi o mișcare susținută din punct de vedere financiar pe plan local? Așa cum te aștepti, răspunsul este: Da, se poate! Acolo unde oamenii au o viziune arzătoare pentru plantarea de biserici și o credință vie, Dumnezeu asigură resursele necesare, lucru pe care îl pot adevăra credincioși din întreaga lume. India, una dintre cele mai sărace națiuni din lume, judecând după majoritatea standardelor economice, ne oferă mai multe exemple în acest sens. Grupul de rugăciune Prietenii Misionarilor este o mișcare indigenă care susține financiar 1000 de misionari indieni și include 30.000 de credincioși care se roagă. Întreaga lucrare se desfășoară fără ajutor financiar extern. Zece membri din respectiva grupare susțin financiar câte un evanghelist.

CONCLUZII

Planul lui Dumnezeu este ca atât indivizii, cât și bisericile să ajungă la maturitate și să-I fie credincioși lui Dumnezeu. Rămânerea într-o stare de dependență nu promovează maturitatea, nici credința necesară împlinirii misiunii încredințate de Dumnezeu. Multor credincioși le vine greu să-și pună încrederea în Dumnezeu în chestiuni financiare. Dar Dumnezeu ne invită să-L punem la încercare în acest domeniu. Dacă îți vine greu să dăruiești pentru lucrarea lui Dumnezeu vino cu lucrul acesta înaintea Lui. El se va dovedi credincios.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care sunt resursele pe care Dumnezeu ți le-a pus la dispoziție? Enumeră-le.
- ◆ Poate un om într-adevăr sărac să-I dea lui Dumnezeu? Ar trebui să o facă? Cât?
- ◆ Ești gata să dai mai mult decât poți, cum au făcut macedonenii?
- ◆ Ce anume trebuie să-i învățăm pe nou-converțiți despre dărnicie?
- ◆ Cum îi poți explica dărnicia unui necreștin care crede că bisericile nu fac altceva decât să ceară tot timpul bani?
- ◆ Ce efect are finanțarea externă asupra vieții unei biserici locale?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Notează-ți toate sursele de venit (inclusiv nebănești), cât și dărniciile pe care le faci în decurs de o săptămână sau o lună. Este o problemă între tine și Dumnezeu. Calculează procentul care I-I dai. Ești mulțumit? Dar El?
- ◆ Împarte sumele colectate de biserica ta timp de o lună la numărul de familii sau de adulți necăsătoriți pentru a descoperi suma medie dăruită pe familie. Înmulțește suma respectivă cu 10 pentru a vedea câți bani ar avea fiecare familie la dispoziție, ca să trăiască, dacă dărnicia lor ar reprezenta zeciuiala lor. Ce părere ai despre dărniciile din biserica ta? Este nevoie de mai multă învățătură în acest domeniu? Dacă da, fă-ți un plan în acest sens. Amintește-ți, obiectivul este de a-i ajuta pe oameni să învețe să fie ispravnici, nu de a impune cerințe legaliste. Dumnezeu iubește pe cel ce dă cu bucurie.

BIBLIOGRAFIE

- ◆ Pate, Larry, *Starting New Churches*, International Correspondence Institute, Irving, Texas, 1984.
- ◆ Swartz, Glenn, *Dependency Among Mission-Established Institutions: Exploring the Issues*, World Missions Associates, Lancaster, PA, 1996.

Administrarea timpului

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Faza de consolidare

Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a demonstra importanța folosirii înțelepte a timpului din punct de vedere biblic și de a-l familiariza pe plantatorul de biserici cu principiile fundamentale ale folosirii eficiente a acestuia.

Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții, fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă principiile biblice referitoare la administrarea timpului;
- ◆ Să cunoască principiul importanței timpului și necesitatea luării unor măsuri în vederea folosirii înțelepte a acestuia în toate domeniile vieții;
- ◆ Să exerseze folosirea unei unelte care îl va ajuta să-și folosească mai bine timpul.

Schița lecției

- I. Stabilirea priorităților — Învață cum să-ți administrezi timpul
- II. Implementare practică

Lista figurilor

- 3.1 Diagrama folosirii timpului
- 3.2 Analiza folosirii timpului

Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Este recomandabil ca cel care coordonează această lecție să se pregătească din timp pentru ea, parcurgând el însuși „Implementarea practică”. Această lecție va fi mult mai semnificativă pentru cursanți dacă cel care o coordonează a făcut el însuși respectivul exercițiu. Împărtășește-le cursanților propria ta experiență, reușitele și insuccesele de care ai avut parte în catalogarea și analizarea propriului tău program, cât și în stabilirea obiectivelor sau în modificările pe care le-ai făcut în programul tău ca urmare a acestui exercițiu. Cu cât vei da o notă mai personală acestei lecții, cu atât va avea un impact mai mare asupra cursanților.
- ◆ Administrarea timpului, într-o anumită măsură, este o problemă culturală. Această lecție este scrisă dintr-o perspectivă occidentală. Simte-te liber să o adaptezi contextului tău particular.

Administrarea timpului

LINII CĂLĂUZITOARE BIBLICE ȘI PRACTICE

INTRODUCERE

Din câte se pare, nu ne ajunge timpul pentru a face tot ce avem de făcut. Soția îți spune că trebuie să petreci mai mult timp cu copiii, acasă. Nou-converțiții au nevoie de cineva care să se ocupe de ei, să-i învețe. Viitorul lider al unui grup celuilă trebuie să se întâlnească cu tine. Întotdeauna cineva este bolnav și trebuie vizitat. Și nu uita că trebuie să te pregătești pentru studiile biblice și pentru predica de duminică. Lista sarcinilor pe care le avem de împlinit și care toate necesită timp pare să nu se mai sfârșească. Și, nu uita, trebuie să petreci timp cu Dumnezeu. Și ce să mai zicem despre timpul de care ai nevoie tu însuși, pentru tine? Ai nevoie de timp pentru a medita la umblarea ta cu Dumnezeu, la obiectivele tale pentru viață, la direcția spre care se îndreaptă lucrarea ta. De asemenea, ai nevoie de timp pentru a te odihni.

TIMPUL — Este un dar pe care Dumnezeu l-a dat fiecăruia dintre noi. Este o resursă prețioasă; o dată cheltuit, nu se mai întoarce înapoi. Fiind o resursă, trebuie folosit cu înțelepciune, având permanent în vedere eternitatea. O administrare adecvată a timpului te va ajuta (cu ajutorul lui Dumnezeu) să-ți controlezi timpul, în loc să te controleze el pe tine. Această lecție îți va oferi linii călăuzitoare cu privire la modul în care trebuie să-ți cheltui timpul și îți va oferi o modalitate practică de a-l administra într-un mod care să-l aducă cinste lui Dumnezeu.

I. STABILIREA PRIORITĂȚILOR — ÎNVAȚĂ CUM SĂ-ȚI ADMINISTREZI TIMPUL

Administrarea timpului este în mare măsură o problemă de valori, sau, mai exact, de priorități. Baza organizării timpului trebuie să o reprezinte prioritățile clar înțelese. Prioritățile fac posibilă urmărirea unui țel în viață și în lucrare, în loc ca circumstanțele să-ți determine progresul făcut.

A. Principii biblice pentru administrarea timpului

1. Viața ta îi aparține lui Dumnezeu; fă-L pe El stăpânul timpului tău (Ps. 24:1; Iosua 24:15);
2. Timpul este o resursă limitată — folosește-l cu înțelepciune (Fapte 17:26; Efes. 5:15-17). Fii conștient de lucrul acesta și trăiește-ți viața ca unul care știe că ea se poate sfârși în orice clipă (Ps. 39:4-5);
3. Prioritățile pe care ți le stabilești și angajamentele pe care ți le iei trebuie să aibă la bază talentele și darurile primite de la Dumnezeu (1 Petru 4:10; Prov. 16:3). Timpul trebuie folosit după cum e cazul (Ecl. 3:1-8);
4. Când îți folosești timpul ca un ispravnic credincios, vei fi binecuvântat din belșug de Dumnezeu (Mat. 6:20; Ps. 37:23-24);
5. Modul în care-ți folosești timpul transmite un mesaj clar despre valorile tale reale (Efes. 5:15-17).

B. Prioritățile plantatorului de biserici

În parte, administrarea timpului este o problemă de devotament. Modul în care-și folosește un om timpul arată căror lucruri le este devotat, chiar ce anume iubește. Dacă ai un asemenea program încât nu poți petrece timp cu oamenii care au nevoie de tine, lucrul acesta arată, probabil, faptul că nu le ești devotat. Devotamentul față de oameni trebuie să reiasă din modul în care ne folosim timpul.

Dragostea față de Dumnezeu și față de semenii (Matei 22:37-39) trebuie să afecteze modul în care ne administrăm timpul. Următoarele patru priorități pot fi folosite pentru a ne ghida în administrarea timpului.

1. *Un timp zilnic de închinare și rugăciune*

Prioritatea noastră trebuie să fie părtășia cu Dumnezeu. Nu putem să-i slujim bine pe alții fără a avea puterea pe care o primim atunci când petrecem timp în prezența lui Dumnezeu.

2. *Timp cu familia (1 Tim. 3:4-5; Tit 1:6)*

Este foarte important să petrecem timp cu familia noastră. Calitatea familiei unui plantator de biserici este una din condițiile calificării sale pentru lucrarea în biserică. Fă-ți din timpul petrecut cu familia o prioritate.

3. *Activități care au de-a face cu lucrarea creștină de plantare de biserici (Efes. 4:11-13)*

Ai responsabilitatea de a face evanghelizare, de a face ucenici, de a-i învăța pe oameni și de a-i ajuta în lucrarea lor. Elementul-cheie al tuturor acestor activități îl reprezintă relațiile, iar acestea necesită timp. Vei avea, de asemenea, nevoie de timp pentru a pregăti studiile biblice, pentru a-ți pregăti predicile, pentru a administra lucrurile, pentru consiliere etc.

4. *Slujire în comunitate sau evanghelizare (Mat. 28:19-20; Fapte 1:8)*

Plantarea de biserici este o activitate de evanghelizare. Trebuie să te afli în comunitate, printre cei cărora dorești să le vestești Evanghelia.

II. IMPLEMENTARE PRACTICĂ

A. Înregistrează modul în care-ți folosești timpul la această oră

Pentru a-ți putea planifica folosirea timpului mai întâi trebuie să înregistrezi modul în care-l folosești zi de zi, timp de o săptămână. Ce se întâmplă cu timpul tău? Folosește tabelul de mai jos (Figura 3.1) pentru a-ți nota ce anume faci în fiecare oră din fiecare zi.

Figura 3.1 Diagrama folosirii timpului

DIAGRAMA FOLOSIRII TIMPULUI

Instrucțiuni: Acest tabel te ajută să evaluezi modul în care-ți folosești timpul zilnic. Păstrează-l la tine și notează-ți modul în care-ți folosești fiecare oră din fiecare zi a săptămânii. În felul acesta vei vedea modul real în care-ți folosești timpul vizavi de modul în care ai dori să-ți folosești timpul pentru ceea ce te-a chemat Dumnezeu să faci.

	Duminică	Luni	Marți	Miercuri	Joi	Vineri	Sâmbătă
6:00							
7:00							
8:00							
9:00							
10:00							
11:00							
12:00							
13:00							
14:00							
15:00							
16:00							
17:00							
18:00							
19:00							
20:00							
21:00							
22:00							
23:00							
24:00							

După ce ai completat diagrama folosirii timpului din Figura 3.1 cataloghează-ți activitățile. Folosește ca model Figura 3.2 de mai jos. Observă că lista din acest tabel nu este exhaustivă. Va trebui să-ți construiești propriile categorii în funcție de stilul tău de viață.

Figura 3.2 Analiza folosirii timpului

ANALIZA FOLOSIRII TIMPULUI

Instrucțiuni: Pe baza informațiilor consemnate în diagrama folosirii timpului, grupează-ți modul în care-ți folosești timpul în câteva mari categorii. Adună numărul de ore cheltuite pentru fiecare categorie în parte și scrie numărul respectiv în tabelul de mai jos.

Categoria		Numărul total de ore
1.	<u>Rutina de dimineată.</u> <i>Notează-ți de cât timp ai nevoie pentru a te îmbrăca, a mânca etc.</i>	
2.	<u>Părtășia zilnică cu Dumnezeu.</u> <i>Notează-ți cât timp petreci zilnic în părtășie cu Dumnezeu.</i>	
3.	<u>Soția.</u> <i>Cât timp petreci cu partenerul tău? (discutând împreună, citind împreună doar voi doi, rugându-vă împreună etc.)?</i>	
4.	<u>Familia.</u> <i>Cât timp petreci cu familia ta (părtășie și rugăciune cu familia, ajutor dat copiilor să-și facă temele, timp de joacă cu copiii, plimbări etc.)?</i>	
5.	<u>Lucrarea.</u> <i>Cât timp petreci la birou sau la biserică (pregătindu-ți predicile, răspunzând la telefoane, participând la întâlniri, acasă, făcând vizite la spitale etc.)?</i>	
6.	<u>Mese.</u> <i>Când, unde și cu cine ieși masa.</i>	
7.	<u>Rutina de seară.</u> <i>Notează-ți ce faci seara: studii biblice, campanii de evanghelizare, relaxare personală etc.</i>	
8.	<u>Somn.</u> <i>La ce oră te culci. Dormi suficient în fiecare noapte?</i>	
9.	<u>Altele.</u>	

B. Analiza folosirii timpului

O dată ce poți vedea clar modul în care-ți folosești timpul îți vor deveni evidente prioritățile pe care le ai. Deși nu există o legătură direct proporțională între priorități și timpul alocat acestora, există în general o corespondență între ele. De pildă, dacă partenerul tău de viață este o prioritate importantă pentru tine, dar nu-ți consacri un timp special acestei relații, atunci, pentru ca devotamentul tău să fie real, trebuie să îți revizuești programul.

Modul în care vei putea îmbunătăți folosirea timpului va fi mai evident acum. Privește diagrama folosirii timpului (Figura 3.1) și analiza folosirii timpului (Figura 3.2) și răspunde la întrebările de mai jos, pentru a identifica anumite tipare în modul în care-ți administrezi timpul:

- ◆ Ce activități faci în mod repetat?
- ◆ Acorzi prioritate celor mai importante domenii din viața ta?
- ◆ Există în mod repetat blocuri de timp irosit?
- ◆ Ce schimbări specifice ai dori să faci în programul tău?

În acest punct ar trebui să poți identifica prioritățile actuale — principalele responsabilități și roluri din viața ta. Lista de mai jos te poate ajuta să îți stabilești prioritățile.

◆ Relația cu Hristos	◆ Lucrarea	◆
◆ Relația cu soția	◆	◆
◆ Relația cu copiii	◆	◆

Modul în care îți folosești timpul reflectă prioritățile tale? Ce modificări dorești să faci?

C. Fă-ți un program realist

Pe baza priorităților pe care le ai, cât și a observațiilor pe care le-ai făcut cu privire la modul în care ți-ai folosit timpul săptămâna anterioară planifică săptămâna care urmează folosind diagrama folosirii timpului (Figura 3.1). Dacă ai constatat că lipsesc anumite lucruri din activitățile tale, planifică-ți-le. Este mai bine ca schimbările pe care le faci să fie treptate.

1. *Alege-ți cel puțin o prioritate și planifică-ți când anume te vei ocupa de ea. Iată câteva exemple.*

Exemplul 1

PRIORITATE: relația mea cu Dumnezeu

OBIECTIV: să mă scol cu o oră mai devreme de trei ori pe săptămână pentru a mă ruga. Va trebui să mă culc cu o oră mai devreme pentru a dormi suficient.

Exemplul 2

PRIORITATE: Relația cu soția

OBIECTIV: Să aloc o perioadă specială de timp în fiecare săptămână pe care să o petrec exclusiv cu soția mea.

2. *Elimină din programul tău lucrurile care nu sunt o prioritate (sau nu reprezintă un mod eficace de folosire a timpului.)*

Faci cumva lucruri pe care alți oameni din biserică le-ar putea face mai bine și sunt gata să le facă? Învăță să formezi oameni și încredințează-le responsabilități. Ajută-i să-și descopere darurile spirituale și naturale și contribuie la formarea lor ca lider. Încredințează-le responsabilități celor pe care-i conduci pentru că astfel nu numai că vei economisi timp, dar îi vei și ajuta să se maturizeze în Hristos.

3. *Planifică-ți timp pentru familia ta*

Timpul petrecut cu familia este foarte important. Calitatea vieții de familie a plantatorului de biserici este una din condițiile calificării sale pentru lucrarea în biserică (1 Tim 3:4-5).

4. *Planifică-ți implicarea în lucrare*

Aceasta va include timpul alocat studiului biblic, evanghelizării, problemelor administrative ale bisericii, formării de ucenici, pregătirii de noi lideri, întrunirilor de rugăciune, vizitelor făcute la alții etc.

5. *Planifică-ți perioadele de odihnă*

Reține că atunci când te odihnești nu risipești timpul. Odihna îți va asigura o sănătate mai bună și mai multă energie în lucrare în timpul zilei. Dacă programul îți este încărcat până târziu în noapte va fi o idee bună să dormi puțin de amiază. Va trebui, de asemenea, să meditezi la porunca biblică de a avea o zi de odihnă. Dacă ești un plantator de biserici, duminica (ziua obișnuită de odihnă) va fi o zi foarte încărcată pentru tine. Mulți pastori care se confruntă cu aceeași problemă își aleg o altă zi pentru odihnă, de pildă, ziua de luni.

6. *Străduiește-te ca săptămâna ta să fie echilibrată*

Dacă ai un program încărcat într-o zi, planifică-ți un program mai lejer în ziua următoare.

D. Evaluează-ți în mod regulat progresul făcut

Capacitatea de a-ți administra mai bine timpul va crește o dată cu practicarea pașilor de mai sus. Este o idee bună să rogi pe cineva să te verifice dacă atingi obiectivele pe care ți le-ai propus. Dacă dorești cu adevărat să-ți administrezi bine timpul pentru a fi un ispravnic mai bun, atunci va trebui să iei măsurile necesare pentru a face schimbările care se impun. Gândește-te la ideea de a-ți planifica o întâlnire regulată cu cineva pe care-l respecti și care să fie de acord să te ajute, verificându-te. Dacă vei învăța să-i rogi pe alții să te verifice cum îți atingi obiectivele pe care ți le-ai propus, viața ta va avea mult de câștigat.

CONCLUZII

Nu este păcat să îți planifici modul în care-ți folosești timpul, să îți programezi activitățile zilnice, săptămânale, din anul care-ți stă înaintea sau chiar din viață. Dimpotrivă, buna administrare a timpului te va ajuta să ai o lucrare mai eficace și să-L cinstești pe Dumnezeu. Păcatul care te pândește este acela de a minimaliza importanța relațiilor atunci când ne planificăm modul de folosire a timpului. Timpul este o resursă, dar concentrarea nesănătoasă asupra ei poate duce la distrugerea relațiilor, nu la întărirea lor. Evită extremele și încearcă să fii echilibrat.

După cum știi, plantatorii de biserici, prin natura muncii lor, sunt oameni foarte ocupați. De aceea administrarea timpului te va ajuta să fii mai eficace. Există un proverb vechi care rezumă cele discutate despre administrarea timpului: „DACĂ NU REUȘIM SĂ PLANIFICĂM, PLANIFICĂM SĂ NU REUȘIM!” Evaluează-ți periodic modul în care-ți folosești timpul cu ajutorul exercițiilor din această lecție pentru a te asigura că îl folosești într-un mod înțelept.

Cu toții vrem să-L auzim pe Dumnezeu spunându-ne într-o zi: „Bine, rob bun și credincios”. Această lecție a fost scrisă cu nădejdea că te va ajuta să realizezi acest „bine” în viața și în lucrarea ta.

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Citește Luca 10:38-42. Observă ce priorități au avut Maria și Marta. Ce legătură au aceste versete cu lecția noastră? De care dintre ele îți place cel mai mult?
- ◆ Citește Luca 4, 6, 9, 11. Observă că Isus Și-a pus timp deoparte pentru a Se ruga. Faci și tu lucrul acesta? Te rogi în mod regulat cu soția ta pentru problemele pe care le aveți și pentru lucrare?
- ◆ Dacă citim atent pasajul din Luca 9:51-62 vedem că Isus a avut o anumită sarcină pe care trebuia să o îndeplinească într-o anumită perioadă de timp. Care a fost respectiva sarcină?

Ce consecințe a avut această sarcină asupra relațiilor Sale cu oamenii? Crezi că Și-a planificat în mod intenționat timp suplimentar pentru a se concentra asupra relațiilor cu alții?

- ◆ Citește Exod 18 și observă modul în care și-a rezolvat Moise problema cu care se confrunta în administrarea timpului său.
- ◆ Citește pilda talanților din Matei 25:14-30, înlocuiește cuvântul „talant” cu cuvântul „ani”, iar primului rob care a primit cinci talanți dă-i numele tău. Ai primit de la Dumnezeu cinci ani. Gândește-te la modul în care ai investit timpul pe care ți l-a dat Dumnezeu, pentru ce anume te laudă El și ce anume Îi aduce Lui slavă.

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Citește cartea lui Neemia căutând locurile în care este precizat modul în care a administrat el timpul; caută legăturile dintre ceea ce găsești și ceea ce s-a discutat în această lecție.
- ◆ Înregistrează-ți modul în care-ți folosești timpul zilnic, timp de o săptămână. Analizează rezultatele obținute și stabilește-ți obiective specifice. Împărtășește-i soției tale sau unui prieten apropiat modificările pe care intenționezi să le faci în modul în care îți folosești timpul și ține-i la curent cu progresul realizat.
- ◆ Fă-ți un plan de renunțare la anumite activități din lucrare pe care le poți încredința altora. Împărtășește acest obiectiv cuiva și ține-l la curent cu progresul făcut.

Planificarea strategică

PRIVIRE DE ANSAMBLU

☛ Încadrarea în pregătirea pentru plantarea de biserici

Faza de consolidare

☛ Scopul lecției

Scopul acestei lecții este de a-i ajuta pe cursanți să învețe o metodă de planificare strategică cu ajutorul căreia să-și poată stabili prioritățile și să facă legătura dintre activitățile în care sunt implicați în lucrare și scopul acesteia.

☛ Rezultatele dorite

După însușirea conținutului acestei lecții fiecare participant ar trebui...

- ◆ Să înțeleagă modul în care poate întocmi un plan strategic pentru lucrarea de plantare de biserici;
- ◆ Să cunoască modul în care se definesc țelurile și cum se pot stabili obiective măsurabile;
- ◆ Să participe la elaborarea unui plan strategic de plantare de biserici.

☛ Schița lecției

- I. Ce este planificarea strategică?
- II. Exemple biblice de planificare strategică
- III. Pregătirea pentru planificarea strategică
- IV. Procesul planificării strategice
- V. Concluzii

☛ Lista figurilor

4.1 Procesul planificării strategice

☛ Sugestii pentru coordonatori

- ◆ Acest seminar durează două ore. Obiectivul lui este de a le oferi cursanților posibilitatea să exerseze planificarea strategică și să se gândească la modul în care pot aplica conceptele Plantării de Biserici până la Saturație în propria lor lucrare.
- ◆ Recomandăm următoarea structură pentru acest seminar: cere-i unuia dintre plantatorii de biserici sau uneia dintre echipele de plantatori de biserici să împărtășească celorlalți datele generale legate de regiunea în care-și desfășoară lucrarea (populația, numărul de biserici, ce fel de oameni trăiesc în acea zonă etc.). Parcurge împreună cu cursanții etapele procesului de planificare strategică pentru umplerea zonei respective cu biserici. În felul acesta, la sfârșitul seminarului, cursanții vor avea experiența întocmirii unui plan strategic și vor fi întocmit planul de bază pentru plantarea de biserici până la saturație într-o anumită regiune.

Planificarea strategică

CUM SĂ URMĂRIM UN ȚEL ÎN VIAȚĂ

I. CE ESTE PLANIFICAREA STRATEGICĂ?

Planificarea strategică este o modalitate de a ajuta echipa de plantatori de biserici să fie mai eficientă în eforturile depuse pentru plantarea de biserici. Este un proces prin intermediul căruia membrii echipei de plantare de biserici fac legătura dintre ei înșiși, familiile și lucrarea lor, dintre toate lucrurile pe care le fac și acel „Z” strategic pe care l-au identificat pentru lucrarea lor de plantare de biserici. După întocmirea unui plan strategic, echipa de plantare de biserici va putea deosebi activitățile „cele mai bune” — cele care vor contribui într-o măsură mai mare la progresul mai rapid al lucrării lor de plantare de biserici până la saturație — de cele „bune” — activitățile care se încadrează în viața bisericii, dar fără a contribui semnificativ la răspândirea Evangheliei într-o anumită zonă. Planificarea strategică îi ajută pe membrii unei echipe să-și definească direcția, să se organizeze și să identifice resursele de care au nevoie pentru a realiza lucruri specifice în vederea atingerii acelu „Z”. Planificarea strategică nu are de-a face cu o organizare mai bună a muncii; ea se ocupă de direcția vieții, de concentrarea timpului și energiei noastre asupra lucrurilor „cele mai bune” din punctul de vedere al chemării lui Dumnezeu, adică asupra umplerii regiunilor în care locuim cu biserici vii.

II. EXEMPLE BIBLICE DE PLANIFICARE STRATEGICĂ

Planificarea strategică este evidentă atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament.

- ◆ Iosif, cu ajutorul înțelepciunii primite de la Dumnezeu, a pus la punct și a aplicat un plan de salvare a egiptenilor și a popoarelor înconjurătoare de foametea din timpul celor șapte ani (Gen. 41);
- ◆ Neemia a analizat gradul în care cetatea Ierusalimului fusese nimicită și a pus la punct și a aplicat un plan de reconstruire a zidului cetății în ciuda tuturor obstacolelor și riscurilor;
- ◆ Viața și lucrarea lui Isus arată că a avut un obiectiv clar și modalități concrete de atingere a lui. De pildă, Isus S-a îndreptat plin de încredere spre Cruce (Mat. 16:21-23). Lucrarea Lui printre Iudei s-a concentrat asupra celor doisprezece ucenici.

III. PREGĂTIREA PENTRU PLANIFICAREA STRATEGICĂ

Planificarea strategică este un proces care trebuie parcurs în mod regulat pentru a te ajuta pe tine și echipa ta să vă concentrați asupra priorităților pe care vi le-ați stabilit și să modificați respectivele priorități în funcție de lucrarea pe care Dumnezeu o face prin eforturile voastre de plantare de biserici. Întocmirea unui plan strategic necesită timp — mai multe ore sau chiar mai multe zile — în funcție de sfera de lucrare, de etapa în care se află aceasta și de dimensiunile echipei din care faci parte. O echipă trebuie să efectueze exercițiul planificării strategice cel puțin o dată pe an. Însă timpul investit în acest proces de planificare va fi răsplătit din plin prin concentrarea mai bună a eforturilor, folosirea mai bună a timpului, energiei și resurselor.

Înainte de a începe procesul planificării strategice, este important să pregătiți mediul în care acesta se va desfășura. Iată câteva sugestii practice:

- ◆ **Locul:** Este nevoie de un loc liniștit, confortabil, unde să nu fiți întrerupți, mai ales de telefoane. Așadar, pe cât posibil, evitați orice întrerupere pentru a nu inhiba procesul gândirii colective.
- ◆ **Unelte:** Folosiți o tablă sau un bloc mare de notițe, astfel încât lucrurile scrise să poată fi văzute de toți participanții. Trebuie desemnat un om care să noteze pe tablă sau pe

respectivul bloc de notițe lucrurile discutate. În plus, fiecare participant ar trebui să aibă un carnețel de notițe și ceva de scris pentru a-și nota ideile care-i vin.

- ◆ **Metoda:** Este util ca ideile sau deciziile luate să fie afișate pentru a putea fi văzute în continuare. De aceea, o dată completată o etapă a procesului, notați lucrurile asupra cărora ați căzut de acord pe o foaie mare de hârtie și lipiți-o într-un loc vizibil pentru a putea fi folosite mai târziu.

IV. PROCESUL PLANIFICĂRII STRATEGICE

Procesul planificării strategice conține mai mulți pași și cinci componente majore. După cum se poate observa din Figura 4.1, aceste componente — formularea scopului, valorile și caracteristicile de bază, țelurile și obiectivele — alcătuiesc planul strategic. Acest plan se întocmește și se actualizează în mod regulat, conform procesului descris mai jos. Procesul de planificare trebuie precedat și însoțit de rugăciune. Plantarea de biserici este o muncă spirituală, de aceea trebuie ca tot ceea ce facem să facem într-un spirit de dependență de Dumnezeu, rugându-L să ne dea înțelepciune și gândul lui Hristos (Iacov 1:5-7; 1 Cor. 3:16). Procesul planificării strategice se desfășoară cel mai bine la nivel individual sau pe echipe.

Este important să rețineți că rezultatele planificării strategice nu sunt bătute în cuie. Concluziile la care ajungeți reprezintă un punct de pornire pentru a descoperi cele mai importante activități în care trebuie să vă angajați, ca echipă, la un moment dat, pentru a vă îndrepta spre acel „Z” strategic. Pe măsură ce veți implementa activitățile identificate în cadrul planului, veți deveni conștienți de probleme noi care vor putea produce modificări. De aceea este importantă efectuarea regulată a exercițiului planificării strategice — cel puțin o dată pe an, dacă nu de două ori. Un plan este folositor numai dacă te ajută să îți trăiești viața cu mai mult folos și să te concentrezi în lucrare asupra activităților celor mai importante.

A. Pasul 1: Rugăciunea

Rugați-vă împreună, întreaga echipă, cerându-l lui Dumnezeu înțelepciune și clarificarea viziunii. Rugați-L să vă călăuzească în planurile pe care le faceți, să vă ajute să vă ascultați cu atenție unii pe alții, și, prin ceea ce vă propuneți, să aveți „gândul lui Hristos”. În plus, rugați pe mai mulți prieteni să vă ajute cu rugăciunile lor.

B. Pasul 2: Formulați sau revedeți scopul pe care vi l-ați propus

Formularea scopului reprezintă baza planificării. Scopul formulat răspunde la întrebarea: De ce există echipa noastră?

Analizați din nou regiunea asupra căruia se concentrează lucrarea voastră, indiferent că este vorba despre un cartier, un sat, un oraș, un județ sau țara întreagă. Analizați din nou genul de lucrare la care v-a chemat Dumnezeu — plantarea de biserici, mobilizarea la rugăciune, distribuirea de literatură creștină etc., în lumina regiunii în care lucrați și a lucrării specifice desfășurate.

Puteți formula acum scopul vostru. Formularea trebuie să se mărginească la o propoziție sau două și trebuie să răspundă la întrebarea „De ce există echipa noastră?” și să reflecte atât zona vizată, cât și lucrarea în care sunteți angajați.

Iată câteva exemple de formulare a scopului:

- ◆ *Această echipă există pentru a-i ajuta pe creștinii evanghelici să umple România de adunări care să se reproducă. (echipă națională de facilitare a plantării de biserici)*
- ◆ *Această echipă există pentru a umple acest județ cu biserici care să se reproducă. (echipa de plantare de biserici)*
- ◆ *Această echipă există pentru a asista grupurile locale de rugăciune din acest oraș să mijlocească mai eficient pentru lucrarea de plantare de biserici din el. (echipa de rugăciune)*

Desemnați un om care să scrie scopul formulat pe tablă, pentru a-l putea analiza cu toții. Discutați-l ca echipă și puneți-vă următoarele întrebări:

- ◆ Este această formulare validă sau lucrurile s-au schimbat?
- ◆ Este formularea scopului suficient de clară și concisă?
- ◆ Arată această formulare care este „Z” al nostru — regiunea sau grupul-țintă pe care încercăm să-l slujim prin lucrarea noastră?

Dacă este cazul, modificați formularea astfel încât să răspundă la întrebările de mai sus. Păstrați produsul finit într-un loc vizibil, pentru a putea fi folosit ulterior în procesul de planificare.

C. Pasul 3: Meditați asupra valorilor și caracteristicilor voastre fundamentale

Valorile fundamentale sunt acele lucruri în care credeți și pe care puneți mare preț. Ele vă vor ajuta să vă clarificați ce anume faceți și ce nu faceți. O strategie nesincronizată cu valorile fundamentale va eșua sau va fi distructivă. Clarificarea valorilor fundamentale vă ajută să vă urmăriți scopul propus.

Exemple de valori fundamentale:

- ◆ *Credem că Dumnezeu este autoritatea supremă și trebuie să trăim în relație cu El la nivel individual și colectiv;*
- ◆ *Credem că biserica locală este instrumentul primar pentru evanghelizare și creștere spirituală, metoda principală de lucrare pentru Dumnezeu.*
- ◆ *Modelul multiplicativ, și nu cel aditiv poate duce la o creștere a bisericilor suficientă pentru atingerea obiectivului de facere de ucenici în întreaga țară.*
- ◆ *Credem că liderii-slujitori trebuie formați și angrenați în lucrare;*
- ◆ *Familia reprezintă o prioritate importantă pentru noi, în lucrarea noastră.*
- ◆ *Credem, ca echipă, că trebuie să dăm socoteală unul în fața celuilalt, în fața bisericii locale și în fața liderilor noștri. Credem că în felul acesta relația noastră cu Mântuitorul nostru, Isus Hristos, va fi mai sănătoasă.*
- ◆ *Credem că obstacolele pot fi considerate oportunități, iar problemele pot fi rezolvate într-un mod pozitiv, astfel încât ambele părți să câștige.*
- ◆ *Dorim să respectăm următoarele valori etice în comportamentul și munca noastră: calitate, cinste, integritate în administrarea banilor etc.*
- ◆ *Considerăm importante următoarele caracteristici: echilibru în familie și lucrare, simțul umorului, flexibilitate, ospitalitate, creativitate, disponibilitatea de a ierta, disponibilitatea de a sluji, munca în echipă, buna comunicare...*

Caracteristicile sunt acele lucruri care vă deosebesc de ceilalți. Ele vă ajută să vă definiți identitatea și precizează modul în care sunteți percepuți de ceilalți și modul în care vă raportați la alții. Ele descriu granițele cooperării cu alții și vă ajută să evitați îndepărtarea de obiectivul propus.

Exemple de caracteristici:

- ◆ *Lucrăm numai printre musulmani;*
- ◆ *Ne concentrăm eforturile asupra formării de oameni care să pregătească plantatori de biserici;*
- ◆ *Încercăm să cooperăm cu toate confesiunile și organizațiile evanghelice din zona noastră de lucrare.*

Identificați valorile fundamentale și caracteristicile echipei voastre. O metodă eficientă în acest sens este *brainstorming*-ul. Cere membrilor echipei să precizeze valorile și caracteristicile echipei din care fac parte. Desemnați o persoană care să noteze toate ideile împărtășite. Analizați apoi lista. Evaluați valorile și caracteristicile sugerate. Sunt acestea în concordanță cu scopul formulat? Reflectă ele valorile biblice? Este de acord întreaga echipă că reprezintă o valoare sau o caracteristică a acesteia? Tăiați orice valori sau caracteristici care nu sunt reprezentative pentru echipă sau obiectivul acesteia. Scrieți pe o foaie mare de

hârtie lista finală de valori fundamentale și caracteristici pentru a putea fi folosită mai târziu, pe parcursul procesului.

D. Pasul 4: Identificați-vă țelurile

O dată identificat scopul urmărit — de ce există biserica noastră? — valorile și caracteristicile fundamentale, pasul următor îl reprezintă identificarea țelurilor. Țelurile răspund la întrebarea: Ce vom face? Care sunt principalele accente ale lucrării noastre? Care sunt direcțiile generale ale eforturilor echipei noastre? Țelurile sunt principalele tipuri de activități în care vă veți angaja pentru a vă atinge scopul.

Exemple de țeluri pentru lucrarea de plantare de biserici:

- ◆ *Adunarea de date generale în legătură cu zona sau oamenii vizați*
- ◆ *Mobilizarea la rugăciune pentru plantarea de biserici*
- ◆ *Evanghelizarea*
- ◆ *Pregătirea de lideri pentru viitoarele biserici*
- ◆ *Pregătirea de noi plantatori de biserici*
- ◆ *Constituirea unor grupuri-celulă care să se reproducă*
- ◆ *Mobilizarea altor biserici din zona respectivă, pentru plantarea de biserici*

Efectuați un exercițiu de *brainstorming* răspunzând la următoarele două întrebări:

1. În ce domenii ne vom concentra eforturile, ca echipă, în următorii trei ani?
2. Cere tuturor membrilor echipei să precizeze care sunt, după părerea lor, țelurile acesteia. O persoană să consemneze toate ideile împărtășite.
3. Analizați lista întocmită. Evaluați țelurile sugerate. Sunt acestea în acord cu scopul formulat, cu valorile și caracteristicile fundamentale? Tăiați sau reformulați orice țel care nu contribuie la atingerea scopului formulat sau nu reflectă valorile și caracteristicile echipei.
4. Stabiliți o ierarhie a țelurilor rămase și mărginiți-vă la cel mult șapte. Majoritatea oamenilor sau echipelor nu se pot concentra asupra mai multor țeluri o dată.
5. Scrieți lista finală de țeluri pe o foaie mare de hârtie și afișați-o într-un loc vizibil, lăsând loc pentru a adăuga ulterior și altele.

E. Pasul 5: Stabiliți obiectivele

Atunci când stabilești obiectivele definești pașii concreți pe care îi vei face în anul care urmează pentru a-ți atinge obiectivele. Stabilirea obiectivelor te ajută să îți muți energia de la stingerea incendiilor spre prevenirea acestora — de la simpla reacție în fața evenimentelor urgente la administrarea lucrurilor importante. Definirea unor obiective clare, măsurabile, te va ajuta să te gândești care sunt pașii A, B, C etc. pe care trebuie să-i parcurgi pentru a ajunge în cele din urmă la scopul „Z”. Dacă un obiectiv este bine formulat, el poate fi explicat clar oricui altcuiva, chiar dacă respectivul nu a participat la redactarea sa. Un obiectiv bun este caracterizat de următoarele:

- ◆ **O limită de timp** — Un obiectiv bun trebuie să aibă o dată clară la care trebuie atins. Data respectivă va fi stabilită în funcție de timpul necesar realizării obiectivului respectiv. Dacă efectuați exercițiul planificării strategice în fiecare an, limita maximă de timp pentru atingerea obiectivelor trebuie să fie anul respectiv. De exemplu: până la sfârșitul lui iunie...
- ◆ **Să fie realizabil** — Un obiectiv bun va cere un efort suplimentar pentru a fi realizat, dar nu va fi imposibil de atins. Dacă obiectivele sunt nerealistice, atunci vom ezita și măcar să încercăm să le atingem. Exemplu: se pregătesc și să conduc trei studii biblice...
- ◆ **Limbaș clar** — Un obiectiv bun va fi formulat într-un limbaj clar, precis, pentru a comunica sarcina care trebuie îndeplinită. De multe ori în formularea obiectivelor sunt folosite cuvintele „a ști” și „a înțelege”, dar aceste cuvinte, ca și multe altele asemenea

lor, sunt interpretabile. De exemplu, câte moduri de „a ști” ceva există? Cunoaștem prin intermediul simțurilor, așadar există cel puțin cinci modalități de „a,ști”. Dacă pe lângă „a ști” precizăm și „cum” atunci lucrurile devin clare. La fel stau lucrurile și cu „a înțelege”? Trebuie să alegem cu atenție cuvintele cu ajutorul cărora ne formulăm obiectivele pentru a nu comunica altceva.

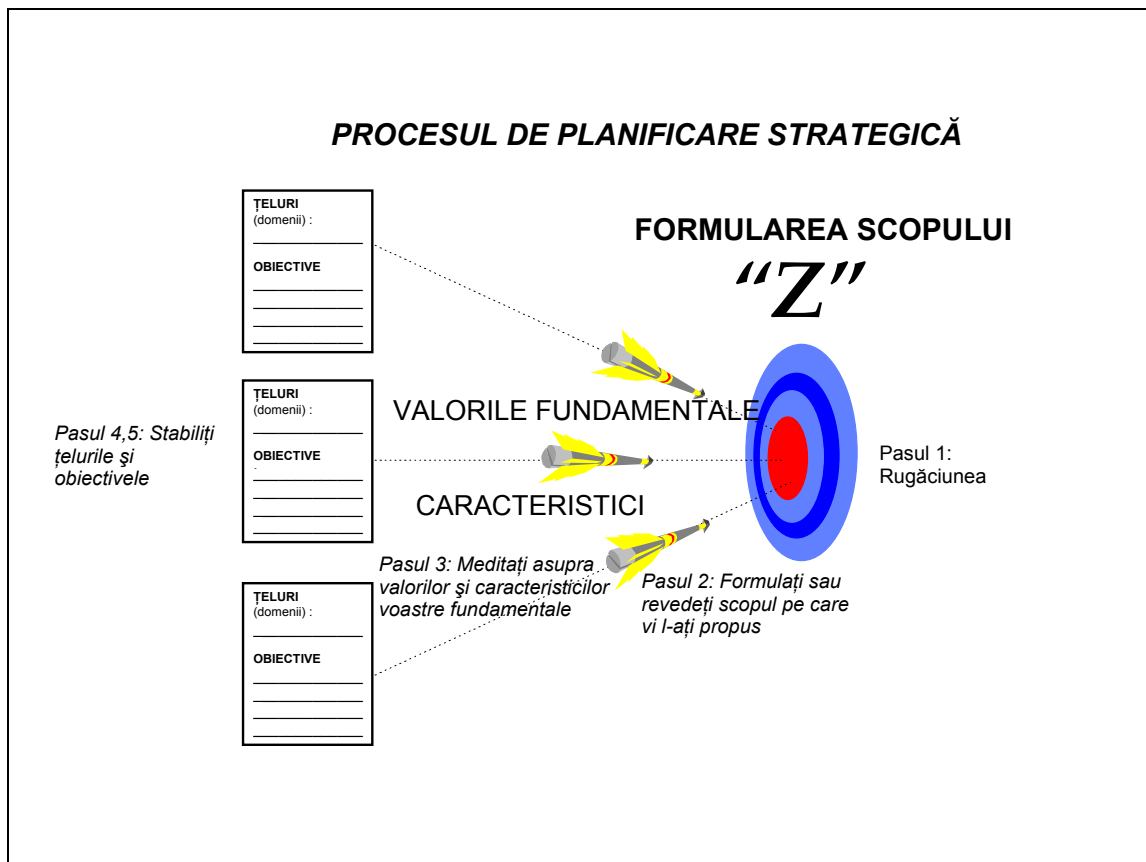
- ◆ **Să fie măsurabil** — Un obiectiv bun va include o modalitate de evaluare a atingerii sale. Există diverse modalități de evaluare: în scris, oral, prin realizarea unui anumit lucru, prin observarea unor anumitor lucruri ș.a.m.d. Dacă nu există o modalitate de măsurare a obiectivului, atunci nu vom putea ști dacă l-am atins. Exemplu: În grupul meu celulă să îi învăț pe alții...

EXEMPLU DE OBIECTIV. Până la sfârșitul lui iunie, voi pregăti și conduce în grupul meu celulă o serie de trei studii biblice despre Marea Însărcinare și despre necesitatea evanghelizării și plantării de biserici în orașul nostru.

Pentru fiecare țel propus formulează-ți obiectivele. Răspunde la următoarele întrebări:

- ◆ Care sunt trei lucruri concrete și măsurabile pe care le voi face anul acesta pentru a-mi atinge țelul (ele vor constitui obiectivele aferente respectivului țel.)

Figura 4.1 Procesul planificării strategice

După ce ți-ai formulat obiectivele pentru fiecare țel în parte, stabilește modul în care le vei realiza. Pentru fiecare obiectiv, răspunde la următoarele întrebări:

1. Ce se va întâmpla dacă nu voi atinge acest obiectiv? (în modul acesta voi putea evalua prioritatea respectivului obiectiv.)

2. De ce sfaturi, resurse sau pregătire am nevoie pentru a atinge acest obiectiv?
3. Ce obstacole sau probleme trebuie să depășesc pentru a atinge acest obiectiv? (în felul acesta vei evalua cât de realist este.)
4. Cine va lucra la atingerea acestui obiectiv? Cine va finaliza lucrurile? De unde vom ști că am atins acest obiectiv? (dacă nu își asumă nimeni responsabilitatea pentru atingerea obiectivului, acesta nu va fi atins.)
5. Cine ne poate ajuta să ne ținem de ce ne-am propus?
6. Cereți-i unuia dintre voi să noteze obiectivele aferente fiecărui țel, cât și data până la care trebuie atinse și cine este responsabil de atingerea lor.

Cu aceasta procesul de planificare strategică s-a încheiat. Planul strategic constă din scopul formulat, valorile și caracteristicile fundamentale și țelurile și obiectivele stabilite. Folosește acest document ca un punct de plecare pentru următoarele sesiuni de planificare strategică.

V. CONCLUZII

Un plan strategic este folositor doar atunci când constituie un document de lucru care este evaluat periodic. Dacă obiectivele pe care ți le-ai propus au termene strânse, vei dori să reevaluezi planul strategic trimestrial; dacă nu, această evaluare va trebui să se producă cel puțin o dată pe an, sau chiar de două ori. De regulă, scopul formulat, valorile și caracteristicile conturate nu se schimbă. Ele reprezintă temelia lucrării la care Dumnezeu te-a chemat, pe tine și echipa ta. Până la atingerea scopului pe care vi l-ați propus, aceste elemente vor rămâne neschimbate. Dar, pe măsură ce vă veți apropia de scopul pe care vi l-ați propus și îl veți înțelege mai bine, veți putea, probabil, să-l formulați mai clar.

Țelurile și obiectivele sunt instrumente de care ne folosim pentru a ne putea concentra asupra scopului pe care ni l-am propus, pentru a-l atinge. Ele ne ajută să stabilim prioritățile, să ne concentrăm asupra activităților importante la care Dumnezeu ne-a chemat și să stabilim lucrurile practice care trebuie făcute pentru a ne atinge scopul. Un om înțelept a spus odinioară: „Dacă nu reușești să planifici, planifici să nu reușești”.

Să nu uităm că nici un plan nu este perfect. Este doar un ghid care ne ajută să ne păstrăm direcția. Cele mai bine întocmite planuri nu au nici o valoare dacă Dumnezeu nu se află la lucru. Așa cum ne amintește autorul proverbelor: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta! Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările” (Prov. 3:5-6).

ÎNTREBĂRI PENTRU MEDITAȚIE, RECAPITULARE ȘI APLICARE

- ◆ Care este deosebirea dintre planificarea strategică și munca bine organizată?
- ◆ În ce alte domenii ale vieții se poate aplica planificarea strategică?
- ◆ Ce alte exemple cunoști din Scriptură sau din viață care arată eficacitatea unei bune planificări?
- ◆ Ești de acord cu următoarea afirmație: „Obiectivele imprecise duc, în cel mai bun caz, la rezultate imprecise”? De ce?
- ◆ Cum se practică *brainstorming*-ul în cultura ta pentru rezolvarea diferitelor probleme?
- ◆ Este planificarea strategică o „îndeletnicire spirituală”? De ce da sau de ce nu?

PLAN DE ACȚIUNE

- ◆ Efectuați exercițiul planificării strategice împreună cu întreaga echipă de plantatori de biserici sau cu echipa de conducere a viitoarei biserici. Pregătiți-vă să împărtășiți la următoarea întâlnire de curs și celorlalți planul strategic întocmit. În următorul modul va exista un seminar pe această temă.

